

KNIHOVNA
ČESKÉ
PRÓZY

1945-
1985

**Vladimír
Páral
Soukromá
vichřice,
Mladý muž
& bílá velryba**

ČESKOSLOVENSKÝ SPISOVATEL

Vydal **Československý spisovatel**
v **Praze** roku **1985**
jako svou 5 205. publikaci
v edici
Knihovna české prózy

© Vladimír Páral, 1965

laboratorní zpráva ze života hmyzu

první stadium

B-1

V sobotu po poledni je všude zavřeno, Bohunka Austová vyskočila z tramvaje, běžela přes náměstí a bez dechu vpadla do toho krámu, hned za ní zamkli a nepřetržitě zvoníce svazkem klíčů hodili před ni tu vysněnou věcičku, zkusmo přidržena u ramene končila dva prsty pod Venušiným pahrbkem, Bohunka naprázdno polkla, klepli klíči o pult a Bohunka už horlivě platila a vystrkána ven šťastně vydechla před již zamykanými dveřmi.

Rozběhla se za červeným sputnikem, netrpělivě poskakovala kolem beznadějného návalu u Vstupu a pak se vrhla do právě zavíraných dveří Výstupu, sevřena jejich kovovými rámy drala se nahoru a nešlo to, za zběsilého řidičova zvonění rvala přivírající se křídla kopajíc do jejich gumových těsnění a vrážejíc lokty a koleny do podrážděné masy před sebou, až to posléze šlo a opřela se vítězně zády o poražené dveře.

Inka už vyklidila svobodárnu, ale ovšem ustlala jen svoji postel, Bohunka přikročila ke své a taky by to tady chtělo ještě zamést, sklidit ze stolu, schovat boty pod postel a shodit tu pavučinu v rohu u stropu, Inka ovšem uklízí jen svoje dva rohy, a nalakovat si nehty, kam zmizela druhá židle a Bohunka se rychle svlékla a už si spouštěla před zrcadlem tu novou košilku, ani ne o celé dva prsty, hrůza, ale když se trochu nahrbíte, tak to jde.

Na okenním skle zadrnčel kamínek, vždyť už letím, ale to už musí dole chvilku stát, neháže hned a hned se taky netrefí, Bohunka stáhla košilku, nachystala si ji do červeného kufru pod postelí, sklo drnčelo, nacpala právě svlečené prádlo do skříně, v teplákové bundě přiběhla k oknu a hodila Mirkovi Machulkovi klíč, natáhla si teplákové kalhoty a přikročila k posteli, sebrala ze země a natrásla polštář a již lezl do dveří, strkaje před sebou tu zmizelou židli, Mirkův sobotně zadrhlý hlas: „Bohunko...“

„Mirane...“ Stoupla si bosýma nohama na jeho mokasíny a již jeho ruce kolem pasu, aspoň něco jsem si měla pod to vzít, přinucena zvrátit obličej popatřila na pavučinu ve svém rohu, zavřela oči a zatoužila navléknout si novou košilku, ale prkna podlahy již přestala vrzat pod čtverem nohou a dvojitý dech zrychloval rytmus drátěného nářku.

A-1

V sobotu po poledni je všude otevřeno, Áda Vinš stanul na náměstí váhaje mezi ústeckou desítkou ve Světě nebo Zdaru a plzeňským v Domě kultury, Savoji nebo hotelu Palace, chuť dosud rozkomíhána a bez pevného tvaru, zkusmo zašel do bufetu Svět a vstoje zvolna pojídaje patnáct deka vlašského salátu pozoroval pěnu kolem nošených piv, velké tenkostěnné bubliny suše praskaly do ostrých kráterků, tak tohle si chlastejte sami, Áda pohlédl na hodinky, Joža právě začíná luxovat, a znovu stanul na náměstí.

Tož plzeňské, v Domě kultury ztuha studené, v Savoji ve správných sklenicích, v Paláci oble nedochlazené do nasládlosti, Áda lehounce mlaskl a chuť polarizovala od tuhého chladu k okrouhlému, v podstatě bylo již možno vydat se do Paláce, ale Áda s úsměvem zamířil napřed k Savoji, vždycky je dobrý prověřit, co chcete pustit.

A ovšem v Savoji sotva deset hostí a veselo jak v hrobce a ovšem v Domě kultury místo housek jen podpatkovitě vyhlížející plátky chleba, věděli jsme to předem, ale je dobrý si to prověřit, a již bez nejmenší pochybnosti se spokojeně vydal do Paláce jako každou sobotu.

Alpakové košíčky s čerstvými makovými houskami, bankovkové plátky šunky servírované zde Ádovi již bez připomínání s hořčicí i křenem a velkolepý těžký čepec smetanové pěny. prstencově znamenající slabé stěny sklenice a dosedající na dno téměř neztenčený a již přisedá kamarád Joska Nejtr, Joža se teď pouští do předsíně, dvě Staré myslivecké, smích, dvě Regalia Media s červenozlatými pásky a pro Ádu ještě tresčí játra, mladičká servírka Jana zdvihá v uličce táč nad hlavu a obrys dívčího prsu proti matovému sklu, Áda si ji představil nahou s lokty nad hlavou a udělal ještě dvě plzně.

Půl sedmé, Joža je už se vším hotová, oba kamarádi zaplatili, Áda vyčkal ještě jednoho zdvihnutí Janiných loktů a rozloučili se. „Tak zejtra,“ řekl Áda, „zejtra odpoledne,“ řekl Joska Nejtr, doma Áda zazvonil a ještě na rohožce políbil Jožu na horkem zružovělou tvář.

„Sundej si, prosím tě, ty boty,“ řekla Joža.

„Co je k večeři?“ zeptal se Áda.

„No přeci ten sulc...“
Byla přeci sobota.

B-1

Zrudlá Bohunka otevírala oči a prudce zamžikala, Mirek již stál s lokty nad hlavou a spouštěl si košili po dojemné šňůrce vystouplých obratlů, vždyť to byla sotva minuta, odvrátila se ke zdi a zvolna kladla suše pálící dlaň na drsnou omítku, pak ruku maličko oddálila a pozorovala vytvořený stín, zvedla palec kolmo vzhůru a dole pohybovala malíčkem, takhle nám chudák tatínek předváděl koníka.

Zurčení vody za igelitovou oponou, beze spěchu si zas natáhlá teplákovou soupravu, usedla na kraj postele a dívala se před sebe, jakmile se opona hnula, šla za ni vystřídat Mirka a sešli se pak s chladnými zčervenalými rukama u stolu, na němž Mirek stavěl otevřenou láhev Býčí krve.

„Tos nemusel kupovat...“

„Nechutná ti?“

„Ale jo, ale je to zbytečně drahý.“

„Pro tebe není nic moc drahý...“

„Myslíš? Zrovna dneska jsem si koupila...“

„Co sis koupila?“

„Až za chvíli.“

„Ty mě napínáš!“

„Není to zas nic kór tak zvláštního...“

„Tak mi to ukaž!“

„Až za chvíli.“

Rozpačitě se na sebe usmáli a rudnoucí Mirek zapnul rádio, začalo chrčet, vypnul je, odšrouboval zadní kryt, horlivě strkal prsty dovnitř, pak zašrouboval kryt a zas rádio zapnul, začalo chrčet.

„Fakticky je to už lepší,“ řekla Bohunka.

„To dělá ten kondenzátor...“, Mirek náhle vstal ze židle, přistrkal ji do rohu, vylezl na ni a natahoval se po pavučině, byl však na ni krátký, „Máte tady koště?...“ a už zas slézal, Bohunka mu šla vstříc a stoupla bosýma nohama na jeho, odhodlána velce dávat i brát, propa-

dat se a vznášet, hřmít a plát, „Mirane –“

„Bohunko –“ a už ji zas držel a nový drátěný nárek.

„Máš mě rád?“ zašeptala, když minutu poté zas otevřela oči.

„Mám. Fakticky. Moc...“

„Pojď si sem ke mně sednout...“

„Jen co se umeju...“, a zpoza igelitové opony: „...a cos mi to chtěla ukázat?“

„Ted'ka by to už...“, řekla do zurčení vody, seděli pak v šeru pod pavučinou za chrčení rádia a dusotu strojů z protější přádelny mlčky na kraji postele, pod níž v červeném kufru spočívala ta nová košilka a Bohunka držela Mirkovy chladné zčervenálé ruce, až se zahřály a ještě potom, dokud se nenaplnila stanovená doba, Mirek se tiše vytratil, na schodišti zaznělo záměrně hlučné Inčino dupání a Bohunka si s povzdechem navlékala obyčejné bavlněné pyžámko na spaní.

A-1

V tichém pokoji s balkónem tikaly zlacené hodiny a ulicí chvílemi přešel vůz. V ušatém křesle pod stojací lampou Joža v modrém prošívaném županu četla *Světovou literaturu*, ve stejném křesle naproti v červeném prošívaném županu podřimoval Áda nad jiným číslem téhož žurnálu.

V deset hodin vstal, maličko se protáhl, opřel se o Jožino opěradlo a lehce jí cvrknal do ucha. „Co to čteš?“ a sleduje Jožin do drsna vyluhovaný prst četl zároveň s ní tučně tištěné *Úvahy a meditace Franze Kafky*:

Dřív jsem nechápal, proč jsem na svou otázku nedostal odpověď, dnes nechápu, jak jsem mohl věřit, že se mohu ptát, ale já jsem přece nevěřil, já se jen ptal.

„Jak jsem mohl věřit, že se mohu ptát?“ ptala se Joža a škrábala se na kotníku.

„To právě říká, že nechápe,“ řekl Áda, maličko za křeslem zavrával, ale hned se zas pevně chytil vycpávaných uší a tichounce si říhнул.

„Ale pak zas říká, že nevěřil.“

„Jasně, dyť se jen ptal!“

„Ale tady říká: jak jsem mohl věřit...“

„No a to právě nechápe. Už je deset, číčo.“

„Rozumíš tomu?“

„Jasně. Prostě napřed si to myslel jinak, než to pak bylo.“

„To ale... by pak nebyla žádná zvláštní myšlenka...“

„Taky si myslím. Už je deset, číčo.“

Joža by si ještě četla, ale Ádova dlaň ji velitelsky sevřela šíjí a dřela obratle, Joža mlčky vstala a vyšla z pokoje, Áda shodil župan a v ložnici vlezl pod příkrývku, za ozářenou skleněnou výplní dveří slyšel Jožino přecházení, otvírání jedněch oken a zavírání jiných, zamykání a spouštění vody, snažil se nezavřít oči, konečně tma, zavržení vedlejšího lůžka a závan broskvového krému, nadechl se a našel její ruku. „Číčo...“ zašeptal, převrátil se k ní a pravidelně a mocně jí oddechoval do tváře, „Achtymůjbože...“, vzdychla posléze Joža, Áda se krátce zasmál, převrátil se zpátky a okamžitě usnul.

B-1

Nedělní ráno bez budíku, zpocená Inka bez sukně popolézala mydlinkami po červeně otačených kolenou a odfukovala si vlasy z čela, po sobotě Bohunčina milování patřila neděle Inčině. Bohunka ležíc v posteli a kouříc na lačno cigaretu urychleně dočítala *Lukrecii Borgiu*.

„Jak úchvatný to pohled,“ zašeptal. „Konečně uvidím to místo vlastním zrakem. Považte jen, Madono, kdo tam nahoře bydlíval a vládl v jasu své moci! Augustus, Tiberius, Caligula, Nero, Domitian... Co skutečnost vidím teď ona místa, kde ctnost a neřest, vášeň, ctižádost, ďábelská zloba, šílenství, každý pocit, jehož je lidské srdce a Lidský mozek schopen – vládl a řádil! Tam byla vůle a zákony světa. Pokyn tam odtamtud – a tisíce lidí hynulo. A dnes jen houkání sov.“

Potřebovala to dnes dorazit do konce, četla v tramvaji, na peróně, v

kupé, a najednou byl konec, jako zrazena seděla Bohunka na tvrdé žluté roztřesené lavici v pachu levného tabáku a moči a ještě čtyři stanice.

„Tak cos dělala celej tejden,“ řekla maminka, „Kučerovi čekají maličký.“

„Tos mi už říkala,“ řekla Bohunka uvazujíc si zástěru, „a co je jinak novýho?“

„Noha mě pořád zlobí,“ řekla maminka, „a co kluci?“

„Pořád ten samej a co pan Kotulán?“

„To víš, a zrovna teď děláme sklep, musím za ním, tak to tady dodělej a víš, jak se solí!“ Pan Kotulán měl neslanou dietu.

„No tak mi něco pověz, když tě celej tejden nevidím,“ říkala pak maminka nad stydnoucím pečeným králíkem a nevyčkavši odpovědi odběhla počtvrté zavolat pana Kotulána ke stolu.

„Dobrý den, pane Kotulán –“

„Tak jste zas přijela...,“ a okamžitě se nad polévkou zaštitil novínami.

„Tak co je u vás novýho,“ řekla maminka, „vemte si víc brambor, proboha!“

„V pátek byla hrozná psina,“ řekla Bohunka, „řekly jsme si s holkama –“

„Ten regál přendáme na půdu –“ řekl v tom okamžiku pan Kotulán za novinami.

„Berte si, jen si berte, jezuskote!“ pobízela maminka, která si dosud nesesdla.

„Řekly jsme si s holkama –“ opakovala Bohunka.

„Rozhodně na půdu!“ bylo slyšet pana Kotulána.

„Stehýnko nech panu Kotulánovi,“ řekla maminka. „Jen si berte! Hřbet mu necháme na večer, ale no tak si berte, božítku! A ty nám už něco pověz, Bohunko, a pust rádio, zrovna budou zprávy.“ Ještě žvákajíc běžela maminka za panem Kotulánem dorazit ten sklep a Bohunka k dřezu s nádobím.

S dočtenou *Lukrecií Borgiou* pak vyšla na studené černobílé dlaždičky chodby, u paty schodiště z umělého kamene stály dva zelené soudky se zaprášenými oleandry, sehnula se pod černě posetou mucholapkou a pomalu stoupala nahoru (dům pana Kotulána měl po

třech místnostech v přízemí i patře). V šeru trvale stažených rolet prvního patra strměl obrovitý sekretář, životní dílo chudáka tatínka, dosud nezasklen a v přihrádkách řada modrozlatých vazeb, Bohunka vřadila *Lukrecii Borgiu* do čekající mezery a vyňala sousední svazek, *Sen lásky Napoleona I.*

Miloval jsem v životě dvě ženy – řekl Napoleon na ostrově sv. Heleny. Míněny jsou Josefina Beauharnaisová a Maria Walewská. Ona se stala jeho chotí v nejlepším smyslu. Tato milenkou v nejušlechtilejší formě. Milenka nabyla převahy nad ženou. Ale mocnější než obě byly důvody státní.

S knížkou pod paží sešla Bohunka po schodišti z umělého kamene, sehnula se pod černě posetou mucholapkou a hodila *Sen lásky* do své kabely pod zrcadlem, do níž maminka už naskládala scvrklá jablíčka, půlku bábovky a bandasku s naloženými okurkami, šla se podívat na králíky a už byl čas. „Tak já už zas jedu!“ křikla.

„Nechceš česnek?“ ozval se mamčin hlas ze sklepního okénka.

„Ne!“

„Nemohla bys jet pozdějc?“

„Přijela bych dlouho.“

„Příště si sednem a všechno mi povíš, ale dneska už musíme ten sklep...“

„Tak ahoj, maminko. Na shledanou, pane Kotulán.“

„Tak zas přijed’ v neděli a napiš taky někdy... vid’, že napíšeš...“

Na nádražíčku čekaly na vlak kamarádky ze vsi, odjíždějící s manžely nebo jimi vyprovázené, nesly se a nadouvaly, Bohunka počkala, až všechny nastoupí a šla do posledního vagónu, na čtení brzy nebylo vidět a chlapecké hlasy s kytarou donekonečna: „Na shlédanou, na shlédanou, na-shle-danou-rod-né-údo-lí. Na shlédanou, na shlédanou, na-shle-danou-rod-né-ú-do-lí. Na shlédanou –“

Na schodišti svobodárny Bohunka záměrně hlučně dupala, na rozvrtané posteli se česala Inka v teplákách na holém těle, její nastávající Standa Kocián dosud za igelitovou oponou a zurčení vody, zutá Bohunka se položila na postel a lovíc z bandasky okurku za okurkou četla:

I tentokráte ji doprovázel jeho věrný pobočník Duroc. Toho večera kráčela Marie Walewská pevným krokem po schodech vedoucích k pokojům Napoleonovým. A když Duroc za ní tiše zavřel, klesla bezvládně do otevřené náruče císařovy...

„Spravil jsem vám ten verk,“ řekl Standa Kocián mna si chladné zčervenálé ruce a zapnul rádio, začalo chrčet.

„Fakticky je to už lepší,“ řekla Bohunka, vylovila okurku a obrátila list.

Napoleonovi nestačilo míti ji v noci v objetí. Chtěl ji míti stále blízko sebe, neboť jeho láska k ní nebyla menší než její láska k němu. A uprostřed světoborných plánů a krvavých bitev milovali se, byli šťastni, že se smějí milovati, jen milovati.

Okna rozechvíval dusot strojů z protější přádelny a zas týden v čudu.

A-1

Nedělní ráno bez budíku, za zdí milé vrčení luxu a Jožino popěvování, vyspaný a vyválený Áda poseděl čtvrt hodinku na kraji postele zívaje a škrábaje se na zádech a mezi prsty na nohou, ještě si na chvilku lehl a pak už doopravdy vstával, šel se k oknu podívat na venkovní teploměr, pak políbit Jožu na tvář a vymočít se, deset minut poctivě cvičil s pérovým síličem svalů až funěl, osprchoval se, navlékl si čisté prádlo přichystané Jožou na židli a zvolna pak snídal linecké řezy s bílou kávou, mezitím Joža vytáhla z ledničky kuře, oba doň píchali prsty a pak si je převážili, Joža navrhla, že by je zkusila udělat jednou po čínsku.

„Jen ho udělej hezky na paprice,“ řekl Áda, „...a pomfritky...“

„A jeřabinkovej kompot...“ dodala Joža, usmáli se na sebe, Áda ji potřepal po krku a se zapálenou cigaretou šel na velkou stranu. „Neusnuls tam?“ křikla Joža po delší době, „Hod’ mi sem nůžky!“ zavolal a

zapálil si druhou cigaretu.

Náhle mu hlavou bleskl nápad a už se hrnul do kuchyně ke štokrleti, v němž měl své náčiní, „Umejt ruce...“, řekla Joža, „Porád...“, zavrčel, ale šel si umýt ruce, rozkramařil si pak na balkónku svůj vercajk, sešel párkrát do sklepa a za necelé čtyři hodiny šel pro Jožu, „Pojď se podívat...“

„Co je?“

„Překvapení...“, a hrdě ji vedl na balkónek, z rohů zábradlíčka trčela do prostoru dvě metrová jahodově natřená ráhna, „To je krásný“, řekla Joža, „ale načpak to bude?“ „Napneš si mezi to šňůry s prádlem a balkónek ti zůstane volnej... Líbí?“ „Moc,“ pochválila Joža a s úsměvem ho políbila na ucho, přitáhl ji k sobě, sjel po ní rukama, ale pak ji jen potřepal po krku, „A co voběd?“ „Už můžeš jít pro pivo.“ Při vycházení z domovních dveří Áda zazvonil, Joža vyhlédla kuchyňským oknem a přes sklo naň vyplázla špičku jazyka, při návratu už nezvonil, ale na obvyklém místě schodiště, bezpečně vzdáleném od zorných úhlů dveřních kukátek, přiložil k ústům chladný bílý smalt a zhluboka se napil. „Už jsem tady...“, řekl pak v předsínce a potěšil se svým nyní tak plně znějícím barytonem. „Viděla jsem tě kukátkem,“ řekla Joža, na stole již kouřily dvě polévky, ale Joža neusedla dříve, dokud Áda svoji nespořádal a dokud mu nedonesla vrchovatý talíř s půlkou kuřete, během Jožina odcházení Áda zašel do pokoje a posloužil si malým aperitivem přímo z láhve Staré myslivecké, „Všechno vidím!“ hrozila mu komicky Joža. „No dobrá, dobrá,“ zamručel jakoby kajícně, dočista vytřel talíř a znovu po nášupu, „Ani ho nemusíš mejt,“ zasmál se, „Ani se neptám, jestli ti to chutnalo,“ zasmála se Joža a šla k dřezu s nádobím, Áda si zalezl do pokoje, uleh s novinami na gauč, přečetl titulky o potížích v hutích a přijetí dvou velvyslanců a lehce usnul.

A již trojí krátké zazvonění, Joska a Ida Nejtrovi přišli na kanastu a už sedali k připravenému stolu s dvěma láhvemi Jožina trnkového vína, které zakrátko padnou, vypili naráz po prvé sklence a už to fičelo.

„Ve sklepe je myš,“ řekl Áda, lízl a odhodil.

„Dnes ráno bylo nahoře nádherně,“ řekl Joska Nejtr, lízl a odhodil.

„U nás je taky jedna,“ řekla Ida Nejtrová, lízla a odhodila.

„V téhle době je tam nejkrásněji,“ řekla Joža, lízla a odhodila.

„Jen aby to nebyla krysa,“ řekl Áda.

„Jakoby kouřmo, ale přitom tak přesně vidět...,“ řekl Joska.

„Teda měla nějak divně dlouhej vocas,“ řekla Ida, lízla a odhodila.

„Bývá tam taková zvláštní zář...,“ řekla Joža a odhodila.

„Na to já čekal!“ vykřikl Áda a rychle se zmocnil balíku, „Jak to?“ vykřikla Ida, „Mám v ruce dvě devítky!“ jásal Áda, „Ukázat!“ ječela Ida a za povzdechů Joži a Josky se Áda a Ida pustili do sebe, „Kdybys věděl, jak děsně ti to nepřeju...,“ říkala Ida, „Tím víc mám z toho radost...,“ plesal Áda, „Dacane. Ničemo. Zvíře...,“ už skoro šeptala Ida, „Chtěla bys to, chtěla, vid’ že bys to chtěla...,“ špital na ni Áda a nad nimi se na sebe ušklíbali Joska a Joža, „Tak dost!“ řekl Áda, Ida rozlila všem zbytek prvního litru a každý vypil svou sklenku naráz.

„Četlas už toho Krále Leara?“ řekl Joska.

„Tak říkáš, že měla dlouhej vocas?“ řekl Áda.

„Jsem teprve v půlce čtvrtého jednání,“ řekla Joža.

„Jak vopravdická krysa,“ řekla Ida.

„Na Glosterově hradu?“ řekl Joska.

„Tak natřít vápnem, ostatní ji roztrhají a pak jedna druhou,“ řekl Áda.

„Ten výstup potom, s Glosterem a Edgarem,“ řekla Joža.

„To samý je zavřít ji do plechového sudu až zešílí a pustit,“ řekla Ida.

„Gloster: Kdy dojdem na vrcholek oné hory?“ zašeptal Joska a položil vějířek karet, „Edgar: Už se tam derem. Což to necítíte?“ zašeptala Joža a za povzdechů Ády a Idy začali Joska a Joža střídavě recitovat onen výstup: „Mně se zdá půda rovná,“ řekl Joska jako Gloster, „Strašně strmá!“ řekla Joža jako Edgar, „Což neslyšíte moře?“ zvolal Joska, „Ani trochu!“ vykřikla Joža a nad nimi se na sebe ušklíbali Áda a Ida, „Je to veliké,“ vzdechl Joska, Joža nalila všem z druhého litru a každý vypil svoji sklenku naráz.

Karty tiše pleskaly, Joža a Joska vytvářeli velké balíky, Áda a Ida je shrabovali, poněvadž Vinšovi hráli ovšem spolu proti Nejtrovým, skóre hry stále vyrovnáváno až do doražení druhého litru a tedy konce návštěvy. Nejtrovi se zvedli a současně:

„Cos to udělal za červený bidla na balkóně?“ řekla Ida a:

„Četlas už toho Kafku?“ řekl Joska.

Vinšovi už taky stáli a zároveň:

„Napneš si mezi to šňůry s prádlem a balkónek ti zůstane volnej...“, řekl Áda a:

„Zrovna včera večer a nejúchvatnější je...“, řekla Joža.

Áda a Ida odešli na balkón, Joža a Joska stanuli spolu u knihovny, po nedlouhé chvíli se zas všechno sešlo a: „Děkujem pěkně!“ „Ale prosím vás!“ „Tak buďte zdraví!“ „Tak dobrou noc!“ a Vinšovi vyprovodili Nejtrovy ke dveřím.

„Zaplaťpámbu,“ oddychl si Áda s nelíčenou úlevou. „A máme to zas jednou z krku,“ vzdychla Joža upřímně. „Teda řeknu ti, že Josku lituju...“

„Z těch dvou je větší chudák Ida...“

Usmáli se na sebe, „Tak jíst a spat!“ křikl Áda, „Já ti už měla hláád!“ zvolala Joža a vesele se hrnuli do kuchyně.

B-1

Z vrátnice nádvořím a po schodech do suterénu, pod nahými žárovkami strkání a křik před řadami uzounkých plechových skříněk, Bohunka se prodrala ke svému číslu 3631 a v ústroji laborantky – kalhotky, podprsenka a bílý plášť – zas nahoru, nádvořím a do třetího patra, chodbou ve tvaru L a v řadě dveří z mléčného skla číslo 142. Zapnula rádio po drátě a hořák svého fotokolorimetru, sedla si a chvilku zdřímla.

Při cvaknutí kliky za zády se napřímila a s úsměvem obrátila: „Dobřejtro, paní Ido!“

„Ahoj Bohunko,“ řekla paní Ida Nejtrová, „tak jak ses poměla přes neděli?“

„Ale v sobotu s Mirkem a v neděli u maminky.“

„Bejt já tak ještě svobodná...“

„Tak co byste dělala?“

„Mně ti zas tak lupe tady vzádu...“ Paní Ida se zíváním otevřela svou skříňku číslo 1244 a v ústroji kontrolorky – kalhotky, podprsenka, kombiné a bílý plášť – usedla, zapálila si cigaretu a hořák

svého fotokolorimetru.

Po jakési době se dostavil jednoruký chlápek a se zřejmou touhou zaimponovat Bohunce svou obratností naservíroval oběma vzorky a lístky atestů, Bohunka a Ida si připravily roztoky a pak vzorek po vzorku strkaly do fotokolorimetrů.

Přečíst výchylku ručičky galvanometru, v tabulce pod sklem přečíst odpovídající procento draslíku a zapsat je do atestu a do knihy. Atesty s procentem 11,2–11,8 (výchylka 480–530) jako vyhovující napravo, ostatní jako nevyhovující vlevo.

Vzorek 23564, výchylka 492, procento 11,32 – vpravo. 23565 494 11,34 vpravo. 23566 499 11,39 vpravo. 23567 494 11,34 vpravo.

„Nedívala jste se, co je k obědu?“

„Na jedničku rajská, na dvojku palačinky, na trojku segedín.“

„Co si dáte?“

„Nejspíš trojku.“

„Já spíš dvojku.“

23568 518 11,68 vpravo. 23569 518 11,58 vpravo. „...šansonierky,“ pravil vlídný hlas z rádia, „v jejímž dramatickém životě nechybělo ani hlubokých stínů. Cesta Edith Piafové k slunci, jež neuhasíná...“

23570 499 11,39 vpravo 23571 494 11,34 vpravo 23572 505 11,45 vpravo 23573 499 11,39 vpravo 23574 518 11,68 vpravo 23575 494 11,34 vpravo. Po svačině pak 23576 505 11,45 vpravo 23577 505 11,45 vpravo 23578 499 11,39 vpravo 23579 499 11,39 vpravo 23580 499 11,39 vpravo 23581 499 11,39 vpravo.

Po obědě:

„Jaká byla trojka?“

„Nestálo to za moc. A dvojka?“

„Jakbysmet,“

pak 23582 499 11,39 vpravo 23583 499 11,39 vpravo 23584 499 11,39 vpravo 23585 499 11,39 vpravo 23588 520 11,70 vpravo a bylo půl druhé, jednoruký už unaven a bez snahy zalíbit se odnesl si atesty, všech třiadvacet bylo na hromádce vpravo a tedy vyhovujících, a tedy jako bychom tady dnes ani nebyly, laborantka Bohunka dala podepsat svou knihu kontrolorce Nejtrové, „Tak na shledanou, paní Ido!“ „Ahoj, Bohunko!“ a Bohunka seběhla dolů, nádvořím a po schodech do suterénu ke své skřínce 3631, osprchovala se, oblékla a utíkala po

schodech nahoru, nádvořím k vrátnici, mrštně se propracovávala davem před píchačkami a zdařilo se jí píchnout ještě 14,00.

Na ulici už pak nebylo kam spěchat, Bohunka zvolna došla do svobodárny, ustlala si postel, chvílku jen tak přecházela, pak se vyklonila z okna a v protější prádelně pozorovala děvčata pobíhající kolem strojů přemítajíc, zda by si měla přeprat punčochy nebo číst a jestliže číst, zda *Sen lásky Napoleona I.* nebo *Organickou chemii v úlohách*, až si pustila rádio, a když se mezi chrčením ozval twist, twistila, až na ní vyrazil pot, v záchvatu bláznivého smíchu padla na ustlanou postel a usnula ležíc na břiše.

Šmarjá, už bylo půl páté a hlad jak Brno, zmateně pobíhala po svobodárně přemítajíc, zda jít na večeři do města nebo si jen skočit pro uzenáče, schrastila po kapsách a taštičkách Kčs 9,80 a utíkala po schodech, do přeplněného sputniku nastoupila zadem, aby se vyhnula placení, na náměstí si koupila dvě koule smetanové zmrzliny a zvolna ji lízajíc procházela hlavní třídou a zastavovala se u výkladních skříní.

Před cukrárnou zjistila, že je sledována vojáčkem, ve skle kožešnictví si ho prohlédla a byl to hezký hoch, šla od výkladu k výkladu a pokoušela se o nenuceně taneční krok, vojáček zabíral, v duchu se hihňala, hádala, kdy ji osloví a kráčela stále plavněji a pomaleji, hlavní třída už končila, tedy buď jít nazpátek, nebo dál k mostu a nábreží, to by se mu tak hodilo a Bohunka přešla na druhý chodník a kráčela zpátky ještě plavněji a pomaleji, zastavovala se u výkladních skříní a pořád si netroufal, u zlatnictví se maličko obrátila: v dálce vojáček už maširoval přes most, mladí kluci jsou beztak pitomí a Bohunka natáčela hlavu, aby si mohla lépe prohlédnout náramek z dvojího zlata za 1980 Kčs, až jej náhle odnesli z výkladu, bylo šest hodin.

Znovu prošla náměstím, a když se znovu vracela, byly krámy již zavřeny, v šatně kavárny Zdar si koupila balíček solených alaburek na večeři a máčený perník na snídani, během opět bezplatné jízdy zpátky všechno snědla a doma za igelitovou oponou pak lačně chlemtala přímo z kohoutku.

„Jedno vojačisko se za mnou hnalo dvakrát přes celý město...“

„...a připravuje se žiháním mramoru nebo křídý,“ dočetla Inka rádek nahlas, roztržitě vzhledla, ale hned si zas četla potichu dál.

Bohunka trhla rameny, vzala si ze svého červeného kufru pod po-

stelí taky knížku a otevřela na založeném místě:

375. Látka A, poskytující ozonolysou aceton a aldehyd levulový, reaguje se zinkem a chloroctanem ethylnatým na látku B, jež poskytuje alkalickým, zmýdelněním sloučeninu C ($C_{10}H_{18}O$). Varem C s anhydridem octovým dochází k odštěpení vody a vzniká kyselina D ($C_{10}H_{18}O$). Když destilujeme vápenatou sůl D s mravenčanem vápenatým, resultuje sloučenina E. Jakou má konstituci?

„...resultuje sloučenina E. Jakou má konstituci?“ šeptala si Bohunka a škrabala se na kotníku a dala knížku zpátky do červeného kufru, vzala si sousední s modrozlatou vazbou, došla s ní k oknu a vyklonila se, v ozářených oknech protější přádelny pobíhala děvčata v dusotu strojů, z úzkého okénka se vykláněl muž v rádiovce a kouřil cigaretu krytou v dlani, pichlavé hvězdy na temně modrém nebi, Bohunka k nim vzhlížela vzhůru, velce dávat i brát, propadat se a vznášet, hřmít a plát – až pocítila od nohou chlad, převlékla se do bavlněného pyžámka a v posteli otevřela knížku na založeném místě:

*A tu myslila Maria Walewská: Ne, prostého vojáka, jenž by měl jen kord, nemohla by milovati. Tento Bonaparte budil by v ní jen sympatie, nikoliv však lásky...A byla přece daleko vypočítavosti, vzdávajíc se duší i tělem Napoleonovi...
Co tedy okouzlo její srdce, co je jímalo takovým neodolatelným kouzlem?*

A-1

Z vrátnice nádvořím do haly 2. cechu, Áda zvolna kráčel šerem mezi dvěma řadami tříposchodových aparatur za řevu stovek elmotorů a svistu centrifug pečlivě dbaje, aby se nevyhýbal kalužím na politém betonu, pátral, až našel své: rozbitou okenní tabulku nad třetí podestou.

Za dveřmi s modrobílou tabulkou VEDOUČÍ ÚSEKU vyskočil od

stolu vedoucí úseku Standa Kocián a řízně:

„Brýtro, šéfe!“

„Ahoj, Stando,“ řekl Áda, „tak cos vyváděl přes neděli?“

„V sobotu s pantátou fasádu a v neděli s Inkou.“

„Ach tihle svobodný kluci. Tak jak to vypadá?“

„Dobře. Dokončeny šarže 379, 380, 381 –“

„A jinak?“

„Pecoldová je ve čtvrtém měsíci.“

„Už zas?“

„Tamto byla Pekárková.“

„A jo. Nad třetí podestou máš rozbitý okno, vlítňi na to!“

„Už na to letím, šéfe!“

Za dveřmi s modrobílou tabulkou VEDOUČÍ PROVOZU zdvihl nad lejsťry hlavu vedoucí provozu Joska Nejtr a pokojně: „Brejtro, Ádo.“

„Brejtro, Josko,“ řekl Áda a sedl si na stolní desku nad něho. „Tak jak na tom jsme?“

„Dobře. Dokončeny šarže 379, 380, 381 –“

„A jinak?“

„Měli bysme odlifrovat Pecoldovou, dokud to na ní ještě není znát.“

„Zaříd' to, ale nenápadně! A jinak?“

„Kociánovi by se už mohla dát plná třída.“

„To nespěchá. Nad třetí podestou je rozbitý okno.“

„Spolehni se, hned ho tam zaženu.“

Funguje nám to bezvadně a Áda vyšel na vlečku a obešel celé svoje území, zadíval se na známou linii šedomodrých hor s Naklérovským průmyskem, pod nímž tenkrát Napoleon dostal na frak, vídal je odtud holé, kadeřavě zelené, ryšavé a pod sněhem, pořád dokola, krásné paseky, ale taky zmiije, a nadechl se, lahodící dotek svěžího těla s hustou a přec lehkou mirlonovou košilí, vrcholnou možností ve svém žánru a tomto státě, ve čtyřiceti je čas sklízet, a vydal se do správné budovy a odpověděl na snad čtyřicet pozdravení.

Za dveřmi s černožlatou tabulkou VEDOUČÍ CECHU uctivě pozdravil mladičký plánovač a sekretářka Věrka již otvírala Ádovi polštářované dveře, vešla za ním s deskami, a zatímco bez čtení rychle podepisoval, zapnula mu rádio, zalila filodendron a: „Direktor byl

včera zas za tou holkou. Na jedničku je rajska, na dvojku palačinky, na trojku segedín. A... pane Vinš... já bych zítra potřebovala dřív domů...”

„Tak on vás pořád ještě neomrzel?“

„Já si to nadělám...“, šeptala paní Věrka.

„... šansoniérky“, pravil vlídný hlas z rádia, „v jejímž dramatickém životě nechybělo ani hlubokých stínů. Cesta Edith Piafové k slunci, jež neuhasíná...”

„Segedín“, řekl Áda, „a naděláte si to.“

Na rozlehlém prázdném stole pak ležely už jen čerstvě vonící noviny a dvacítká lip, Áda je s chutí přečetl od první do poslední stránky, při čtení rubriky 24 HODIN V ZAHRAŇÍCH si zapálil první cigaretu, v polovině obou se již spolehlivě dostavoval onen nikoliv nepříjemně nutkavý tlak, Áda trochu poposedával, současně dočetl a dokouřil, pak zamáčkl oharek v dvoulitrovém služebním popelníku a tlak mezitím zesílil, Áda obešel stůl zkoušeje, zdali je to už patřičně zralé a ovšem bylo, a tudíž odešel na WC.

Deset minut po deváté zasedl na své křesílko v ředitelně a v následující jedenácté minutě začal náměstek vyprávět anekdotu. Áda ostražitě číhal na pointu a pak se ostře zasmál, ale zaniklo to v hlučném smíchu vedoucího 1. cechu, který vybuchl ještě před pointou a těsně za Ádovým smíchem se přihnál peloton zbývajících smíchů, s delším odstupem pak jako poslední přisupěl smích staříckého hlavního technologa, pravidelný to outsider, náčelníci začali míchat fasované kávy a porada vedení začala.

Když po vedoucím 1. cechu přišla řada na Ádu, plynne odříkal, že „Dobře. Dokončeny šarže 379, 380, 381 —“ a ředitel už kýval na následujícího vedoucího 3. cechu, který štafetovitě ihned začal plynne odříkávat.

Při další rundě Áda uplatnil svůj ranní postřeh rozbitého okna napařením údržby, což se vždy setkávalo s podporou všech náčelníků kromě šéfa údržby, který ovšem na takové škádlení už před léty přestal reagovat, nicméně se s ním Áda po poradě ještě chvíli zdržel a opět si ho udobřil a šel odpředsedat poradě vedení 2. cechu, na níž podřízeným rozdělil utržené úkoly a odešel do pracovny vedoucího 3. cechu spolu s dalšími náčelníky odsedět komisi automatizace.

Po obědě s vedoucím 1. cechu se vrátil do své pracovny a za přítomnosti dalších náčelníků odpředsedal disciplinární komisi, pomocná skladnice provedla cosi s jakýmsi bednami, půlka komise žádala plnou úhradu, půlka komise propuštění pro ztrátu důvěry, ustrašená dívka už jen popotahovala a pod špinavým propoceným tričkem se jí zdvihala maličká ňadra, Áda si ji představil nahou jízmo s lokty nad hlavou a s poukazem na nízký věk a další morální vývoj provinilé ji odsoudil k třetině úhrady a pokárání. „Byli jak čerti,“ řekl jí pak na chodbě, „ale takhle tě to ani na moc nepřijde...“ při rozrušených projevech dívčiných díků ji silně potřepal po krku a v pracovně vedoucího 4. cechu pak spolu s ostatními náčelníky odseděl komisi racionalizace.

Ksaku, už bylo půl páté a žízeň jak Brno, Áda odjel přeplněným sputnikem do města, na náměstí v bufetu vypil pivo, zvolna pak procházel hlavní třídou a zastavoval se u výkladních skříní.

Před zlatnictvím upozoroval na skle upřený ženský pohled, vtom se již hnula a kráčela pokoušejíc se o nenuceně taneční krok, hezounká, zřejmě panička a Áda se vydal za ní, šla od výkladu k výkladu stále plavněji a pomaleji, hlavní třída už končila, půjde-li paninka dál k mostu a nábreží, mohlo by to být zábavné, ale přešla na druhý chodník a kráčela zpátky ještě plavněji a pomaleji, tak ahoj a Áda už mašíroval přes most na Sřekov a rovnou do Lípy.

Pod nízkými stropy šero, zpěv a povyk, na chodbách a ve výklencích se pilo vstoje, pro Ádu se ovšem našlo místo v sále, zdravil na všechny strany a již si vidličkou mačkal ostře chutnající pastu z pivního syra, pepře, papriky, cibule a másla, poplácáván a poplácávaje po zádech udělal tři plzně, ve smíchu zvedal tvář k zašlému stropu a otíral si slzy rukávem.

Přes most nad temnou řekou, pak zpátky hlavní třídou zamčených a ozářených výkladů na náměstí a tramvají domů, zazvonil a ještě na rohožce políbil Jožu na horkem zrůžovělou tvář, „Sundej si, prosím tě, ty boty,“ řekla Joža.

„Co je k večeri?“ zeptal se Áda.

„No přeci rizoto z těch drůbků...“

V tichém pokoji s balkónem tikaly zlacené hodiny a ulicí chvílemi přešel vůz. V ušatém křesle pod stojací lampou Joža v modrém županu

četla *Světovou literaturu*, naproti ní Áda v červeném županu a v jiném čísle téhož žurnálu pročítal znovu své oblíbené místo v románu *Děti století* od znalé Francouzky Rochefortové:

Myslela jsem, že mě rozdrtí. Nemohla jsem se pohnout, byla jsem jak v pasti, vložil do objetí všechnu svou sílu.

„Když si pomyslím, že mám stejně starou dceru, jako seš ty, když pomyslím, že mám stejně starou dceru, jako seš ty,“ opakoval, „když pomyslím, že mám stejně starou dceru, jako seš ty...“

Bylo to mnohem lepší než s kluky. Asi proto, že měl takovou sílu. Nebo jsem byla pyšná, že mám skutečného muže. O tom není pochyb, mladí kluci jsou slabí. Co je to proti muži. Zůstala jsem bez dechu. „Když pomyslím, že mám stejně starou dceru jako ty,“ opakoval, když jsme se chystali na zpáteční cestu; ovšem už ne stejným tónem jako před chvílí, teď mě pozoroval a smutně kroutil hlavou.

„To je otrěsné...“,“dodal dokonce.

Ať jde k čertu!

Došli jsme k silnici. Byla bych si to klidně zopakovala. To byla nevýhoda mužů ve srovnání s mladými chlapci, dospělý muž potřebuje čas, aby nabral dech. Spěchal kvůli své ženě a bazaru.

„Tys mě omámila,“ vzdychal na zastávce autobusů. „Byl to okamžik šílenství. Báječný okamžik,“ dodával: „Báječný. Šílenství. Ale když si uvědomím, že už v tvém věku, no tohle, to se mnou otřásl. Nevím, co si mám myslet.“

„Tak nemysli,“ řekla jsem.

Chvilku si zdříml, v devět hodin vstal, maličko se protáhl a stanul za Jožiným opěradlem, „Co to čteš?“ a sleduje Jožin do drsná vyluhovaný prst četl zároveň s ní tučně tištěnou *Úvahu a meditaci*:

Kdo věří, nemůže prožívat zázraky. Ve dne není vidět hvězdy.

„Ve dne není vidět hvězdy?“ šeptala Joža a škrábala se na kotníku,

Áda kratičce pohlédl na proužek její vymydlené šíje, potřepal rukou vycpávané ucho křesla a škrábaje se na lopatce došel k francouzskému oknu na balkón, „Tak jakpak bude zejtra...“ zazíval a vyhlédl, pichlavé hvězdy na temně modrém nebi, zafuněl, šel si vyčistit zuby, vyčurat, „Tak dobrou noc, pusi!“ a hupky do postele a chr-chr.

B-1

Z vrátnice nádvořím do suterénu ke svému číslu 3631 a v třetím patře do dveří 142, „Dobrejtro, paní Ido!“ „Ahoj, Bohunko.“ 23587 512 11,62 vpravo 23588 512 11,62 vpravo 23589 512 11,62 vpravo 23590 512 11,62 vpravo.

„Nedívala jste se, co je k obědu?“

„Na jedničku koprová, na dvojku segedin, na trojku lívance.“

„Co si dáte?“

„Nejspíš trojku.“

„Já spíš jedničku.“

23591 512 11,62 vpravo 23592 487 11,27 vpravo „...z temnoty pojednou zazářily pochoďně,“ pravil přívětivý hlas z rádia, „jež nesly mladé gymnastky. Současně se objevilo na světelné tabuli japonské slovo sajonara, znamenající na shledanou...“

23593 a všechny další do 23611 vyhovovaly, všechny atesty na hromádce vpravo a „Tak na shledanou, paní Ido!“ rychle dolů, honem nahoru a trapem k píchačkám: 14,00.

Na ulici už pak nebylo kam spěchat, Mirek bude na náměstí ve čtyři, Bohunka přijela na náměstí ve tři, koupila si dvě koule oříškové zmrzliny a zvolna ji lízajíc procházela hlavní třídou a zastavovala se u výkladních skříní.

Mirek Machulka byl na náměstí ve čtyři, „Ahoj B!“

„Ahoj M!“

„Musím si ještě skočit pro baterie – počkáš tady?“ Kývla, skočil si pro baterie, baterie nebyly, a šli si před kinem, jako každé úterý a čtvrtek, sednout do Zdaru.

„...a z té fotokatody vystupují elektrony,“ vykládal Mirek nadšeně, „a ty. narážejí na první elektrodu, každý elektron z ní vyrazí další

elektrony a tak to jde pořád dál, až – Není ti něco?“

„Ne. Co by mi mělo být?“

„Jako by ti něco scházelo... Bohunko...“

„Chtěla bych jet do Říma...“

„Já radši do Tokia, ale teď vážně: jeden kluk od nás má bráchu, kterej má u Varvažova takovou jako chatku a možná by nám někdy –“

„Ve Varvažově smrdí plynárna.“

Brigitta Bardotová prchala před reportéry a ukryla se v bytě Mastroianniho, nadlidská láska a zas tu byli reportéři, blesk a nádherně dlouhý Brigittin pád do tmy.

„Mě by děsně zajímalo,“ řekl pak Mirek, „jak udělali ten trik s tím pádem ze střechy...“

„To nebyl trik.“

„Ale přece...“

„Hele, mně to už jede, tak ve čtvrtek?“

„Ve čtyři, normálně...“

Ke svému číslu 3631 a dveře 142, „Dobrejtro, paní Ido!“, jednoruký servíroval s touhou imponovat, včera bylo poslední 23611 a tedy 23612 487 11,27 vpravo 23613 487 11,27 vpravo 23614.

„Nejspíš dvojku.“

„Já spíš trojku.“

505 11,45 vpravo 23615 505 11,45 vpravo a všechny další do 23634 vyhovovaly a již utahaný jednoruký si kamsi odnesl jedinou hromádku, 14,00 a už nebylo kam spěchat, ve svobodárně dusot strojů z protější přádelny, na náměstí dvě koule vanilkové zmrzliny, hlavní třídou tam a zpátky hlavní třídou na náměstí a zpátky, ve zlatnictví ten náramek z dvojího zlata za 1980 Kčs, na náměstí a už zavírali, v šatně kavárny Zdar dvě tatranky za 3 Kčs a ve svobodárně přímo k vodovodu, Inka ležela nad skripty své dálkové techniky, Bohunka vytáhla z červeného kufru pod postelí taky knížku a otevřela na založeném místě:

375. Látka A, poskytující ozonolysou aceton a aldehyd levulový, reaguje se zinkem a chloroctanem ethylnatým na látku B, jež poskytuje alkalickým zmýdelněním sloučeninu C

„... resultuje sloučenina E. Jakou má konstituci?“ Za okny přádelny pohyby děvčat úsporněly a tvrdly postupující odpolední směnou a z úzkého okénka se vykláněl muž v rádiovce a kouřil cigaretu ukrytou v dlani, Bohunka si oblékla bavlněné pyžámko a otevřela modrozlatou knížku na založeném místě:

„Nechť vpíše moje jméno s pohrdáním do dějin Polsky – nemohu jinak, musí tak býti. Miluji ho.“ Na poštovní stanici, kde měnili koně, použila první příležitosti, aby Napoleonovi napsala:

„Zprav mne, kdy budeš v Paříži. Přijdu. Marie.“

Ve čtvrtek na náměstí Mirek normálně: „Ahoj B!“ „Ahoj M!“, napřed si musel skočit pro baterie, baterie nebyly, a šli si sednout do Zdaru, Bohunka se dověděla, že u zvětšováku Magnifax II se dá naklánět i objektiv a když se nakloní objektiv, není potřeba clonit. Římská dívka Cabirie se živila láskou, galerie mužů, poslední ji opustil se vším, co měla, a před Cabirií vyvstalo Světlo.

„Všimla sis těch dálnic?“ řekl pak Mirek a pak:

„Tak v sobotu u tebe?“ „Ve tři, normálně.“

Jednoruký odnesl hromádku atestů a 14,00, na náměstí dvě koule smetanové zmrzliny a hlavní třídou, ve svobodárně těžký sladký páteční pach, zpocená Inka vyráběla týdenní dávku božích milostí, oblíbeného cukroví jejího žravého Standy Kociána, a z kouřící pánve vyhazovala zdobně ozubené lichoběžníčky do skořicového cukru, tak zítra je už sobota.

„Dobrejtro, paní Ido!“

„Tak zas máme na krku sobotu,“ radovala se paní Ida Nejtrová, ani se nepřevlékala a šla si nakoupit, jednoruký přinesl jen pár vzorků a pro atesty přijde až v pondělí, když se paní Ida vrátila, neměla už stání, „Tak jen si dej...“, loučila se před polednem a nervózně zamrkala, „...co se do tebe vejde...“, a nervózně odťapkala na vysokých podpatcích.

Bohunka si udělala manikúru a už v jednu sešla do suterénu, v umyvárně už nával a křik, hlučícími úzkými uličkami mezi plechovými číslovanými skříňkami pobíhaly tři nahé ženy s fallickou atrapou a

všechno se válelo smíchy, „... a ještě vezmu dvě půlky jemného rumu,“ svěřovala se šeptem trpaslice s modrým přelivem, před vratnicí dav jak o manifestaci a Bohunka nervózně vyběhla v čele proudu. Inka už vyklidila svobodárnu a ovšem ustlala jen svoji postel, Bohunka lhostejně přehlédla svou, o tohle zde totiž nejde – svlékla se a rozechvěle si spouštěla před zrcadlem tu novou košilku, čechrala krajky nahoře i dole, až na okenním skle zadrnčely kamínky, přetáhla přes košilku teplákovou soupravu a už Mirek lezl do dveří, jeho sobotně zadrhlý hlas: „Bohunko...“, chtěla mu něco říct, ale příliš rychle ztratil plachost, pak trpělivost a prkna podlahy přestala vrzat pod čtveřem nohou – za necelou minutu už zurčení vody za igelitovou oponou.

Velce dávat i brát, propadat se a vznášet, hřmít a plát Bohunka zvedala z podlahy teplákovou bundu a jak z pytle z ní vytahovala zmačkané krajky, škusbla košilkou a nacpala ji do červeného kufru dřív, než se Mirek zas objevil a chladnými zčervenálými rukama otvíral láhev Býčí krve.

„Zapomněla jsem ti říct, že Inka se dnes vrátí dřív.“

„Ale co si to dovoluje?“

„A mně je dnes nějak divně – ne, nebudu pít.“

„Ale to neexistuje!“

„Máš mě rád?“

„Mám. Fakticky. Moc...“

„Tak jdi domů. Fakticky. Hned...“

„Tak v úterý?...“

Zalezla pod příkrývku, aby nemusela odpovédět a rozplakala se, jakmile za ním klaply dveře, dusot strojů z přádelny ji milosrdně uspal, ale po nějaké době zas nemilosrdně vzbudil, lokala přímo z láhve, až stěží popadala dech a četla:

Této noci nemohla usnouti. Trpce si vyčítala, že byt' i jen na chvíli mohla zapomenouti skvělého zjevu císařova a stala se nevděčnicí.

Přišlo jí to k smíchu, lokla si, četla dál, usínala a probouzela se,

Viděla Napoleona cválati přes bojiště zbrocené krví; pak však

*nebyl to Napoleon, nýbrž plukovník d'Ornano. Viděla se, jak
vjíždí do Vídně. Napoleon jí pospíšil vstříc a sevřel ji v náruč.
Sladká hrůza ji obcházela –*

potřebovala to dorazit do konce, četla v tramvaji, na peróně, v kupé, až najednou byl konec a na tvrdé žluté roztřesené lavici Bohunka drkala k mamince a odevzdaně si uvázala zástěru a žádnou sůl, pan Kotulán měl neslanou dietu, „Tak jste přijela...“, a okamžitě se zaštitil novinami, maminka si ani nesedla a ještě žvýkajíc běžela za panem Kotulánem dorazit ten sklep, s dočteným *Snem lásky* vyšla Bohunka na studené černobílé dlaždičky chodby, mezi dvěma oleandry vzhůru po schodišti z umělého kamene, vztekle foukla na mucholapku a v šeru podkroví vřadila *Sen lásky* zpátky a vyňala sousední svazek *Láska a život lady Hamiltonové*, ještě se podívat na králíky a už byl čas, „Tak já už zas jedu!“ „Nechceš česnek?“ Na nádražíčku se krútily vdané kamarádky s vymydlenými manžely a v posledním vagónu chlapecké hlasy s kytarou: „Na shlédanou, na shlédanou, na-shle-danou-rod-né-ú-do-lí. Na shlédanou, na shlédanou,“ ve svobodárně se česala Inka v teplákách na holém těle, Standa Kocián dosud za igelitovou oponou a zurčení vody.

*Veslaři, zabrali. Pod vlajícími prapory waleskými letěla bárka
přes jasnou vodu. Zářila ve zlatožlutých, růžových, purpuro-
vých a azurově modrých barvách...
Jako veliký, cizokrajný pták, unášený mořskými větry v širé,
tajuplné dálky...*

„...neslyšíš? To musí být ale náramný čtení...“, říkal Standa Kocián a mnul si chladné zčervenálé ruce.

A zas týden v čudu – velice dávat i brát, Bohunka podrážděně sklapla knížku a upřeně pohlédla na Standu, propadat se a vznášet (zívajíc Inka se za dveřmi své skříně začala převlékat do nedělního), Bohunka šla ke své skříně a otevřela její dveře, vypadla schumlaná košilka, shýbla se, napřímila a upřený Kociánův pohled.

Ospalá Inka narážela lokty a koleny za překližkou a tlumeně klela, muselo by to být bleskem a tedy bleskem za dvířka, všechno dolů a už

krajka sjížděla po zvednutých pažích a už zas končila, při nahrbení fakticky jen o dva prsty a v náhlém záchvěvu křeči Bohunka přirazila ta dvířka, vzpřímená přešla nedýchajíc těch několik kroků před Kociánem a se zbytkem sil se naň pokusila usmát.

„Tak jdem,“ řekla po nekonečné době Inka v taftové róbě visící jí na hrotech lopatek, ramenních hrbolcích a klíčních kostech, „Tak jdem,“ řekl Kocián a bleskem, za Inčinými zády to muselo být bleskem, vytáhl z kapsy svůj zapalovač a strčil jej pod rádio, Bohunka už přece spala a dvojí kroky po schodišti brzy zmlkly – ale jen nakrátko a už ho zas bylo slyšet, jak se žene nahoru, Bohunka s dunícími spánky odkopla přikrývku a nejen to, a zpod brv sledovala Kociána, jak stanul u dveří, tiše se blížil, vzlykla pootevřenými ústy, zatrnutí prudké slasti a poslední záchvěv té křeče odplynul.

„Co tady děláš...,“ vykřikla a přikryla se po bradu, a když utíkal, se smíchem za ním: „– a nezapomeň si zas ten zapalovač!...“

Pěknej sviňák, tohle se dělá pár týdnů před svatbou, kdepak Mirek, zlatej Mirek Machulka, Standa Kocián ovšem vládne zařízeným bytem, připraveným pro jeho nastávající, ale bytem ve stejné hrobce jako dům pana Kotulána, chudák Inka, Mirek znamená svobodu, zlatej Mirek, Miran...

„Ahoj B!“ (v úterý ve čtyři na náměstí) „Ahoj, Mirane...,“ začervecenal se při tomto oslovení uvozujícím milování a v návalu vděčnosti ho vzala za ruku, zasluhoval by políbit, ale musel si skočit pro baterie, vysoký, štíhlý, pružný a opravdu hezký chlapec, na Kociána už leze třícítka, panděro a pleš, baterie nebyly. Ve Zdaru hudba, křik a smích nad jásavě červenými boxy, jen mladí a sametová růžička na každém stole.

„A na kino se dneska vykašlem!“ rozhodla Bohunka.

„Prima!“ řekl Mirek a objednal dvakrát dvě deci, „A co ti to bylo v sobotu?“

„Jen tak a už je to zas pryč!“ a ještě dvakrát dvě deci.

„...vzpomínáš, jak tenkrát...“

„...vidím to před sebou jak film...“

„Tys řekl: Jestli nemáte zrovna nic rozumnýho na práci...“

„To ne, tak jsem to neřekl...“

„A já jsem řekla: Rozumnýho až po krk...“

„Ale kdepak, to bylo úplně jinak, ty ses otočila a metla pryč a teprve druhej den...“

Kolem řev k nevydržení, kouře, že nevidět, a bylo zrovna čtvrt na šest.

„To kino bychom ještě akorát stihli...“

„A můžem sem pak ještě zajít...“

Při týdeníku se vzali za ruce, pětiúrovňová křižovatka v Tokiu a Mikek vzrušeně poposedl a Bohunka si nenápadně otřela dlaň o sukni. Nezaměstnaní lehkomyšní krasavci si škrábali brambory a pak vyloupili banku, se smíchem si dělili kufrý peněz, ale v posledních metrech dopadení zásluhou chlapečka, který si bůhvíproč musel psát čísla aut. „Tak zajdem ještě do toho Zdaru?“ „Abych ti pravdu řekla, dneska už...“ „Tak ve čtvrtek?“ „Ve čtyři, normálně.“

Včera bylo poslední 23744, a tedy 23745 482 11,22 vpravo 23746 – tři dni do výplaty a hotovost Kčs 8,40, dusot strojů z protější prádelny, z náměstí hlavní třídou na náměstí, tam a zpátky,

Látka A, poskytující ozonolysou aceton a aldehyd levulový, reaguje se zinkem a chloroctanem ethylnatým na látku B

ječící hvězdy na temně modrém nebi,

A přece se cítila volnou a bylo jí lehce, jako by se vznášela ve vzduchu. Jako lehký závoj kladla se jí vůně ambry na čelo a spánky. Jako mírné noční slunce zářily jemné plameny barev a jako na šeptajících vlnkách plynuly harmonie harf a fléten, hlasy chlapců a děvčat...

„...A božství ji slyší v chrámu Stvoření.“

„Ahoj B!“ „Ahoj M!“ „Tak v sobotu u tebe?“ „Ve tři, normálně.“ 23816 až 23840 všechny vyhovovaly, den před výplatou, už jen 2,25 Kčs a hlad jak Brno, z náměstí hlavní třídou na náměstí a hlavní třídou – ve zlatnictví už prodali náramek z dvojího zlata za 1980 Kčs a vystavili nový za 2250 Kčs – na náměstí a z náměstí hlavní třídou na náměstí, ve svobodárně těžký sladký páteční pach a zas týden v čudu, na Inčíně židli vrchovatá mísa božích milostí, Bohunka jen polkla,

Inka je má jistě spočítané, na Inčině posteli její skripta dálkové techniky, v Bohunčině knížce založené místo

resultuje sloučeninu E. Jakou má konstituci?

Bohunka hodila knížku do kufru a spustila rádio, chrčením pronikal divoce přesný rytmus a Bohunka tančila, vrazila kolenem do Inčiny židle a pyramida božích milostí se zachvěla, Mirek se sem nechodí najíst, nýbrž jen, tančila kolem židle, Mirek znamená svobodu, lehce a znovu lehce a silněji a silně vrážela stehny do opěradla židle – až mastné zaševlení a jako trhnutí hedvábím, pyramida se rozjela po kruhovém sedadle a tři čtyři kousky spadly na prkna, Bohunka roztančenýma nohama drtila cukroví na menšící se šupinky – trvalo to sotva minutu a šla se napít, uklidňující zurčení vody za igelitovou oponou a chladnýma zčervenalýma rukama pak znovu urovnala pyramidu a pečlivě zametla zem.

V sobotu pak krátce po třetí hodině zrudlá Bohunka otevírala oči a prudce zamžikala, Mirek již stál s lokty nad hlavou a spouštěl si košili po dojemné šňůrce vystouplých obratlů, beze spěchu si zas natáhla teplákovou soupravu, usedla na kraj postele a dívala se před sebe, připravena jít vystřídat Mirka, jakmile se opona pohne, ovšemže Mirek znamenal svobodu, ale od čeho všeho –

„Dělej, prosím tě!“ řekla pak netrpělivě, když chladnýma zčervenalýma rukama otvíral láhev Býčí krve. V sobotu bylo poslední 23828, a tedy ovšem 23829. „Na jedničku rajská, na dvojku šklubanky, na trojku segedín... Bohunko! Už podruhé ti říkám, že já si dám trojku...“

„Já třeba šestku. Ne – pětaticítku!“

„Ale Bohunko...“

23835 499 11,39 vpravo 23836 499 11,39 vpravo 23837 499 11,39 vpravo 23838 499 11,39 vpravo.

„...dramatické události vyvrcholily v odpoledních hodinách,“ pravil příjemný hlas z rádia, „kdy povstalci vytáhli do hlavních ulic. Při srážce bylo zraněno na třicet osob, z nich některé vážně.“

Z náměstí hlavní třídou na náměstí, hlavní třídou z náměstí, v uzounké uličce před žernoseckou vinárničkou náhle shluk lidí, Bo-

hunka opustila svou hlavní třídu a propracovávala se davem, ale nevidět leč záda kabátů a nad nimi lesklou střechu sanitky a již s houkáním odjížděla, shluk se rozplýval, jen Bohunka zůstala stát v té uzounké uličce, snad ještě něco bude

A-1

Z vrátnice nádvořím do haly 2. cechu, teplem deformovaná PVC-trubka, „Dobře,“ řekl Standa Kocián, „dokončeny šarže 385, 386, 387...“

„Vlítni na to!“

„Už na to letím, šéfe!“

„Dobře,“ řekl Joska Nejtr, „dokončeny šarže 385, 386, 387 –“

„Zařid' to!“

„Spolehni se!“

„Na jedničku koprová,“ řekla paní Věrka, „na dvojku segedín, na trojku lívance.“

„...z temnoty pojednou zazářily pochodně,“ pravil přívětivý hlas z rádia, „jež nesly mladé gymnastky. Současně se objevilo na světelné tabuli japonské slovo sajónara, znamenající na shledanou...“

„Segedín,“ řekl Áda, na rozlehlém prázdném stole čerstvě vonící noviny a dvacítká Lip, první cigareta a nikoliv nepříjemné nutkání, jedenáct minut po deváté náměstkova anekdota, souvislý peloton smíchů a poslední přisupěl smích staříckého hlavního technologa.

„Dobře,“ řekl Áda, když na něj přišla řada po vedoucím 1. cechu, „dokončeny šarže 385, 386, 387...“ a šel pak odpředsadat vedení 2. cechu a rozdělit utržené úkoly a odešel do pracovny vedoucího 4. cechu odsedět inventarizační komisi, po obědě s vedoucím 3. cechu odpředsadal komisi technického rozvoje a v pracovně vedoucího 1. cechu odseděl komisi paletizace.

Na náměstí přijel po půl páté, Joža přijde v pět, a tak zatím pivo v bufetu. Joža přišla v pět a: „Čekáš dlouho?“

„Zrovna jsem přijel.“

„Půjdem se trošku projít?“

„Třeba.“

„Ale napřed si musím skočit pro citróny – počkáš tady?“ Kývl, skočila si pro citróny, citróny nebyly a šli se, jako obvykle, projít hlavní třídou až k mostu a kousek po nábřeží.

„...když jsem jí to říkala, tvářila se jako by nic, ale dneska hned ráno – Co se tak mračíš?“

„Co bych se měl mračit?“

„Jako by tě něco žralo.“

„Kohopak by tě něco nežralo?“

mlčky povečeřeli v Savoji a udělal tři plzně. Brigitta Bardotová utekla za svým chlápkem a byli v zamčeném bytě, senzační samice a nejrajcovnější s lokty zvednutými k zlatému drdolu.

„Tak napřed před novináři utíkala,“ řekla jako obvykle podrážděná Joža, „a pak zas bez nich nemohla být...“

„O to tady vůbec nešlo.“

„Ale jak to, vždyť přece celý film byl jen o tom...“

„Hele, támhle nám to už jede.“

„Dobře. Dokončeny šarže 388, 389, 390...“

„Dobře. Dokončeny šarže 388, 389, 390...“

„Dobře. Dokončeny šarže 388, 389, 390...“, řekl Áda, když na něj přišla řada a spolu s vedoucími 1., 3. a 4. cechu odpředsedal a odseděl komisi zmetkovou, vodního hospodářství a nových metod řízení, na náměstí v bufetu vypil pivo, zvolna prošel hlavní třídou a už mašíroval přes most na Střekov a rovnou do Lípy, šero, zpěv a povyk pod nízkými stropy a vidličkou ostře chutnající pastu z pivního sýra, pepře, papriky, cibule a másla, tři plzně a přes most nad temnou řekou, hlavní třídou zamčených a ozářených výkladů na náměstí a domů, ještě na rohožce políbit Jožinu horkem zrůžovělou tvář a „Sundej si, prosím tě, ty boty!“ a „Co je k večeři?“

V tichém pokoji s balkónem tikaly zlacené hodiny a ulicí chvílemi přešel vůz, v ušatém křesle pod stojací lampou Joža v modrém županu nad Světovou literaturou, naproti Áda v červeném županu zíral na své založené místo:

V praxi probíhá vždy tepelná destrukce pryží v přítomnosti kyslíku. Při vyšších teplotách je destrukční reakce u vulkanizátů provázána odštěpováním sirovodíku. U vulkanizátů z pří-

rodního kaučuku dochází při působení tepla v přítomnosti kyslíku k silnému měknutí směsi až ke ztekutění, kdežto u vulkanizátů ze syntetického kaučuku dochází ke ztvrdnutí v důsledku další polymerace nebo cyklizace.

Bardotka zvedla lokty ke zlatému drdolu, svlékl ji a jízmo, ta si toho už musela užít, Áda se poškrábal a sáhl po svém čísle *Světové literatury*, samo se už otevřelo na tom místě:

Myslela jsem, že mě rozdrtí. Nemohla jsem se pohnout, byla jsem jak v pasti, vložil do,objetí všechnu svou sílu.

„Když pomyslím, že mám stejně starou dceru, jako seš ty, když pomyslím, že mám stejně starou dceru, jako seš ty,“ opakoval.

„Když pomyslím, že mám stejně starou dceru, jako seš ty...“

Áda zachrčel a vstal, kratičce pohlédl na proužek Jožiny vymydlené šije, „Tak dobrou noc, pusí!“ a hupky do postele a chr-chr.

Dobře dokončeny šarže 391, 392, 393 – v bufetu na náměstí vypil pivo a normálně v pět Joža na náměstí: „Čekáš dlouho?“

„Zrovna jsem přijel,“ a vzal jí jednu nacpanou tašku, ještě si musela skočit pro citróny, citróny nebyly a tak se jelo domů, v manšestrákách a starém kabátku sešel Áda do garáže a zvedl kapotu své pobědy, chvilku si pohrál, od poslední prohlídky ještě ani nevyjel, kam taky, a spustil kapotu, v kuchyni Joža nad prknem s vařenými vepřovými koleny, tak zítra je už sobota, „Tak zítra bude sulc...“, řekl Áda a hmátl po nádherné kližce, „Umejt ruce!“ křikla Joža, šel si umýt ruce, bouchla dvířka ledničky, napřed lok z omžené láhve a tři mocná kolena spořádal skoro bez chleba, „Zas nebudeš večeřet!“ „To je moje páteční večeře!“ a pak: „Dneska si nebudeš číst?“ „To abych se na zítřek dobře vyspal!“

„a... pane Vinš...“, říkala paní Věrka s omračujícím účesem, jenž se dosud lepkavě třeptil fixativem „... já bych dneska potřebovala dřív domů...“

„Jak jste s tímhle na hlavě mohla spát,“ smál se Áda. „A dnes se taky nevyspíte...“

„Já si to nadělám...“, šeptala paní Věrka.

„Tak jen si dejte...,“ říkal pomalu, „co se do vás vejde...“

V sobotu jen kratičká porada a po direktorovi se vytratili náměstci, Áda si četl *Dikobraz* a *Technický týdeník* a dvakrát si poslal mladičkého plánovače pro pivo. Krátce po poledni stanul na náměstí váhaje mezi ústeckou desítkou ve Světě nebo Zdaru a plzeňským v Domě kultury, Savoji nebo Paláci, zkusmo vypil pivo v bufetu a rozkomíhaná chuť již polarizovala, již bylo možno vydat se do Paláce jako každou sobotu, ale Áda se šel napřed podívat na veselí jak v hrobce do Savoje a na podpatkovité plátky chleba do Domu kultury – je dobrý prověřit, co chcete pustit – a pak teprve, již uspokojen, vydal se do Paláce.

Alpakové košíčky s čerstvými makovými houskami, bankovkové plátky šunky servírované Ádovi již bez připomínání s hořčicí i křenem, těžký čepec smetanové pěny a již přisedá Joska Nejtr, dvě Staré myslivecké, dvě Regalia Media s červenozlatými pásky a pro Ádu ještě uheráček, v uličce mladička servírka Jana s lokty nad hlavou, představme si ji na vteřinku jen tak a při tom, o půl sedmé oba kamarádi zaplatili a: „Tak zejtra!“ „Zejtra odpoledne,“ řekl Joska Nejtr a vydal se za svojí Iduškou, hnedka bych si to s tebou prohodil, no budem vidět. „Sundej si, prosím tě, ty boty,“ řekla Joža s tváří zružovělou horkem, „Co je k večeri?“ „No přeci ten sulc...“ V tichém pokoji s balkónem tikaly hodiny a ulicí chvílemi přejel vůz, Joža v modrém županu nad svojí Světovou literaturou a v červeném Áda ztěžka zažíval půl pekáče sulcu nad svým známým místem

Bylo to mnohem lepší než s kluky. Asi proto, že měl takovou sílu. Nebo jsem byla pyšná, že mám skutečného muže. O tom není pochyb, mladí kluci jsou slabí. Co je to proti muži. Zůstala jsem bez dechu.

a zažíval celý ten týden, bože už zas jeden pryč, dobře dokončeny šarže a ustrašená pomocná skladnice s maličkými řadry pod špinavým propoceným tričkem, stejně si teď dává s nějakým klukem, mladí kluci jsou slabí, co je to proti muži a servírka Jana s lokty nad hlavou a Bardotka s lokty nad hlavou a paní Věrka s omračujícím účesem a lokty nad hlavou

Došli jsme k silnici. Byla bych si to klidně zopakovala. To byla nevýhoda mužů ve srovnání s mladými chlapci, dospělý muž potřebuje čas, aby nabral dech. Spěchal kvůli své ženě a bazaru.

bylo deset a již vstával a hrnul se za Jožino opěradlo. „Už je deset, číčo...“ zachraptěl a dřel jí obratle, dokud nevstala a netrpělivě na ni čekal v ložnici za ozářenou skleněnou výplní dveří, slyšel její přecházení, otvírání jedněch oken a zavírání jiných, zamykání a spouštění vody, konečně tma, zavržení vedlejšího lůžka a závan broskvového krému, nadechl se a našel její ruku, „Číčo...“ zašeptal, ležela jak kláda. „No tak...“ chraptěl, „ale né, no zvedni se – a teďka dej lokty nad hlavu – ještě výš – a zas trochu dozadu... Slez.“ K „Achtymůj-bože...“ se dneska ani nedostala. Áda vstal a zašel si vedle na pár loků Staré myslivecké.

Nedělní ráno bez budíku a za zdí vrčení luxu, Áda poseděl čtvrt hodinku na kraji postele zívaje a škrábaje se na zádech a mezi prsty na nohou, chvilku si ještě zchrupl, pérový sílič svalů, na židli přichystané čisté prádlo a linecké řezy s bílou kávou, zamlklá, ale snažící se Joža vytáhla z ledničky kuře a ptala se, jak je má udělat.

„Třeba po čínsku...“, řekl Áda posměšně a se zapálenou cigaretou šel na velkou stranu, „Neusnuls tam?“ křikla nesměle Joža po delší době, ale jen zavrčel, vykouřil tam tři cigarety, ale nic ho nenapadlo, „Půjdu se trochu projít“, řekl pak Jože koutkem úst a v Savoiji otráveně listoval ve starých číslech týdeníků, veselo jak v hrobce a udělal tři plzně, „Už můžeš jít pro pivo“, řekla pak Joža. „Ani nemám dneska chuť...“, a s demonstrativní nechutí se pižlal v kuřeti na paprice, pomfritkách a jeřábinkovém kompotu, po obědě si zalezl vedle a dorazil láhev Staré myslivecké.

A již trojí krátké zazvonění, Ida a Joska Nejtrovi a už sedali k připravenému stolu.

„Tak co dělá tvoje krysa“, řekl Áda, lízl a odhodil. „Duby už teď mají listy jako kožené“, řekl Joska, lízl a odhodil. „Betonově to není krysa, ale obyčejnská myš“, řekla Ida, lízla a odhodila.

„Nejhezčí listí mají zjara, takové světlounké a ještě lepkavé...“,

řekla Joža, lízla a odhodila.

„Tos jí ale musela důkladně prozkoumat vocas!“ zasmál se Áda.

„Jako mladá hloupá zvířátka,“ řekl Joska.

„Proč bych ho nemohla prozkoumat?“ zachichotala se Ida.

„Nevinná a něžná...,“ řekla Joža a odhodila.

„Na to já čekal!“ vykřikl Áda a rychle se zmocnil balíku. „Má tam tři černý trojky a žolíka!“ vykřikla Ida a za povzdechů Josky a Joži se Áda a Ida pustili do sebe. „To víš, že tě teď budu svlíkat...,“ říkal Áda, „Jenom jestli se dám...,“ říkala Ida, „Ale to víš, že dáš...,“ už skoro chraptěl Áda, „To se říká kdoví jestli...,“ už skoro šeptala Ida – nad nimi Joža s Joskou na sebe upřeně pohleděli – „Tak dost,“ řekl Áda, Ida rozlila všem zbytek prvního litru, každý vypil svoji sklenku naráz a už to fičelo dál; Joža s Joskou vytvářeli velké balíky a Áda s Idou je shrabovali až do doražení druhého litru, všichni se zvedli, Joža s Joskou ke knihovně a Áda s Idou do sousedního pokoje, stačila jen chvilka.

„Na jedničku segedín,“ říkala paní Věrka, „na dvojku houbová, na trojku nákyt.“

„Segedín,“ řekl Áda s pohledem upřeným na její zborcený účes, který se už netřpytil. „V deset jdu k zubaři.“

Ze čtení novin ovšem dneska moc nebylo, něco četl dvakrát a něco mu zas ušlo, dvě nervózní cigarety a přesto bez stolice dorazil do ředitelny, přirozeně s kapesníkem na tváři, náměstkově anekdotě se zasmál až se staříčkým hlavním technologem, vleklo se to jak funus, než si mohl říci direktorovi o dvě hodinky na toho zubaře.

Konečně za vrátnicí, jel tramvají z bezpečnostních důvodů o stanici dál a ještě s kapesníkem na tváři zvolna procházel od šestého k sedmému kandelábru, zorným polem, téměř přesně z poloviny dráhy, spatřil ve třetím patře náhle zavírané francouzské okno na balkón, vešel do domu a jakoby nic do třetího patra, levé dveře sotva znatelně pootevřeny, vešel a tichounce je zaklapl.

„Ádo...,“ šeptala Ida v modrém županu, strčil kapesník do kapsy, bouchla dvířka ledničky a z omžené láhve dvě porce rumu do dvou káv (Pešrané tomu říkají „agres“), tonikum jejich milování, „Číčo...,“ zašeptal a už se rozezmítali.

„Dacane... Ničemo... Zvíře...,“ šeptala Ida. „Dej lokty nad hlavu –

ještě výš – a zas trošku dozadu... Bud' tak chvilku...,“ chraptěl Áda. „Aúch...“ vydechla posléze Ida, přehodila si přes ramena župan a šla připravit druhý agres.

Čtyři holá kolena nad hracím stolem u gauče, srkli si z šálků a už to fičelo.

„Četls už toho Krále Líra?“ řekla Ida a udělala příslušný obličej.

„Jsem teprve v osmince pětadvacátýho jednání,“ řekl Áda a udělal příslušný obličej.

„Na Kostrově hradu?“ řekla Ida.

„Ten výstup ob dva, s Kostrou a Eduardem,“ řekl Áda.

„Kostra: Jestlipak už vylezem na ten kopec?“ řekla Ida a položila si ruku na srdce, „Eduard: Náko mi lupe v koleně!“ řekl Áda s očima v sloup a začali střídavě recitovat onen výstup: „Že tady neudělej lanovku!“ „Jedině pro zahraniční turisty!“, až se oba k slzám rozřehtali, „Tak dost!“ kvičel Áda, zapálili si po cigaretě a usrkli z šálků.

„Kokosy už teď mají listí jako z hajzlpapíru,“ řekla Ida.

„Nejhezčí mají v prosinci, takový utahaný a jako posmrkaný,“ řekl Áda.

„Jako stará cirkusová herka!“ vřískla Ida.

„Nevinná a něžná...,“ zakrákoral Áda, kvapně dorazili šálky a hned se do toho zas dali, až z nich lilo.

„Dej lokty nad hlavu – ještě výš – a zas trochu dozadu... Slez!“ „Aúch...,“ vydechla Ida a šla do koupelny, zurčení vody za přešpánovými dveřmi a Áda ji pak šel vystřídat, důkladně se myl a třel si pak chladné ruce až zčervenaly, Ida čekala v předsínce a dosud trapně nahá se na něho pitvořila v Joskově beranici naražené přes uši, pěkná svině, tohle se dělá po pěti letech manželství, kdepak Joža; zlatá Joža, s Idou je ovšem lepší zábava, ale třikrát za rok je jí ažaž, chudák Joska, Joža znamená klid, zlatá Joža, Jožinka...

„Dobře. Dokončeny šarže 399, 400, 401...,“ hlásil Kocián řízně.

„Dobře. Dokončeny šarže 399, 400, 401...,“ hlásil Joska pokojně a jinak nic, „Dobrý, Josko!“ řekl Áda a potřepal mu po krku.

„Čekáš dlouho?“ řekla Joža nazítrí v pět na náměstí, „Ne, ale i kdyby, na tebe čekám rád...,“ říkal Áda měkce. „To slyším sotva třikrát za rok,“ ušklíbla se Joža. „Ale kdepák, pořád... Ty moje malá číčo...,“ začervenala se při tomto oslovení uvozujícím milování a v

návalu něžnosti ji vzal za ruku, zasluhovala by políbit, ale musela si skočit pro citróny, milá, hodná a ve třiceti pořád ještě hezká ženská, pětadvacetiletá Ida má už břicho jak stará bréca, citróny nebyly. U kiosku čist'ouncí staříccí manželé, on drobil housku a ona házela drobty holubům.

„A dneska si uděláme hezkej den!“ rozhodl Áda.

„Jsem pro!“ řekla Joža.

Ve zlatnictví na hlavní třídě náramek z dvojího zlata za 1980 Kčs, „Chtěla bys ho?“ „No...“, „Připadá mi takovej hubenej, když už, tak něco pořádnýho.“ V Paláci dvakrát uheráček a dvě plzně, dvakrát ražniči a plzeň, dvakrát anglická játra, Ádovi třetí a čtvrtou plzeň, Jože pohár Paláce za 12,40 Kčs.

„...vzpomínáš, jak tenkrát...“ „...na to se přece nezapomíná...“

„Stálas tam, jako bys zrovna na něco čekala...“

„Ale ne, vždyť jsem přece právě...“

„– a já hned poznal, že už předem jsi pro...“

„Ale kdepak, tenkrát jsem vůbec ještě...“

Kolem řev k nevydržení, ve všední den je to v Paláci pro kočku, Áda našel na okně pondělní noviny, tytéž, na něž se včera nemohl pořádně soustředit a s chutí se do nich pustil, při čtení rubriky 24 HODIN V ZAHRANIČÍ a cigaretě se dostavil onen nikoliv nepřijemně nutkavý tlak, Áda trošku poposedával, současně dočetl a dokouřil, pak zamáčkł oharek v popelníku a tlak mezitím zesílil, ve foyeru Áda vyzkoušel, zdali je to už patřičně zralé a ovšem bylo, usmál se na sebe do zrcadla a odešel na WC.

„Dobře dokončeny šarže 402, 403, 404...“, v bufetu na náměstí vypil Áda pivo, hlavní třídou a už mašíroval přes most do Lípy, v tichém pokoji s balkónem naproti Jože v modrém županu,

provázena odštěpováním sirovodíku. U vulkanizátů z přírodního kaučuku k silnému měknutí směsi až ztekucení, kdežto u vulkanizátů ze syntetického kaučuku ke ztvrdnutí v důsledku další cyklizace.

Áda kratičce pohlédl na proužek Jožiny vymydlené šíje, potřepal rukou vycpávané ucho křesla, zazíval a zafuněl, šel si vyčistit zuby,

vyčurat a spat.

Šarže 405, 406, 407 – bufet na náměstí a v pět Joža, „Čekáš dlouho?“ „Zrovna jsem přijel.“

z přírodního kaučuku k silnému. měknutí až ztekucení, kdežto ze syntetického kaučuku ke ztvrdnutí v důsledku cyklizace.

Škrábaje se na zádech k francouzskému oknu na balkón, „Tak jakpak bude zejtra...“,

jející hvězdy na temně modrém nebi,
ale jakpak, prosím vás, může zejtra bejt.

408, 409, 410 – bufet na náměstí a hlavní třídou, ve zlatnictví už prodali náramek z dvojího zlata za 1980 Kčs a vystavili nový za 2250 Kčs, zítra výplata plus pololetní prémie 5487,20 Kčs a Joža to všechno odnese do spořitelny, „Sundej si, prosím tě, ty boty,“ řekla Joža na prahu.

„Na nový linoleum si snad ještě vydělám – Ale no tak dobrá, dobrá!“

V manšestrákách a starém kabátku sešel Áda do garáže, zvedl kapotu své pobědy, s kterou od poslední prohlídky ještě nevyjel a vztekle zas kapotu srazil, v nárožním výčepu vypil tři Staré myslivecké, v kuchyni Joža nad prknem s vařenými vepřovými koleny, bože, to je zas už tejden pryč...

„Umejt ruce!“ křikla Joža vesele.

„Já nebudu. Udělej mi něco lehčího.“

Oblečen dosud v pracovním hodil sebou mstivě do křesla a ta stránka se už sama otvírala

„Tys mě omámila,“ vzdychal na zastávce autobusů. „Byl to okamžik šílenství. Báječný okamžik,“ dodával. „Báječný. Šílenství. Ale když si uvědomím

a Áda spustil otevřený žurnál na kolena, zlatá Joža, Jožinka, a otevřená stránka se zachvěla, Joža znamená klid, lehce a znovu lehce a silněji a silně pohnul stehny, až zaševlení a žurnál sjel na koberec, Áda vstal a šlápl na něj a dupl a zadupal – trvalo to sotva minutu – a

sehnul se a sebral žurnál ze země, tím víc se teď bude otvírat na téhle stránce. Šel do koupelny a chladnýma zčervenalýma rukama se pak převlékl do svého červeného županu, „Udělala jsem ti rychlou špekovou omeletu...“, řekla Joža, bouchla dvířka ledničky, napřed lok z omžené láhve, rychlou omeletu a ještě tři mocná kolena k ní spořádal.

V sobotu pak krátce po desáté čekal na Jožu v ložnici za ozářenou skleněnou výplní dveří, poslouchal její přecházení, otvírání jedněch oken a zavírání jiných, zamykání a spouštění vody, konečně tma, zíral na zvenčí ozářený strop připraven jí to udělat, jakmile ulehne vedle, ovšemže Joža znamená klid, ale před čím vším –

„Dělej, prosím tě!“ řekl pak netrpělivě, než dala slyšet své „Achty-můjbože –“

V pondělí ovšem 414, 415, 416.

„Na jedničku rajská, na dvojku šklubánky, na trojku segedín... Pane Vinš! Chcete jedničku, dvojku, nebo...“ „Kupte mi... dorty, deset kousků. A kilo okurek!“

„Ale pane Vinš...“

„...dramatické události vyvrcholily v odpoledních hodinách,“ pravil příjemný hlas z rádia, „kdy povstalci vytáhli do hlavních ulic. Při srážce bylo zraněno na třicet osob, z nich některé vážně.“

Z bufetu na náměstí hlavní třídou směrem k mostu a Lípě, v uzounké uličce před žernoseckou vinárničkou náhle shluk lidí, Áda opustil svou hlavní třídu a přidal se k davu, nevidět leč záda kabátů a nad nimi lesklou střechu sanitky a již s houkáním odjížděla, shluk se rozplýval, jen Áda zůstal stát v té uzounké uličce, jako by ještě něco mohlo být

AB-1

V té uzounké uličce stála Bohunka *jako by zrovna na něco čekala* a Áda se k ní přiblížil.

„*Jestli nemáte zrovna nic rozumnýho na práci...*“

Bylo *hned poznat, že už předem je pro*, jak tam tak postávala. „*Rozumnýho až po krk...*“

Z té žernosecké vinárničky pak do tmy a takovou zvláštní uličkou
co nejdál od hlavní třídy a náměstí.

druhé stadium

J-1

Už na rohožce Ádův polibek a ovšem jeho: „Co je k večeři?“, no přece ten sulc, kterýs tak dlouho a neodbytně požadoval, až z něj povstal obřad a Joža pobíhala kolem večeřícího Ády, kdybyste ho nechali, jedl by to z pekáče rukama a tak tumáš lžící, strčit mu pod krk ubrousek, došla cibule a snad ještě trochu přisladit ocet, tři děcka by nemohla dát tolik práce, co tenhle mužský, achty můjbože – těšila se Joža, jak Ádovi chutná, když spráskal půlku pekáče. V tichém pokoji tikaly hodiny po nebožtíku tatínkovi a ulicí chvílemi přejel vůz. V ušatém křesle pod stojací lampou podřimoval Áda v červeném županu čekaje na svou desátou hodinu a pak vstal, stoupl si za křeslo a: „Co to čteš?“, což znamenalo: Nech už toho! a pak: „Už je deset, číčo,“ neboli: Pojď si se mnou lehnout! A již jeho dlaň naléhavě dřela šíjové obratle.

A tak ještě zavřít okno v kuchyni a otevřít větračku v pokoji, zamknout a sobotní hygiena ústní vody, pessaru a broskvového krému, sotva Joža ulehla, byla tu již jeho ruka a jeho „Číčo...“, láska po deseti letech manželství, „Achty můjbože...“, vzdychla pak Joža, vděčnost za pozornost a za námahu dík. Nedělní ráno bez budíku znamená ovšem vstát dřív, trochu uklidit a přichystat Ádovi na židli čerstvé prádlo, ve skříni jemně voněla kdoulová jablka a mýdlo Coriolan. Kuře musí být ovšem zas na paprice, aspoň jednou tak to po čínsku...

Až do oběda si hrál na balkóně a stvořil tam jakási směšná červená ráhna, aspoň že se drží doma, a když pak šel pro pivo, jako vždy dole zazvonil, Joža vyhlédla kuchyňským oknem a vyplázla na něj jazyk, tuhle hru si vymysleli tenkrát před lety z radosti nad novým bytem a brzy poté si Áda začal přihrýbat na schodišti. Po obědě umýt nádobí a připravit hrací stůl a již trojí krátké zazvonění, Nejtrovi přišli na kanastu – hráli ji vlastně jen Áda s Idou, pro Jožu a Josku znamenala příležitost hovořit o věcech, které měli společně rádi, a když nakonec tamti odešli spolu vedle, postála Joža s Joskou u knihovny nad šiframi moderních textů, které Joža milovala pro jejich nepochopitelnost, vždyť pochopení je druh smrti, jak jí říkal Joska, a za Ádou se pak hrnula do kuchyně potřebujíc nacpat se do otupění.

Z vrátnice nádvořím a po schodech do druhého patra, podél řady

dveří z mléčného skla k číslu 86, ve výklenku u své skříně si natáhla přes šaty bílý plášť a v tomto ústroji referentky usedla naproti kolegyni Vilmě.

„Ahoj, Jožo. Tak jak ses poměla přes neděli?“

„Ale to víš, v sobotu gruntování a v neděli kanasta s Nejtrovými. A ty?“

„Co jinýho, v sobotu gruntování a v neděli televize u Lukšíkových.“

Jednoruký mladík naservíroval oběma testy se zřejmou touhou upozornit na svoji obratnost, Joža si přesedla ke kartotéce a Vilma k psacímu stroji, chvilkami vstávaly k telefonu.

„Dáš si rajskou, palačinky nebo segedín?“

„Nejspíš palačinky.“

„...šansonierky,“ pravil vlídný hlas z rádia, „v jejímž dramatickém životě nechybělo ani hlubokých stínů. Cesta Edith Piafové k slunci, jež neuhasíná...“ „Prosím tě, zavři to!“ řekla Joža, přesedla si k psacímu stroji a Vilma ke kartotéce.

Ve čtyři přijela Joža na náměstí a dala se hlavní třídou, tak dneska budou ty drůbky, koupila kilo rýže, osm lahví plzeňského, toaletní papír, mýdlový prášek, *Prostor k rozlišení* od Věry Linhartové a za padesátník kvasnic, na náměstí se vrátila s taškami již nadtíženými do hromské tíže a jela domů, v tichém bytě jen tikot hodin po tatínkovi.

Napřed pustit rádio a teď honem co, vybalit nákup, převléknout se, zadělat na kynutou buchtu, do sklepa pro brambory, utřít prach, převléknout postele a co tak ještě, kdepak, jak se jednou zastavíte, vyluxovat? Ale luxovali jsme včera, kdy ten Áda konečně už, to nic, hrozně se tady práší, tak vyluxovat a ovšem ještě přeutřít ten luxováním zas zvržený prach, případně bychom taky ještě mohli – kroky na chodbě a zvonek, na rohožce Ádův polibek a jeho: „Co je k večeři?“, ale ty přece víš, že je pondělí. Pondělí za námi, a zítra se jde společně do města!

„Zrovna jsem přijel,“ zalhal Áda v pět na náměstí a jeho pivní dech, pořád líp, než kdyby chlastal kořalku, bez tašek se to tak hezky prochází a v Savojsi klidná večeře ve dvou. Brigitta Bardotová napřed před novináři utíkala a pak zas bez nich nemohla být. „O to tady vůbec nešlo,“ řekl jako obvykle podrážděný Áda, jemu tady ovšem šlo o Bardotčino protahování se před kamerou, nám tam zase nadělili

Mastroianniho s chlupatou hrudí v pečlivě rozhaleném pyžamu.

„Ahoj, Jožo. Tak co jsi...“

„Ale to víš... A ty?“

„Co jinýho...“

Vilma přesedla ke kartotéce a Joža k psacímu stroji, dnes zas domácí den, z náměstí hlavní třídou se splasklými taškami a s hromsky těžkými zpátky na náměstí, v tichém bytě jen tikot hodin po tatínkovi, napřed pustit rádio, vybalit nákup a utřít prach, kdepak, jak se jednou zastavíte.

V ušatém křesle pod stojací lampou Áda v červeném županu klímal nad čtením a čekal na svoji devátou hodinu. Joža si pomalu četla a tiše šeptala verše Meliha Cevdata Andaye:

BUDOUČÍ

Protohippos byl předchůdcem koně,

dinotherium předchůdcem slona.

My jsme předchůdci člověka,

BUDOUČÍHO BLAŽENÉHO ČLOVĚKA

A zítra máme pátek, velký nákup a hezký den, Áda nám pomůže s taškami domů a sobota a neděle

BUDOUČÍHO BLAŽENÉHO ČLOVKA

Áda již vstával, to je už devět hodin, cítila jeho pohled na své šíji, však my víme, že až v sobotu. „Tak dobrou noc, pusi!“ řekl, převalil se do postele a zakrátko jeho chr-chr, za odhrnutým cípem záclony pichlavé hvězdy na temně modrém nebi.

V pátek v pět na náměstí vzal Áda Jože jednu nacpanou tašku a jelo se domů, v černém smaltu se řinuly pěnové kaskády po horké lesklé kůži jakoby nepokojných vepřových kolen, mdlá vůně masa a Joža se tiše usmívala, Áda si dnes ani nečetl a hned si šel lehnout, „Aby se na zítřek dobře vyspal!“ a Joža si tichounce popěvovala.

„Tak jsme se tý soboty přece dožily!“ radovala se kolegyně Vilma, ani se nepřevlékala a šla si nakoupit, jednoruký chlapec přinesl jen pár atestů a Joža si ještě sjela pro smetanu.

„Tak si to pěkně užij...“, chichotala se pak Vilma.

„To víš,“ smála se Joža, „a ty taky!“

V sobotu máte doma největší fofr a šťastná Joža se do večera neza-
stavila, vychlazený sulc byl tuhý jak parafín a na povrchu jemně opa-
leskoval, ještě naředit ocet a honem do koupelny osprchovat, vystříhat
mozoly na dlani, krém, snad trošku pudru a již na chodbě Ádovy
kroky, zvonek a ještě na rohožce jeho polibek. „Co je k večeři?“ a „Co
to čteš?“ a „Už je deset, číčo...“, všechno jako jindy, ale dnes do toho
vkládal cosi zlověstného, čas od času se vám při největší péči něco
nepovede, ústní voda, pessar a broskvový krém, proč tak brutálně a
zle... spíš pomsta než pomilování.

A promyšleně kazil dál i nedělní dopoledne, to by snad už mohlo
stačit, jeho neomalené koketování s Idou nad kartami, to je snad už
přesprátiš, ráno Vilmino: „Tak jak ses poměla přes neděli?“ a těsně
před koncem směny telefonoval Joska, že Áda byl zas jednou s Idou.

„Napsala jsem Idě propustku k zubaři...“, říkala Vilma lačně, „stalo
se něco?...“

Už v předsíni hodila Joža prázdné tašky na zem a z kuchyně si při-
strkala židli, z přístěnku u stropu černý Ádův kufr a již jej vlekla do
pokoje a zas jednou mu jej zabalila: Ádovy košile, ponožky, spodky a
svatební oblek, víc toho nebylo, když před deseti lety přišel, byt se
vždycky přiřkne ženě a Joža v náhlém záchvěvu křeči vynesla kufr
před dveře, zamkla a nechala klíč v zámku. V Ádově části skříně
zbyla kdoulová jablka a mýdlo Coriolan, s něžnou myšlenkou na
Josku přistoupila Joža ke sklu knihovny a v červeném Shakespearovi:
TRAGÉDIE II, půjčeném od Josky, si nalistovala ten výstup:

Koriolanus: Rozkošné hlasy!

Raději umřít, raději nuzovat se

než o mzdu žebrat vykonané práce!

Proč v rouše beránka či spíše vlka

tu loudím o uznalost, kterou plká

kdejaký brach a kmoch! Že zvyk to velí!

Kdybychom zvyku ve všem hovět měli,

prach starých časů, když se neuklízí,

nás všechny zalehne a pravda zmizí

*za horou bludů. Raději kudlu pískat
a nechat pocty tomu, kdo je získat
chce touhle šaškárnou! Jsem hotov způle.
Snad přetřpím, i druhou. Dějse vůle!
(Vrátí se šestý a sedmý plebejec.)
Hle další hlasy –! Vaše hlasy, prosím!
Pro vaše hlasy jsem se bil a bděl!*

Vtom na chodbě kroky a zvonek, Joža stanula s dunícími spánky, vzlykla pootevřenými ústy, zatnutí proudké slasti a plížila se ke dveřím.

V kukátku zblízka obličej pana Šmídka z třetího patra. „Brejden,“ usmál se pan Šmídek, „viděl jsem tady ten kufr a myslel si, aby vám ho ještě někdo nevodnes... Jaký sou už dneska lidi...“

A s kufrem zpátky do pokoje, prádlo zpátky do Ádovy části skříně a kdoulová jablíčka a mýdlo na to kvůli vůni, kufr do přístěnku, červeného Shakespeara zpátky za sklo, z lednice zbytek sulcu a poslední záchvěv té křeči odplynul. Áda přišel v sedm jako vždy a zítra se jde do města.

„Na tebe čekám rád...,“ říkal Áda v pět na náměstí.

„Ty moje malá čičo...,“ a v návalu něžnosti ji vzal za ruku, málem by jí už koupil zlatý náramek, ale kvůli takové pitomosti by to ani nestálo za to.

Pro Jožu zmrzlinový pohár Palace a vzpomínání, jak to bylo tenkrát, na to se přece nezapomíná, představovali jsme si to tenkrát ovšem úplně jinak, ale co chcete po desíti letech manželství, Áda znamená bezpečí, s Joskou je víc věcí, které máme společně rádi, ale ta chvilka osamění s ním v neděli po kanastě stačí, Áda...

„Půjdeš zítra na pivo?“

„Přijdu v sedm, normálně.“ Vilma by se strašně ráda něco dozvěděla, ale ono vážně není co, z náměstí se splasklými a s naditými taškami na náměstí, v tichém bytě jen tikot hodin po tatínkovi a tedy především pustit rádio a hned do toho, bylo by zlé zastavit se a ovšem přišel normálně v sedm a nastavila mu tvář k polibku.

Do županů a do křesel proti sobě, klidný večer stárnoucích manželů.

Kdosi se divil, jak lehce kráčí cestou věčnosti; hnal se totiž dolů.

A ve čtvrtek do kina a v pátek kolena.

„Tak si to pěkně užij...“ chichotala se Vilma.

„To víš,“ smála se Joža, „a ty taky!“

V sobotu máte doma největší fofr, to je nejlepší. Nejhorší je přijít do tichého bytu, kde jen tikají hodiny. I když se nezastavíte, je nesmírně potřebné vědět, že někdo přijde a Áda přišel přesně, nic za to není příliš a přitom se toho na vás chce pramálo, sulc tuhý jak parafín a s jemnou opalescencí, ústní voda, pessar a broskvový krém.

Nedělní ráno bez budíku, v plné skříni vůně kdoulí a mýdlový parfém, kuře na paprice, Áda dělal celé dopoledne sklep, a když šel pro pivo, zas dole zazvonil, jako tenkrát, když byt byl ještě nový, do čista vytřel talíř a znovu po nášupu – tak teď ty, Iduško –

Áda mlčky lízl a odhodil.

Joska mlčky lízl a odhodil.

„Tak ta naše myš je kapitální krysák,“ řekla Iduška v omračujícím účesu liščí barvy, lízla a odhodila (devítku).

„Neodhazuj mi ty devítky, fix alelujá!“ rozčilil se Áda.

Joža lízla a odhodila.

Áda lízl a odhodil.

Joska lízl a odhodil.

„Ocas má jak klacek,“ řekla Iduška, lízla a odhodila (zas devítku).

„Krucí!“ zařval Áda. „Bud’ hrajem karty, nebo...“

„Nebo co?“ řekla Iduška, jako by se dusila.

„Nebo se na to rovnou razdvatří!“ povykoval Áda. A Iduška praštila kartami, vyžádala si dva sedolory a vleže trucovala na kanapi, ničíc tím svůj nákladný účes, „Nevadí,“ pokrčil Áda rameny, „dá se to hrát i ve třech. Jožinko, rozdáváš.“

Joža se s Joskou na sebe ušklíbli: Áda s Idou si teď už zas jednou dají pokoj, tak nejmíň čtyři měsíce nepůjdou spolu k zubaři a hráli dál s Ádou ve třech. Před spaním pak Áda škrábaje se na zádech vyhlédl francouzským oknem do noci a jeho „...bude zejtra?“

„No přeci ty drůbky.“

Ve čtyři přijela Joža na náměstí a dala se hlavní třídou, tak dneska

budou ty drůbky, hlavní třídou na náměstí a jela domů, už na chodníku slyšela tikot hodin po tatínkovi v prázdném bytě, i kdybyste od dveří k rádiu utíkali, nezačne hrát dřív než za pět šest vteřin, nejméně pět šest tiknutí v prázdnu, Áda přijde přesně v sedm nebo po sedmé, nejpozději do čtvrt na osm.

Leč toho pondělka Áda nepřišel v sedm, ani po sedmé, ani do čtvrt na osm, ani bez pěti minut osm, v kuchyni už stokrát vše přehlédnuto a k nevydržení, ječící hvězdy na temně modrém nebi,

ani do tři čtvrti na devět, rádio je dnes i ve věznicích, ani ve čtvrt na deset a za clonou hudby tikot jak vyzvánění.

B-2

Z vrátnice nádvořím do suterénu ke skřínce 3631 a do třetího patra dveře 142, jednoruký přinesl vzorky s atesty, 24141 až 24165 vyhovovaly, 14.00 a trapem domů, ze tří svetříků a tří sukní vyšpekulovat zas jinou kombinaci než posledně a předtím, nový lak na nehty stál osmnáct korun a je už skoro pryč, je to pitomost a dneska už vážně naposledy. Na zadní plošině Tomík z plánovacího a žába ze mzdovky, všichni vystupujeme na náměstí.

Dnes nikoliv hlavní třídou... Za cirkusovým pláckem a nákladovým nádražím tou objevenou uličkou, říkejme jí *Bláznivá*, do toho nového úžasného města. Podle řady šedivých domů se štítý jak z anglického filmu, tedy *Anglickou avenuí* k zazděným obloukům viaduktu, zdálky dým a jakot parních píšťal: *lodních sirén* a tak *hamburské doky*, chápete už, před tím starým domem s jediným zamřížovaným oknem kamenný sloupek protknutý železným kruhem, *Katovská ulička* – odnaproti si to mete ta žába ze mzdovky, rychle do prvních vrat, na dlážděném dvoře tlustých v zástěře a dřevěných pantoflích zalévá z konve záhonek na tom Holandském dvoře, Katovskou uličkou a dolů klenuťtým kamenným podchodem, kde se kroky tak strašidelně rozléhají a tráva je ještě zelená a řeka, řeka je odtud prostě pohádka...

Za pyramidou říčního písku se *Gregory Peck* sehnul, sebral cosi se země, došel k navigaci a mrštil oblázek na hladinu, žbluňk, žbluňk, žbluňk – Áda třikrát, tady na *Azurovém pobřeží* máme oblázky docela

jak lívance, Bohunka dřepla, nabrala si jich plnou hrst a *kruhy na laguně*.

Dolů do suterénu a nahoru do třetího patra, jednoruký donesl vzorky a pak odnesl atesty, z vrátnice 14.00 a nebylo kam spěchat, z náměstí hlavní třídou a zpět, „Ahoj B!“ normálně ve čtyři na náměstí, „Ahoj M!“, Mirek si ještě musel skočit pro baterie, baterie nebyly a šli si sednout do Zdaru. Krásná mladá princezna Hepburnová viděla z Evropy jen slavnostní sály, v Římě utekla oknem vyslanectví do ulic a jednodenní dobrodružství s Gregory Peckem, když se pak vrátila, bylo všechno jako dřív, nic – „Všimla sis tý šestiproudový autostrády?“ „Vůbec ne.“ „Tak ve čtvrtek?“ „Ve čtyři, normálně,“ – nic jí neuteklo.

Z vrátnice 14.00, ale dnes vpravo, což nás předtím léta nenapadlo, za jatky a po kolejích vlečky, což je přísně zakázáno, houštím k zarostlému hřišti podél tlustého dálkového potrubí, naší *Hadí stezkou*, punčocha nadranc, to nic, za plání štíhlá kostelní věž, bloky novostaveb a v popředí před drátěným plotem osamělý domek *římské dívky Cabirie*.

Stromořadím tiše předjela bledě zelená poběda s pootevřenými dveřmi, uvnitř na polštářích měkké rachocení džezu a už fičeli po silnici, cestou Áda koupil dva páry silonek a čtvrt kila višně v lihu, před Prahou si Bohunka všimla autostrády a Áda jí ukázal zatačku, kde oddělali Heydricha a ulice, kudy pak prchali, v zoo dvě mladé gorily k pomilování a – na trávníku nesmírně elegantní žirafa, v kavárně v prvním patře banán s mandlemi a pařížským krémem, kamenný prales svatého Víta a pohled z Hradčan, švýcarské, švédské, italské, indické a belgické vyslanectví, v čínské restauraci maso s burskými oříšky a žraločí ploutve, Bohunka chtěla na památku černorudé jídelní tyčinky, ale číšník opravdu litoval, že je to vyloučeno, „Platím“, řekl Áda a než se číšník vrátil, Áda strčil tyčinky do kapsy, dvě stě čtyřicet korun, „A k tomu dvě tyčinky – hrozně líto, ale já je asi spolk...“, káva v Ambassadoru, grenadina v Jaltě a zmrzlina v Esplanade, stovkou zpátky a ze tmy odrazová světélka jak průvod bludiček, podél temné řeky *Rio Grande del Norte*, „Unavená?“ „Vůbec ne, ale už musíme...“ „Musíme jen umřít,“ obloukem mimo Ústí a prázdnou lesklou silnicí nahoru do pohorí, propadat se a vznášet, za Nakléřovským průsmykem spící smrky *inkoustové tajgy*, na hřebeni se zvedl víchr a ve světle

reflektorů si natrhali vřes, při sjíždění serpentinou světelná štvánice na zajíce, Áda ho lehce složil předním chrómem, větvičku do čumáku a halali, pádící průvod bludiček, čtverce oken a stop.

Hlavní třída byla náhle jakoby menší, „Ahoj B!“ ve čtyři na tom nějak scvrklém náměstí, „Ahoj M!“, baterie nebyly a ve Zdaru sameťová růžička na každém stole, Bohunka si chtěla jednu vzít na památku, ale Mirek jí to rozmluvil, že by to byla pitomost, zato vzápětí ji vášnivě přesvědčoval, že fotopapír může před leštěním nechat v želatínové lázni, jak dlouho chce. Terezin manžel byl mladý, hezký a hodný, žili pokojně na venkově, Tereza mu kapala do sklenice jed a získala svobodu v Paříži. „Tak v sobotu u tebe?“ „Ve tři, normálně.“

Všechny vzorky vyhovovaly a z náměstí hlavní třídou, zas jednou den před výplatou a hotovost 4,50 Kčs, k tomu přiměřený mládenec, který vás má fakticky moc rád a kterého občas doplní zámožný přítel i potěšením pro laborantku nepřiměřeným, tak co byste ještě – ve zlatnictví už prodali náramek za 2250 Kčs a vystavili nový za 3160 Kčs – hlavní třídou na náměstí, balíček alaburek a máčený perník pro skromnou pracující dívku, každému podle zásluh a, jestli dovolíte, aspoň tou tramvají načerno.

Doma těžký sladký páteční pach Inčinych milostí pro Kociána, start sobotonedělního sexogramu provozovny svobodárna – „Inko, pojď si to prohodit, mám chuť udělat si to s Mirkem jednou v neděli...“ „Ale vždyť to máme přece takhle dávno dohodnutý!“

„To je právě to strašný.“

„Tak zas máme na krku sobotu,“ oznámila paní Ida.

„Budem se s tím muset nějak vypořádat.“

„Ty jsi ale stejně potvora, Bohuno,“ řekla paní Ida a šla si nakoupit, když se vrátila, neměla už stání, „ani nevíš, co máš, že jsi ještě svobodná.“

„Zkusím to jednou vzít z tohoto hlediska.“

Krátce před třetí hodinou první kamínek zadrnčel na skle, Bohunka si natáhla tuhý podvazkový pás a pak maminkou ušitou šatovou sukni, kterou Mirek nazval brněním, když před ní (a před Bohunkou) tenkrát kapituloval, zato žádný lak na nehty, přešly jsme na lepší druh a můžeme si jej dovolit jen pro zvláštní příležitosti.

Mirkův sobotně zadrhlý hlas: „Bohunko...“

„No copak?“ Nestoupła si bosýma nohama na jeho mokasíny, byla obutá.

Přesto však jeho ruce kolem pasu, ale ovšem: „Ty sis vzala brnění?“

„Vzala jsem si brnění.“

„Jo ty dneska... nemůžeš...“

„Ale jakpak by ne!“

Takže ovšem zas jeho ruce kolem pasu, jenomže naše maminka šije ještě po starodávnu. „Bohunko...“, sobotně zadrhle.

„Ano?“ Velce dávat i brát –

„Když dneska nechceš, nevadí...“

„Nevadí...“, – propadat se a vznášet –

„No radši bych, ale když neto, můžeme jít taky jednou ven.“

„Do Zdaru a do kina?“

„Jasně!“

„Ale tam jsme byli ve čtvrtek...“

„No ale když... Ty víš, že netancuju...“

„– a půjdem zas v úterý. Ve čtyři na náměstí?“

„Ve čtyři, normálně...“, – hřmít a plát.

„Takže jsme si už vlastně všechno řekli.“

„No skoro... Ne.“

„Že by ne?“

„Bohunko...“

„Ano?“

„Ty víš, že tě mám rád!...“

„Jak?“

„Fakticky. Moc...“

„Ale já jsem tě dneska zbytečně popletla, tohle říkáš přece vždycky až pak, ale to nevadí, když ty netancuješ a mně se nechce do Zdaru a když už to máme s Inkou dohodnutý...“

Shodila střevíce a už to fičelo:

„Bohunko...“, stoupła bosýma nohama na jeho mokasíny, „Mirane...“, jeho ruce bezradně kolem pasu, ach tak, sestahovala ze sebe brnění a zkusila si aspoň lehnout na bok, ale narichtoval si ji, jak byl naučený, znělka drátěnky, za necelou minutu již stál s lokty nad hlavou a spouštěl si košili po dojemné šňůrce vystouplých obratlů a zurčení vody za igelitovou oponou. Nedělní ráno bez budíku je nuda k

ukousání a v mydlinkách na mokré podlaze Inčina červeně otlačená kolena, chudák Inka předvádí svou manželskou hodnotu, nebo že by byl Standa Kocián tak rafinovaný, Bohunka četla ještě pořád tu *Lásku a život lady Hamiltonové*, poslední dobou na čtení nebyl čas a chtěla to už dorazit,

„Stala se ještě krásnější!“ zvolal pak a prohlížel si ji ze všech stran. Jeho tvář zářila, vše na něm jen hrálo. „A zase je úplně změněna! Nikdo by nevěřil, že jednou byla Bakchantkou a jindy že představovala Sensibility. Věží v ní něco nového, něco ženského a tvořivého...“

a na tvrdé žluté lavici Bohunka snila v pachu levného tabáku a moči.

Doma si s odporem uvázala špinavou zástěru, „Tak cos dělala celej tejden,“ řekla maminka běžíc na půdu pro cibuli, „Tak jste zas přijela...,“ řekl pan Kotulán a zašitil se novinami nad svou neslanou polévkou, králík pečený bez soli chutná jak pozdě vylovený utopenec a Bohunka na svoji porci sůl přímo sněžila, což pan Kotulán sledoval vždy velmi nevraživě, maminka proto odvykala solit i sobě a ještě žvýkajíc běžela za panem Kotulánem dorazit ten sklep, co tam ti lidi proboha pořád dělají, na chodbě studeně mastné pablesky černobílých dlaždiček a u ohavného schodiště z umělého kamene dva hřbitovní oleandry pod girlandou už předloni obsypaných mucholapek, „Nechceš česnek?“ nabízela maminka ze sklepa už asi to poslední, co jí ještě zbylo a jako posledně a příště: „... příště si sednem a všechno mi povíš, ale musíme ještě... Jen umřít musíme, ubohá maminko. Mezi slepičinci nástupišťátka ztloustlé kamarádky se svými přiměřenými manžely v oblacích nudy nedělního odpoledne, v šeru vagónu kytara s chlapeckým chórem: „Na shlédanou, na shlédanou, na-shle-da-nou-rod-né-ú-do-lí. Na shlédanou, na shlédanou...“ Na schodišti svobodárny pečlivě zadupat, aby se našim nastávajícím z leknutí něco nestalo, na rozvrтанé posteli se česala Inka v teplákách na holém těle, půjčit jí tak naše brnění a zpoza igelitové opony právě vychází Standa Kocián, j ak načasováno, dnes pouze v trenkách a nedýchaje, aby zdůraznil nijaký hrudník na úkor nějakého už břicha, zřejmě revanš za

tenkrát ten náš striptýz, velce dávat a brát, za chvílku začne modrat v obličej, tak tohle byly vrcholy našich tajných rozkoší.

„Tak jdem,“ řekla pak nevědouc ovšem, že během jejího oblékání Standa strčil pod rádio klíče, aby se zas mohl vrátit a vidět, zřejmě už další bod naší čtyřdohody a gramodeska na konec šichty.

A opravdu, dvojí kroky po schodišti brzo zmlkly, ale jen nakrátko a už zas klus po schodech vzhůru, Bohunka si stoupla za dveře, a když se rozlétly, udělala:

„HAF!“

„Co tady blbneš...,“ zasyčela Inka, vyškubla zpod rádia klíče a vzteky šedá za sebou práskla dveřmi, tak nám na to už přišla, ale neboj, myšičko, já ti ten tvůj přiděl s mucholapkama nepřeberu.

Z náměstí přes cirkusový plácek, za nákladové nádraží a pořád dál a Bláznivou uličkou do filmu toho úžasného města.

A jednoho obyčejného dne v půli týdne sešla Bohunka do suterénu, v obyčejný den kolem poledne je v ženské umývárně docela prázdné, pomalinku se svlékla z ústroje laborantky a lesklý vodní film proudící po prsech a zádech, dvacetiletá hezká holka k mání s jednou podmínkou: nesmí to být v sobotu! Prostě malý kapric, my se do něho nezblázníme a on do nás teprv ne, jen že si o to umí tak hezky říkat, tady není čeho se bát a do roka se přiměřeně vdáme, tedy popřejte skromné pracující dívence kousíček stříbrného plátna, když jste už od ní tolik inkasovali na vstupném, jednu noc římské dívky Cabirie – v Ústí nad Labem to bude odpoledne s panem Vinšem – a pak už skromně zas pracující dívenka, vdaná zaměstnankyně, zaměstnaná matka, pracující důchodkyně, důchodkyně pečující o vnoučata, černý prapor na vrátnici a snad i podnikový autobus do krematoria – nic, nic nám neuteče.

Báječný obyčejný den... v tichém smíchu zvedala Bohunka lokty nad hlavu a horký proud ji zepředu obléval, ležíc pak na lavici přejížděla si po těle roubíkem tuhé kolínské, pinzetou si tu a tam vytrhla chloupek, načernila obočí a řasy, vzrušující lahvička čtyřicetikorunového laku a dvakrát smyla odlakovačem nehet prsteníku, až se jí konečně i tam zdařil štíhlý měsíček. *Kleopatřino náčiní* pak zamkla do plechové skříňky 3631 a zvolna, aby to vyšlo do 14.00, stoupala po schodech mávajíc vypůjčenou taškou, snad zbytečně velikou na ten silonový hřeben a úžasně krátkou žlutou košilku z téhož materiálu.

S-1

„Brýtro, šéfe!“ hodí se to starýmu Vinšovi, když si ve čtvrt na osm přijde pro raport, a pak hezky řízně: „Dobře. Dokončeny šarže 376, 377, 378...“ a „Už na to letím, šéfe!“, to plukovníkovi Vinšovi docela stačí, bodejt by taky ne, za minutu uslyší totéž od svého majora Nejtra, který mu to ještě navíc napíše – šéf má důvěru a je skoro jak druhý táta – a nadporučík Standa Kocián, ruce na zadku, zbytek směny už nerušeně velí svému oddílu Děčko.

Po politém betonu, plechovými schodišti a po dlaždičkách, ruce na zadku, ale oči na šťopkách, „Kdepak mladá – tak šup zpátky, než se namíchnu!“, na ženským hajzlu rauchrsalón, a tak jim tam zvenčí zhasnout a už lezou ven jedna po druhé, nafasovat amid a „Kvůli mně to vážít nemusíš...“, lup, a už máme zas čtrnáct kilo amidu k dobru, nemáš v tom mít bordel, ty ucho pitomý.

Po dlaždičkách, plechovými schodišti a po politém betonu, šestka už zas tluče a na Pfaudlerovi vydržená vložka, hajnýmu v lese a provozákoví v hale musejí uši fungovat jak dirigentovi opery a víc, tady na tom totiž fakticky záleží. Na schodišti zas nějaký dobytek vyšrouboval žárovku, kdyby tak někdo vymyslel, jak zavést proud do objímky, to by je odnaučilo a kolik by to ušetřilo v celým národním hospodářství – ale tohle ovšem panstvo na Akademiji nezajímá, když mají těch svejch pět tisíc fix.

V kanclu retko a při něm se dá něco vyřídit, brigáda africkýho přátelství si nezapsala do kroniky návštěvu klubu, „Kolikrát jsem vám říkal, že psát se musí všechno, dyť je to vobraz vašeho života, žencký...“ V sušárně si nějaká kradařka zdekovala do skryše pod váhou funglnovej jutovej pytel, tobě je ovšem jedno, ty svině, že sháníme pytle po celý republice a furt chybějí, tak pytel do kanclu, pod váhu toho nachlorovaného a centrifugovaného potkana a do zbytku jeho čumáku lístek POZDRAV OD K.

Na ženským hajzlu už zas rauchrsalón, a tak jim zas zhasnout a už lezou jedna po druhé, „Měl byste se tam dneska zas mrknout, pane Kocián!“ „Já na váš přeci nepolezu, žencký...“, ale v tom něco bude,

až odtáhnou, šup tam a heleme se, na dveřích nápis NESMÍŠ TADY DLOUHO SRÁT, PAN KOCIÁN TO NEMÁ RÁD – to je pro provozáka jak uznání za dobrou práci a tady je to, z jedné kabiny čouhá noha po koleno a v rozbité tenisce stříbrný nehet palce, to je Erži a čut do podrážky, „To se nemůžeš vychrápat v noci...“ „To musíš pokaždý tak blbě řvát...“ „To si musíš pokaždý dávat do rána...“ „A víš, co ty mi můžeš...“ „Náhodou můžu, broučku, tohle je už po třetí.“ „Která to práskla?“ „Na to se klidně vyser.“ „Pecoldová, že jo? Ta má nejmíň co kafrat, ta vod tý doby, co je v tom, dává si to dělat už i...“ „Tak Fecoldová je v tom?“ „To bys rád věděl, co?“ „Seru na to.“ „Tak není.“ „V kolikátým je?“ „Není – a dáš mi už pokoj?“ „Dám, ale napíšu tě.“ „Ve čtvrtým a můžeš mi...“ „A příště se vychrápej doma.“

Standa Kocián se nakláněl nad vanami s produkty a šťastně drolil mezi prsty mokré prášky něžných pastelových barev, všechno v kvalitě AAA a export, vždyť je to pro nás pro všechny, žencký –.

Po politém betonu, plechovými schodišti a po dlaždičkách, ruce na zadku, ale úsek Děčko v podnikové soutěži trvale s praporkem.

Po šichtě sekyrku a kleště a až do tmy chystat trámky ze střechy starého skladu (závodní rada ji přenechala Kociánovi za tři sta), bude z toho chata u Labe, v dílně si pak z odpadu svařit trubku do koupelny, ještě jednou projít Děčko, na motoru šupem domů a hned zas do montérek pro doma, s tátou sekat vedení pro akumulátorová kamna, rychlá večere vstoje, ještě aspoň metr, umýt se Solvinou a nejhezčí chvilka dne: po schodech do tichého prvního patra (dům Kociánových měl po třech místnostech v přízemí i patře), za dvacet týdnů tudy s nevěstou na rukou, v ložnici na kolena a druhý nátěr parket, chvilku postát ve vůni toluenu, pichlavé hvězdy na temně modrém nebi, dolů po schodech už únavou klopýtal, padnout na postel a spát.

„Brýtro (šéfe)!“ „Dobře. Dokončeny šarže 379, 380, 381...“ „Pecoldová je ve čtvrtém měsíci.“ „Tam to byla Pekárková.“ „Provedu, soudruh Nejtr!“ v sedm Nejtrovi a totéž s „Už na to letím, šéfe!“ ve čtvrt na osm Vinšovi a po politém betonu, plechovými schodišti a po dlaždičkách, ruce na zadku, ale oči na šťopkách, zhasnout ženským na hajzlu a už lezou jedna po druhé, prohnat mistříka z chlorace, pod cisternou si nějaká svině zdekovala fošny, zaplatit a máknout ne, jen krást, zahnat mazače na jedenáctku, při retku zapsat brigádě lumum-

bistů do kroniky návštěvu u nemocný, vyválčit extra přiděl Solviny pro žencký a po šichtě sekyrku a až do tmy čistit cihly ze staré garáže (závodní rada přenechala Kociánovi celou bouračku zdarma, jen když zmizí) a bude cihlový chodníček přes celou zahradu, na motoru šupem domů a hned zase do montérek pro doma, spravit darlinga a třetí nátěr parket a padnout na postel. „Brýtro, šéfe!“ „Už na to letím, šéfe!“, v sobotu byste neudrželi žencký ani kulometem a po šichtě kalupem domů a hned do montérek pro doma, přijde řemesník na fasádu, toho musíte hezky čiperně obskakovat, abyste z něj něco dostali, ale i při něm se dá natřít branka a vyčistit králíkárna, s kladivem a majzlíkem pak sám na to vedení až do noci, v sobotu večer s pantatínkem není řeč, dává si do trumpety v Lípě.

Nedělní ráno bez budíku člověku nedá, aby nevstal dřív, montérky pro doma a dneska se vybírá žumpa, do oběda si pak pohrát s motorem, s bandaskou pro pivo a velkého ruma u pultu, po jídle *Technický týdeník* a jde se na věc.

Hodit se do vycházkového, dva velký rupy u pultu a vykloktat malou becherovkou, aby to tak nesmrdělo, šutříkem do okna a Inka háže klíč, pod tepláky si už nic neoblíká a tak pocem... První číslo je vždycky na draka a v tý nutný přestávce se podívat na rádio, že jí tady tak pořád chrčí.

„Udělalš ten druhej nátěr?“

„A třetí taky. Lištu do kuchyně si seříznu sám.“

„Nezapomeň, že v rohu u spížky je lednička.“

„Potřebuju šířku.“

„Padesát sedm až padesát osm.“

„Žencká, to musí bejt na milimetr!“

„Měřila jsem ji v obchodě krejčovským metrem.“ „...a teď pod’ na rafana...“ Tohle zdvihne každou ženckou až do Mléčný dráhy, však za chvílku prosila, že už nemůže – lepší, než kdyby to mělo bejt opáčně.

„Už jsem vymyslela, co dát na tu skříňku vedle knihovny.“

„Dyť ale ta skříňka je přeci u těch dveří!“

„U dveří by byla moc blízko kamnům.“

„Ja sakra, to máš recht...“ Má to jak na dlani a to tam ještě ani jednou nebyla – té žencké to fakticky myslí.

Na schodišti už dupe Bohunka, tak honem za igeliták, aby nás neviděla rozdrbaný, Bohunka leží na posteli a při tomhle obrázku byste mohli hned znova a ještě pětkrát, ale to není to hlavní, Bohunka je něco docela zvláštního... „Spravil jsem vám ten verk...“

„Fakticky je to už lepší,“ řekla Bohunka a ani nevzhlédla, marná sláva, kamaráde, tady jsme přišli pozdě.

„Brýtro, šéfe!“ „Už na to letím, šéfe!“, po politém betonu, plechovými schodišti a po dlaždičkách, zhasnout ženckým na záchodě a už lezou jedna po druhé, tenhle náš nápad přendat jim vypínač na chodbu ušetří Děčku hezkých pár normohodin a v celým národním hospodářství by to dělalo milióny, pro pana Nejtra je to ovšem „Málo vkusné“, Vinš by to ocenil, ale ten už o tom neví. Po šichtě s vercajkem na ty trámký, doma hned zas do montérek pro doma a padnout na postel. „Brýtro, šéfe!“, brigáda kosmonautů už nechává svou kroniku jen na nás, napíšem to za ně, ale kdyby se aspoň jednou za rok přišel na to někdo mrknout a se sekyrkou na cihly, dyť to vůbec neubejvá a to vedení budem sekat snad do velikonoc, „Už na to letím, šéfe!“, pod váhou zas ukradenej funglnovej pytel, v kanclu jich už máme devět a ve skladu je nechtějí, že prej jich mají nad stav, to mě teda podržte, s tou střechou starýho skladu jsme si taky pěkně nasrali do bot, samá shnilotina a mámě zas už utekl králík, teď ho chytejte s baterkou v rybízu, pantatínek si usmyslel zrovna dneska dělat půdu, sjel pytlíkem po žebríku a rozkopl petrolejku, ještě po půlnoci vyřvával, dneska ani metr vedení a do prvního patra se jen mrknout, nést tak po těchhle schodech Bohunku na rukách, ale kuš, a pomalu pomalinku si ji pokládat, dej pokoj, a na rafana – „Brýtro, šéfe!“ a po dlaždičkách, plechovými schodišti a po politém betonu, to je už zas sobota a nic hoto-výho, zhasnout ženckým, už lezou a blejskají očima, dy~ je to pro nás všecky, žencký – za dvě hodiny tam byly zas a tak mi víte co, at je jde taky jednou zbuzerovat pan Nejtr s panem Vinšem, sám všecko neutáhnou a odpoledne přijde řemesník na fasádu. Řemesník tři čtvrtě hodiny svačil a za to deset korun na hodinu, pantatínek vystřelil na pivko do Lípy hned odpoledne, to jich udělá nejmíň deset a jak omluvenku si držel ruku na tom pytlíku, štafle s ním podržet nemůžeš, ale vychcat pět litrů klidně, a zrovna teď musí máma vyrazit žehličkou pojistky a zásobní samozřejmě zas půjčila, spojit jí to vlásenkou, at to třeba

shoří, řemesníkovi spadla tryska do barvy, vzal dvacku a zmizel a tak mi všichni polibte. Do vycházkovýho a ven, co má nohy, je na ulici a houby se starají, Mirek Machulka si teď zrovna dává s Bohunkou a dva rumy u pultu, na náměstí v bufetu pivo a hlavní třídou, celou věčnost jsme tady nebyli, v Grandu přeplněno a v Savoji fronta před kasou, všichni se chtějí jen bavit, ale takhle národní hospodářství nezdvihnem nikdy, těch mladých holek, Inka nevypadala nikdy jako holka, Bohunka tak bude vypadat celý život a zrovna teď si dává s Mirkem Machulkou, nasrat na všechno a tři rumy u pultu, týden pryč a kde nic tu nic, aspoň ještě ten předposlední páteř nátěr...

A znovu, již potřetí tu sobotu do montérek, Inka je už zpátky na svobodárně, však se zítra užijem ažaž a s plechovkou laku a lahví toluenu po černobílých dlaždičkách chodby k oleandru u paty schodiště, nést tak tu druhou tudy na rukách a pomalu pomalinku si ji pokládat a k ní a až do Mléčný dráhy –

Standa stoupal schodištěm do prvního patra a v náhlém záchvěvu křeči výš až do podkrovní, postavil plechovku a láhev k prahu fotokomory a už za sebou přirazil dveře a dvakrát otočil klíčem, rozsvítil oranžovou lampu a do její záře kladl své obrázky z výletu do podnikové chaty, skupinka na palubě labského parníčku; skupinka s balvanem a kytarou, skupinka v plavkách, zvětšená skupinka v plavkách, zvětšený výřez Bohunky v plavkách, tento výřez ještě dále zvětšen a pak už jen tento výřez při maximu zvětšení, s různými dobami osvitů, různými retušemi a na různých papírech, napjaté hodiny práce v oranžovém příšeří a v přísné fotografické tmě, nedočkavé doteky hrnatých misek a z roztoků se vynořující stále táž a táž, znovu a znovu vyvolávaná... a Standa už zas jednou podlehl, vyjíždějící rychlík dechu až vzlykl v zatnutí prudké slasti – netrvalo to ani minutu – a už si důkladně myl ruce v chladné vodě až zčervenaly, Bohunka je to, co nebude už nikdy, a poslední záchvěv té křeče odplynul.

S plechovkou laku a lahví toluenu dolů do prvního patra a na kolena, pátý nátěr musí být zvlášť rovnoměrný, protože vytvoří hlavní masu skloviny.

„...a na něj přijde poslední silně zředěnej.“

„Aby udělal zrcadlo,“ přikývla Inka, zatímco Standa už snímal zadní kryt rádia, už zas chrčelo a tak se na něj podívat v tý nutný pře-

stávce.

Bohunka sotva přišla, praštila sebou na postel a hned zas knížku, v rohu nad hlavou pavučinu a její půlka podlahy jak na nádraží, pěkný čuně a tý její kozičky přijdou Machulkovi hezky draho, kdepak Inka, zlatá Inka, aťsi jí to tak přesně nenarostlo, ale má to v hlavě a hlavně v rukách, chudák Mirek Machulka, Inka znamená spoleh, zlatá Inka, Inuška...

„Co si takhle udělat zejtra hezkej den, Inuš,“ řekl Standa v návalu něžnosti a vzal Inku za ruku.

„Bylo by to nádherný, ale přijede ti traktor na ty cihly...“

„Ja sakra, to máš recht.“

„Ale v úterý...“

„V úterý dělám trámky.“

„A tak zas až v neděli...“

„Ve tři, normálně.“

„Brýtro, šéfe!“ a po politém betonu, plechovými schodišti a po dlaždičkách, zhasnout ženckým a už lezou jedna po druhé, cihel naložit co nejvíc, při skládání ani jednu nepřerazit a pak sekat až do noci, „Už na to letím, šéfe!“ a trámky až do tmy a doma hned do montérek pro doma, vítr urval komínovou lávku, šest tašek v trapu a zaběhnutá ramlice, další dva pytle zdekovaný pod váhou, jako by mi to dělaly naschvál, na motoru šupem domů a až do noci, jiráskovci ztratili kroniku a tak nafasovat sešit a básnit pozpátku podle kalendáře až do tmy a zas darlinga do noci,

ječící hvězdy na temně modrém nebi,

a už zas sobota, fasádník svačí už skoro hodinu a pantatínek si to sype do Lípy. V neděli hned ráno montérky pro doma, už aby tady byly ty dva velký rumy u pultu a Inka už zas prosí, že už nemůže, asi lepší než opačně, ale to hlavní je pryč a už zas mele, co dá na tu skříňku vedle knihovny, tahle žencká snad ještě nebyla holka a spolehl na to, že teďka už nebude –

Bohunčin upřený pohled, schovala se za dveře své skříně a najednou vyrazila v takový tý košilce, která nesahá ani po – ještě že Inka je zrovna taky za skříní – a náhle se tak usmála.

A náhle se tak usmála, já to vždycky věděl, já ti rozumím, vždyť já taky – zapalovač pod rádio a po schodech dolů, „Hned jsem zpátky,

Inuš, jdi zatím napřed!“ a po schodech nahoru, ponesu Tě na rukách až nad Mléčnou dráhu – zjevení nahé Bohunky, Tys mě čekala, svítíš jak elektrolytická měď, v opravdový kráse je něco jako svatýho a Tys mi to dala –

A-2

Z vrátnice nádvořím do haly 2. cechu, „Dobře. Dokončeny šarže 450, 451, 452...“ „Dobře. Dokončeny šarže 450, 451, 452...,“ předčasný smích vedoucího 3. cechu při náměstkově anekdotě, souvislý peloton smíchů a poslední staříckého hlavního technologa, „Dobře. Dokončeny šarže 450, 451, 452...,“ řekl Áda, když na něj přišla řada, odpředsedal a odseděl čtyři komise, v prázdné kanceláři paní Věrky se před zrcadlem dotkl uzlu sváteční kravaty, už dost té šaškárny a už jen na rozloučenou, tramvaj ovšem plná našich zaměstnanců a všechno to vystupuje na náměstí.

Dnes žádné pivo v bufetu... Za cirkusovým pláckem a nákladovým nádražím tou dávno zapomenutou uličkou, kolikpak je to už let a jakpak se ta malá tenkrát jmenovala, čekávala pod třetím obloukem viaduktu, tenkrát ještě nebyly zazděné a jednou v zimě si vyprala punčochy a nestačila je už na rande usušit, nohy jak led, ale tváře horké, Štefanko – Štefanka se jmenovala a šeptala u toho kamenného sloupku s železným kruhem: „Tady by nás ve středověku spolu uvázali...,“ „Ale to přeci bylo na lodní řetězy...,“ „...to by bylo nádherný...“ V tom kamenném podchodu jsem vždycky musel počkat na kraji a Štefanka sama tůkala kramflíčky po tom kamení, „...jak v nějaký kryptě – hu! A teď ty!“, na břehu hned shodila střevíčky a házeli jsme spolu žabky na řeku...

Za pyramidou říčního písku se Áda sehnul, sebral oblázek se země a z navigace jej mrštil na hladinu, žbluňk, žbluňk, žbluňk – „Třikrát!“ volala Štefanka. „A teď já...,“ a Bohunka si dřepa v tý svý úzký sukýnce, nabrala si šutříky a běžící kroužky na vodě.

„Sundej si, prosím tě, ty boty!“ „No přeci ty drůbky!“, v tichém pochoji s balkónem tikaly zlacené hodiny a ulicí chvílemi přejel vůz, nádvořím do haly 2. cechu, „Dobře. Dokončeny šarže 453, 454, 455...,“

pivo v bufetu na náměstí a v pět normálně Joža: „Čekáš dlouho?“ musela si ještě skočit pro citróny, citróny nebyly, z náměstí hlavní třídou a hlavní třídou k náměstí, v Savoji večere beze slova a čtyři plzně. Princezna k smrti znuděná pořád jen recepce utekla na jeden den a hezky si ho užila s jedním redaktorem. „Když se do něj tak zamilovala,“ řekla jako vždy podrážděná Joža, „mohla se přece vzdát trůnu...“ „Proč by se hnedka vzdávala trůnu, prosím tě!“

Z fabriky už ve dvě a ještě k tomu vozem, to už tady hezky dlouho nebylo, ve štrůdlu až na křižovatku, ale já si to dneska hodím vpravo, vážení soudruzi, a ke starému hřišti, ten plot byl tenkrát krásně zelený, Štefanka si na něm roztrhla ponožku, dostala nový pár a deset deka karamelky a tolik se smála, kde se tady nabraly ty paneláky a teď kolem remízy, tady byly tenkrát ještě pole a třesňová alej, teplé vlhké třesňinky z úst do úst a její pevný jazyk... V tomhle stromořadí nasedala a tady už čeká, Bohunka se houpala a protahovala na polštářích, „Já vím, punčocha...“, smál se Áda, tenkrát ovšem jen na tandemu, zato teď dva páry silonek a čtvrt kila likérových bonbónů, tumáš, Bohunka se smála a nahé snědé nohy na rozvodné desce. Ohromný sibiřský tygr, ananas se šlehačkou, vyhlídka z Hradčan, pohádkové čínské specialitky a vídeňská káva ve stříbře – vždyť je tolik věcí lidem pro radost a tak hezký, když můžete dávat – za sklem lítaček se objevil vedoucí 3. cechu se svou fádni paničkou a Áda s novinami u tváře prchal k toaletám, skryt za rudou portiérou střežil vchod svíraje v ústech sedmikorunový doutník *Romeo y Julieta*, dobrodružství v hlavním městě, za zády se ho dotkl muž ve fraku: „Pán si přeje...?“ Áda zachrochtal a vypustil oblak dýmu, „Der Herr wünscht...?“ opakoval muž o pět stupňů zdvořileji, „Jo, to sem já!“ vyprskl Áda a umíraje smíchy nad svou dvojazyčnou slovní hříčkou vracel se k Bohunce skryté za převrácenými italskými novinami, vzduch už zas čistý, neboť kolega cechař odtáhl nudit se s paničkou jinam a na tom kuse rovné silnice až ke stotřicítce, Joža by přitom zezelenala, ale Bohunce náramně vhod a bodejť by se jí chtělo už domů a tak nahoru k Nakléřovu, na nočních loukách vřes jako tenkrát se Štefankou a zpáteční cestou složit zajíčka, tohle tenkrát na motorce nešlo a k pomníku zas už stovkou, uhněte z cesty, lazaři, teď vezmu toho hillmana, křižovatka, jednosměrná a stop.

Náměstí je tady jen taková náves, Štefanka chtěla tenkrát do Prahy, jediná ulice s troškou výkladů, sehnala tam místo pro oba, kdepak tohle nábreží proti vltavskému, byl by to bejval úplně jinej život, tady už za mostem je pusto jak na vraždu – Áda udělal v Lípě tři plzně s pivním sýrem a tlačenkou a zpátky přes most nad temnou řekou, „Sundej si, prosím tě, ty boty!“ a do županů a do křesel.

V praxi probíhá vždy tepelná destrukce pryží v přítomnosti kyslíku

463, 464, 465 – pivo v bufetu na náměstí, v pět Joža: „Čekáš dlouho?“, citróny nebyly.

V kuchyni mdlý tučný páteční pach vepřových kolen, „Nemohla bys aspoň jeden pátek udělat něco jinýho...“, „Ale vždyť jsi sám vždycky chtěl...“, Áda jen mávl rukou, bouchla dvířka ledničky, lok z omžené láhve, tři kolena skoro bez chleba a ještě ležely v žaludku s odpolední šunkou z Paláce, když už zas z nich ten sobotní sulc, z hladu je člověk mdlej, najezenej má rouny, ale přecpanej je zas už mdlej a to je hlavní zbraň všech stárnoucích ženských, zbraň, která zabíjí bezpečně –

„Je ti něco...“, řekla v křesle Joža v modrém županu.

„Už je deset, čičo...“, zachraptěl Áda, vstal, přistoupil k ní zezadu a dřel dlaní její obratle, byl by to úplně jinej život, nábytek by se prodal, její věci rozdaly, byt by se vyměnil za hezkou garsonku, proč ne třeba i v Praze...

„Au...“, řekla Joža a vymkla se. „Málem bys mi zlomil vaz!“

„Ale to by mě zavřeli.“

A už vstávala a pochodovala si to všechno narichtovat, zavírání jedněch oken a otvírání jiných, spouštění vody, to je ta takzvaná předehra, Áda se zašklebil, vlezl si do postele v županu i s pantoflemi a otrásaje se dušeným smíchem zakryl se po bradu. Jožino přecházení a zamykání, konečně tma, zavržení vedlejšího lůžka a závan toho broskového krému, znáte to, jak byl zavřenej přes noc ve skříní voňavek, a když konečně mohl ven, moc prosil o kousek hovna, „Čičo...“, šepтал Áda, musel se kousat zevnitř do tváří, aby nevyprskl, našel její ruku a převrátil se k ní.

„Ty sis vzal župan...“

„Všimla si, bystrá hlavička!“

A už utíkala do předsíně a brala si kabát, ale notak to zas nepřeháněj a tak pocem, když už je ta sobota a když ty bys bez toho neusnula.

Nedělní ráno bez budíku je jak kopanec do břicha, ale dřív nebo pozdějc vstát musíte, mastná bílá káva je vyzkoušené projímadlo a Joža už tasí z ledničky kuře a smetanu, ty své zbraně, jenomže čím kdo zachází, tím také schází, drahoušku. Bejt váma, povídá ten námořník, nevlezl bych už v životě do postele! Řek to moudře a na dietu ještě času dost. Do oběda si pohrát s motorem, s bandaskou pro pivo a velkýho ruma u pultu, po jídle noviny a spát. A již trojí krátké zazvonění, tož snad ještě trochu legrace před dalším spaním.

„Vzpomínal jsem na toho tvýho kapitálního krysáka,“ řekl Áda, lízl a odhodil.

„Vzpomínáš si ještě na ten výstup z Koriolana?“ řekl Joska, lízl a odhodil.

„Ale ten už stáhl ocas a zalezl do díry,“ řekla Ida, lízla a odhodila.

„Ovšem: *Kdybychom zvyku ve všem hovět měli...*“, řekla Joža, lízla a odhodila.

„Však on zas vyleze. A kruci – zas už mi ten zub nedá pokoj!“ řekl Áda.

„*Prach starých časů, když se neuklízí,*“ řekl Joska.

„Mně se zas viklá plomba,“ řekla Ida.

„*Nás všechny zalehne a pravda zmizí,*“ řekla Joža.

„Je zajímavý, že někdo jako by neměl ani zub,“ řekl Áda a zachechtal se.

Joska pohlédl upřeně na Jožu, lízl a odhodil.

„Zdravý člověk má dvaatřicet zubů,“ řekla Ida a zachichotala se.

Joža pohlédla upřeně na Josku, odstrčila svou sklenku trnkového vína a: „Co takhle něco ostřejšího?“

„Prima!“ souhlasil hned Áda a přinesl láhev Staré myslivecké pro muže, Joža griotku pro ženy a tmavozlatá hladina s červenou sklem dolů jak o závod.

V pokoji s balkónem a hodinami křik a smích až do šera. „Já už nepoznám piky od hercí!“ řehtal se Áda a zahodil karty.

„Podržte si sklínky!“ volal Joska a znovu doléval.

„Ne aby někdo rozsvítil!“ ječela Ida.

„Lampido...“, řekla Joža, na vteřinu všichni ztichli, ale už zas jásoť, doprostřed stolu položili prázdnou láhev a už to fičelo.

Áda roztočil láhev, ruletové ticho dokud se nezastavila, hrdlo ukazovalo k Jože, výskot a Joža odkládala župan. Joska roztočil láhev, hrdlo ukázalo na Ádu, křik a Áda odložil župan. Ida roztočila, hrdlo na Josku, kabát dolů, Joža roztočila a Ida bez halenky a roztáčeli jeden po druhém vytrvale až do konce té hry a těch dvou lahví.

Joža šla rozsvítit a všichni si mnuli oči, „Já už málem usnul,“ zíval Áda, „Mně se to zas strašně líbí,“ šeptala Joža, ale ty mě už jakživa nevyhecuješ a Áda se ušklíbl nad tou rodinnou idylkou, paní Vinšová jak palec u vypínače, kamarád Joska si aspoň přidržuje polštářek, však je taky na návštěvě u svýho šéfa a Ida nám zas zadělala koberec, tak tohle si koulejte už beze mě, sebral nahou Idu a složil ji do vany jak pytel brambor, tak tohle je ta naše tajná rozkúška, bože, co já na té ženské viděl, v pokoji si zatím Joska s Jožou sesedli na zem do rohu pod jednu dekou přes ramena, „Nebude ti, Ádo, vadit, když tady ještě chvilku takhle posedím?“ zašeptal Joska, „Když tě to bude bavit...“, ušklíbl se Áda oblékaje se do pyžama, v ložnici sebou praštil do postele a jak dítě usnul s myšlenkou na výlet.

Z fabriky už ve dvě, teď už pokaždé vozem a na silnice, kde je vám tak málo let, jak mnoho máte odvahy.

A jednoho obyčejného dne v půli týdne sešel Áda do suterénu, kolem poledne v mužské umyvárně 2. cechu docela prázdná, jak se patří na cech s dobrou kázní, svlékl se, vlezl pod sprchu a rozkoš ze střídání studené a horké, skvěle vypadající čtyřicátník, deset let krutých k Jože se k nám zachovalo kavalírsky, *Když pomyslím, že bych mohl mít dceru stejně starou jako seš ty*, však já se do té malé nezblázním a ona do mě teprv ne, nemít auto a nedělat útratu, bylo by už dávno po všem a ono taky hnedle bude, když to teď už dorazíme, jen párkrát jízdo s lokty nad hlavou, dívenka se do roka vdá a bude mít tři děti, já zas doživotně Jožu, vepřový kolena a klid.

Když ho přímo neodháníte, nepřestane vám život dávat nikdy... v tichém smíchu zvedá Áda lokty nad hlavu, představil si takhle Bohunka a krev se mu vrazila do spánků a drhl se, až funěl, před zrcadlem si vyčistil zuby pastou *De Lux* s přísadou ethanolu, obřadně rozpečetil tuzexovou britskou žiletku a dvakrát se vědecky oholil, vystří-

hal chloupky v nose; kolínskou *Klasik*, *Beryl* krém a červené trenky s bílým pruhem jak na olympiádu.

J-2

Z vrátnice nádvořím a po schodech do druhého patra, podél řady dveří z mléčného skla k číslu 86, přes šaty bílý plášť a naproti kolegyni Vilmě, „Ahoj, Jožo.“ „Ahoj, Vilmo.“ „Ale to víš.“ „Co jiného?...“ jednoruký naservíroval oběma atesty, Joža přesedla ke kartotéce, Vilma k psacímu stroji, vstávaly k telefonu a zas Vilma ke kartotéce a Joža k psacímu stroji, ve čtyři na náměstí a hlavní třídou se splasklými taškami, s naditými zpátky na náměstí, doma hned pustit rádio a jen zběžně utřít prach, večere bude studená. Dnes žádné zadělávání, přepírání a luxování... Ze sklopných dvířek sekretáře mahagonový psací stolek, tuhý bledě modrý papír a notovým perem to vzrušivě stínované písmo:

Milý tatínku,
tentokrát jen docela stručně, šéf totiž trvá na tom, abych dnes večer letěla do Bratislavy s ním. Abych si to třeba ještě nerozmyslela, poslal mi sem svůj vůz a šoférovi nakázal každou čtvrt hodinu zatroubit. Přichází mi to dost nevhod, protože jsme s Irenou a Richardem měli večer zajít do Sašova ateliéru – ale vždyť já Ti ještě nenapsala o svých přátelích! Po rozvodu jsem musela zařizovat spoustu věcí, ale šlo to hladce. Byt jsem vyměnila za hezký malý pokojíček s výhledem na řeku.

Koupila jsem si jen pár kousků moderního nábytku (všechno to haraburdí jsem nechala Vinšovi), protože nekonečné uklízení a oprašování NENÁVIDÍM! Jen jednu věc jsem si přinesla ze starého bytu – ty nástěnné hodiny, které jsi mi daroval tenkrát o vánocích...

Tak moji noví přátelé... Předem – jsou skvělí! Richard je kunsthistorik a píše básně, zrovna si vzpomínám na jednu:

*Protohippos byl předchůdcem koně,
dinotherium předchůdcem slona*

dál už nevím, ale je to hezké, vid'? Kromě toho na mě bere. Irena je doktorka filozofie a má nejlepší přítelkyně, je prostě báječná, může se s ní mluvit o všem a je tolik věcí, které máme společně rády... Jsme stále spolu a chodíme i dvakrát týdně do divadla!

Chtěla bych Ti toho ještě tolik napsat, ale dole už zas troubí šofér. Bud' hodně zdrav, tatínku. Hned po příletu Ti pošlu telegram.

Na chodbě kroky, zvonek, zaklapnout stolek a do kapsy tu bledě modrou zmačkanou kouli, první polibek a „Co je k večeři?“ a „Tak dobrou noc!“ a chr-chr, po schodech k číslu 86, „Ahoj, Jožo.“ „Ahoj, Vilmo,“ jednoruký a k psacímu stroji, kartotéce a telefonu, v pět na náměstí: „Zrovna jsem přijel.“ Vedle něho hlavní třídou, při večeři v Savoji beze slova vychlastal čtyři piva. Princeznička z bujnosti zahrnula vychovatelům, spala v pokoji tak šlechtného pana Pecka, že to byla našup láska nebeská, nazítrí se však už neznali. „Proč by se hnedka vzdávala trůnu, prosím tě!“ vztekal se Áda, ten být princeznou, zahrnul by dvakrát týdně, jenže tak břichatou princeznu s pleší by pání Peckové sotva nechali u sebe přespát zdarma a státní poklad by to dlouho neutáhl. A pro změnu zas celý den sama, Áda jede vozem do Prahy pro nějakou součástku, veze kamarády a zas naň nemáme čekat, krátce po druhé hodině telefonoval Joska, že Áda si vyjel s tou holkou z laboratoře. „Já si všimla, že Bohunka je dnes nějak nastrojená...,“ šeptala Vilma lačně. „Stalo se zas něco?...“

Už v předsíni Joža nedočkavě hodila prázdné tašky na zem, s pootevřenými ústy si z kuchyně přistrkala židli a z přístěnku u stropu černý Ádův kufr. „Ty se budeš smát, Ireno, ale já s tím kufrem k prádelníku skoro utíkala, jen aby byl už venku... to víš, že to musel být pohled k popukání! Považ jen, Richarde, že já mu dávala do prádla dokonce kdoulová jablka! Kvůli vůni, Sašo. Při tom pakování jsem zjistila, že si na tu štetku vzal sváteční kravatu, červené trenky s bílým pruhem a dva kapesníky, rozumíte... Tohle soudu úplně stačilo, to víš, že z jeho viny, a stačily na to dvě stání! Divím se jen tomu, řekl mi pak předseda senátu na chodbě, že jste to tak dlouho vydržela... Deset let... Ale to už bylo přece jednoduché, Irenko, kufr jsem prostě posta-

vila za dveře! To asi ne, Josko, když jsem nechala zevnitř klíč v zámku tak pootočený, aby ho z chodby nemohl vyrazit. Ta slast při otáčení klíčem... To víš, že za dveřmi hulákal, ale sousedi si to nenechali dlouho líbit a pan Šmídek z třetího patra ho nakonec vzal za límec a vystrkal. Ale co bych přitom měla dělat – seděla jsem v tomhle křesle zrovna jako teď, kouřila Lípu a přemýšlela, jak nejrychleji střílit nábytek! Vůbec jsem ho neslyšela, vůbec ani nezazvonil, vzal si v tichosti kufr a zmizel, druhého dne mi telefonoval, jestli jsem si to nerozmyslela a já pověsila sluchátko bez jediného slova! Slyšela jsem jeho kroky už na schodišti a stála jsem u kukátka, zazvonil jako vždy, ale když zakopl o ten kufr, rázem pochopil a já nikdy nezapomenu ten jeho obličej v tom okamžiku... jako zpráskaný pes, zvonil snad stokrát a nakonec tiše škrabal na dveře a šeptem prosil, jako by věděl, že ho slyším... Já? Co bych přitom dělala – přitáhla jsem si ke dveřím židli a láhev griotky zrovna jako teď a zapálila si Lípu! Nikdy jsem ho pak už neviděla, dal se přeložit a u soudu ho zastupoval advokát. Hned druhý den ráno na mě čekal u dveří kanceláře a nedal se odbýt, ještě dva měsíce na mě denně čekal na vrátnici, odpoledne i ráno! Až po roce jsem ho viděla, pohublého a žlutého v odrbaných šatech s očima prosícího psa, vystupovala jsem právě s Norbertem z auta, jeli jsme na tu vernisáž a on se zrovna shýbal pro vajgl. Co bych dělala – vůbec jsem si ho nevšimla! Řekla jsem mu: Čao! Řekla jsem Norbertovi, aby mu dal cigaretu! Šla jsem kolem něj, jako by byl vzduch! Tak takhle to tenkrát bylo: když hodil první kamínek do okna, lokla jsem si griotky jako teď přímo z láhve, zapálila si lípu a šla pomalu k oknu...“

Se zapálenou lípou šla Joža pomalu k oknu, vtom opravdovské zazvonění a po chvíli další, v kukátku zblízka obličej paní Šmídkové z třetího patra a stop.

„Chtěla jsem odnést krámy do sklepa, ale nechám to na jindy,“ řekla jí Joža, naskládala Ádovo prádlo zpátky do skříně a kufr do přístěnku, ještě jeden lok griotky a zazátkovanou láhev do ledničky, tak tohle jsou vrcholy našich tajných rozkoší a teď zas luxovat, to dělá dobře na nervy.

„Ahoj, Jožo...,“ a nestoudně lačný Vilmin pohled, tak tohle je vaše nejlepší přítelkyně. „Áda je hrozně fajn, považ, že mi včera přivezl dva páry silonek a zajíce...“ a jdi se ukojit do biografu, hyeno, z ná-

městí se splasklými taškami hlavní třídou, ve zlatnictví nový náramek za 3160 Kčs, ale my vyfasujeme něco lepšího, po návratu od cizí ženské je Áda vždycky nesmírně milý, asi milejší než většina manželů po deseti letech, chudince Vilmě utekl první po roce a druhý si už shání podnájem. A teď na zítřek tři kila vepřových kolen, jak zsinale zbytky k smrti umučeného, Áda přišel normálně v sedm a páchnoucí „polibek“ už na rohožce, po večeři do županů a do křesel, Franz Kafka nám říká:

Proč naříkáš, opuštěná duše? Proč lelkuješ kolem domu života? Proč nepohlédneš do dále, jež ti patří, místo abys tady bojovala o to, co je ti cizí? Raději živého holuba na střeše než polomrtvého, křečovitě se bránícího vrabce v hrsti.

V pátek v pět na náměstí nám Áda vezme jednu ze dvou těch hromsky těžkých tašek, jaká šlechetnost: dělá to každý pátek! A v černém smaltu se řinou pěnové kaskády po horké lesklé kůži a hnusný mdlý pach, když to pak vychladlé loupete z kostí, je to jak vjet prsty do důlků utopence, v sobotu svíčkový lesk sádelného škraloupu... a ledovou vodou Joža zaháněla od žaludku stoupající vlnu.

A teď do křesel a počkat si na Ádův sobotní výkon, to se pobavíte, milí přátelé! Vstane přesně v deset (jet sobota; v obyčejný den v devět). Ve tři čtvrtě na deset zřejmě dosud není s to, ve čtvrt na jedenáct by už zas při tom usnul. Takže máme ještě šest minut na kousek duchovna.

Musíš hlavou prorazit zed' Není těžké ji prorazit, neboť je z tenkého papíru. Těžké však je, aby ses nedal klamat tím, že na papíře je už neobyčejně věrně namalováno, jak prorážíš zed'. Svádí tě to, abys prohlásil: „Což ji stále neprorážím?“

„...co bys řekl tomuhle, Ádo?“

„To je docela jasný: Když něco chceš, tak to máš udělat a moc se s tím nesrat.“ Ani při tom nevzhlédl od své *Koroze plastických hmot a pryže* a je mu teď docela jasný, že sám Franz Kafka mu právě poželhal, aby se vyspal s tou kurvou z laboratoře.

Ted' dávejte dobrý pozor, přátelé, šest minut uplynulo a už to začíná: je deset a Áda vstane. A Áda v deset vstal a: „Už je deset, číčo...“ Ted' nás drbe na krku, to je ta tak zvaná predehra,

„Au – málem bys mi zlomil vaz!“

Dnes je v mimořádné formě a honem pryč, než nám sedře kůži docela, ale zas honem zpátky, aby nám zas neusnul, v posteli zašeptá „Číčo...“, a na to se po chvilce funění musí říct: „Achtymůjbože...“, leč nastojte! Galantní vtípálek a hluboký znatel lásky dnes vynalézavě obohatil naše milování: vzal si na to župan a pantofle... Co bych dělala – šla jsem si do skříně pro kožich! Ale jak to dopadlo, že se tak vůbec můžete ptát – byla přece sobota! A v sobotu nesmíte jít spát dřív, dokud neřeknete „Achtymůjbože“, ale kdepak, to bývalo kdysi, ted' už jen tradice, lež ze soucitu k nám oběma a prosba, aby toho už nechal; diplom pro něho a pro mne propustka, prostě odtroubení té frašky.

Nedělní ráno bez budíku vám aspoň dovoluje vstát dřív, než se probudí a v té jitřní chvilce svobody sbírat jeho ztvrdlé ponožky a špinavé prádlo, neodolatelný žertěř na vás pak juká ze záchodu: „Hod' mi sem nůžky!“ po desáté je to k zešlení, ale padesátkrát do roka je to za deset let po pětisté a k tomu pět set kuřat na paprice.

Při obědování s Ádou si moc neposedíte, poslouživší číšník by si šel zakouřit na chodbu, my však umývat nádobí a s Joskou pak trpělivě přihlížet, jak to Áda s Idu válí, za pět let je to dnes dvě stě padesátá repríza a za týden bezpečně další –

„Co takhle něco ostřejšího?“ Joska pochopil a mrká, a tak tedy nám jednou předved'te, co jste nám tolikrát už vyprávěli a odkopejte se už docela. „Lampido...“ A ověřme si, co vůbec tady ještě zbylo. A Joža si pak šla na to posvítit a od vypínače ta rodinná scénka: u stolu na loktech usínal Áda, na koberci Ida jak stížena mořskou nemocí, jen Joska se přioděl aspoň polštářkem ve snaze umenšit tu trapnost, o trapnost tady totiž šlo a pak zburcovat ty dva zmožené.

Áda si řeznický nadhodil Idu a odnášel ji do koupelny jak půlku vepře, dvoumetráková karikatura sousoší Milenci, a Joža přiměla Josku sednout si s ní na zem pod jednu deku, „Nebude ti, Ádo, vadit, když tady ještě chvilku takhle posedím?“ řekl Joska se sžiravým sarkasmem, ale Ádovi už nevadí vůbec nic, šel se vyčurát, svalil se do

postele a chr-chr.

„Četlas už toho Becketta ve Světové literatuře?“ řekl Joska.

„Myslíš tu hru *Konec hry*?“ řekla Joža, šla uvařit kávu a s Joskou si do ní dolévali rum (Pešťané tomu říkají „agres“), čtyři holá kolena nad hracím stolkem u gauče a už to fičelo.

„Clove,“ četl Joska j ako Clove. „Skončeno, konec, skončí to, snad to skončí. Zrnko k zrníčku, jedno k druhému a jednoho dne je jich najednou hromada, hromádka, náramná hromada. Už mě nemůže potrestat. Zalezu do kuchyně třikrát tři metry a budu čekat, až zapíská. Jsou to báječné dimenze, opřu se o stůl, budu se dívat na zeď a čekat, až na mě zapíská.“

„Hamm;“ četla Joža jako Hamm. „Ted’ – já. Hraju. Staré plátno! Trpí snad – někdo tak... tak hrozně jako já? Možná. Kdysi. Ale dnes? Táta? Máma? Můj... pes? Dobrá, ať trpí, jak takové bytosti mohou trpět. Ale znamená to, že naše utrpení jsou stejná? Možná. Ne, všechno je absolutní, čím jsme větší, tím jsme plnější. A tím prázdnější. Clove. Ne, jsem tu sám. Tolik snů – s kroužkovaným ů. Tyhle houštiny! – Dost, je na čase, aby to skončilo, i v úkrytu. A přesto váhám, váhám... skončit. Už je to tak, je na čase, aby to skončilo, a přesto ještě váhám – skončit. No, no, co mi to vlezlo do hlavy, udělal bych líp, kdybych šel na kutě...“

„HAF!“ udělal Áda u vypínače, bylo už ráno a nejvyšší čas jet do práce, všichni čtyři pobíhali bytem a rozespale do sebe vráželi, Áda k volantu a Ida k němu, na zadním sedadle Joža s Joskou, vpředu křik a smích, vzadu tiché dorozumění, vrátný zvedl závoru, salutoval a všichni se rozešli po nádvoří.

V kanceláři se Joža jen převlékla a sešla do suterénu, v pondělí ve čtvrt na osm je v ženské umyárně docela prázdná, pomalinku se svlékla z ústroje referentky a lesklý vodní film proudící po prsech a zádech, ve třiceti letech život ženy vrcholí, *Proč lelkuješ kolem domu života?* Noc vedle Josky nad knihou, nevinná a čistá jak v šestnácti, jak studenti, jak šlechtitný pan Gregory Peck a jak ta princezna v Římě... My dva se do sebe nezbázníme, žádný *Konec hry*, jen přestávka a na poslední jednání se dostavíme včas. *Zalezu do kuchyně třikrát tři, metry a budu čekat, až zapíská.*

A našup z toho byla láska nebeská... v tichém smíchu zvedala Joža

lokty nad hlavu a horký proud ji zpredu oblékal, ležíc pak na lavici vykouřila Joskovu parfémovanou cigaretu a k slzám se rozesmála: z dvojnásobné zrady bude mít Iduška smrt.

B-3

Zrudlá Bohunka užasle otevírala oči bez jediného mžiknutí a Áda dosud s ní, *Myslela jsem, že mě rozdrtí*, byla v tom už nekonečnost, ale trvalo to dál, *Nemohla jsem se pohnout*, a Bohunka zas oči zavřela, *byla jsem jak v pasti, vložil do objetí všechnu svou sílu*, velce dávat i brát, a znovu a dál až za samu smrt...

Těžce oddychujíc se pak naň prosebně usmívala, až se odsunul a spočinul vedle ní, tváře na vzdálenost horké dlaně a jeho radost dvojnásobila její a zečtyřnásobená se jí vracela.

„Je to tak zvláštní...“, šeptala.

„Když tak pomyslí, že bych mohl mít stejně starou dceru, jako seš ty...“

„Napřed jsem z tebe měla jen legraci...“

„Tys mě docela omámila...“

„Kdyby mi dřív někdo řekl...“

„Byl to okamžik šílenství. Báječný okamžik. Šílenství.“

„Nikdy bych nevěřila, že by bylo vůbec možný...“

„Když tak pomyslí, že bych mohl mít stejně starou dceru...“

„A já tátu...“

„Tak na to nemysli!“ „Tak na to nemysli!“

Bohunka si přitáhla jeho dlaň k ústům, dotkla se jí, vyskočila a v té krátké noční košilce se česala u okna, odleva doprava nedohledná horská stráž, žluté-hnědé-červené listí mezi věčnou zelení vzhůru do zářivě modrého nebe (Mirek Machulka teď čeká na náměstí a dívá se na hodinky) a Bohunka si nařídila okenici na Ádu, v červených trenkách s bílým pruhem seděl na kraji postele a s očima přimhouřenýma požitkem pokuřoval doutník, *Bylo to mnohem lepší než s kluky*, hezky opálený vypadal skvěle na těch svých pětatřicet nebo kolik, *Asi proto, že měl takovou sílu*, muž spolužačky Vlasty má taky už ke třiceti, jenže je jak bečka a vypadá na přes pětapadesát, *Nebo jsem byla*

pyšná, že mám skutečného muže, Áda nebyl ani nějak zvlášť tlustý, ani ovšem hubený, snad žádný krasavec, ale rozhodně ne zas ošklivý, nebyl ovšem žádný mladík, ale rozhodně zas nijak přestárlý...

„Nelíbím se ti?“ řekl ve skle a vyňal doutník z úst.

„Ani trošku!“ vykřikla a pomalu došla k němu.

„Nehrb se tak...“, zašeptala lišácky a vzpřímila se, *Klidně bych si to zopakovala*, vzala mu doutník a odložila na noční stolek, roztoužen vypadal docela jak chlapec a byl přitom skutečný muž a znovu se jali v té velké světnici propadat se a vznášet, šest či sedm nekonečností – víc než za celý dvacetiletý život – za jedno odpoledne s panem Vinšem. S Ádou. S prvním mužem – ale ženatým, a který by mohl být vaším tátou!

„Haf-haf!“ dělal Áda, přilezl k ní po čtyřech a kousl ji do lýtky, ten vás dlouho rmoutit nenechá, posadila se mu na záda, vyhazoval, ale nedala se shodit (teď jsem měla sedět s Mirkem ve Zdaru) „Vijé!“ volala a Áda ji vozil po světnici až už oba nemohli a ani se už smát, pak vytáhl z okna provaz s láhví zabalenou do mokrého ručníku a opravdu byl ten vermut krásně studený a Áda ji učil pít ze sklenice bez pomoci rukou, o tolik mladší než tolik mladých kluků. Báječný obyčejný den a zas do auta a do Hubertusu na buřty, kromě výčepního už jen tři mládenci od pohraniční stráže, Bohunka si hrála s jejich vlčákem (teď jsem měla sedět v kině a dávat pozor na dálnice) a Áda nabízel mláďencům flašku, když ho nechají vystřelit ze samopalu, ti tři nudní paprikové ho nenechali a tak lesem dolů do Krupky na vepřové hody, čtyři večere a Áda zazpíval Hercegovinu, ještě do Teplic na turka v De Saxu, svět Ádovýmá očima je lunapark s nepřetržitým provozem a spoustou stánků s občerstvením a zas zpátky nahoru, na hřebeni sjeli ze silnice na horské louky, kde to s vámi háže jako na moři.

„Už jsme dávno měli být zpátky,“ lekala se a jásala Bohunka,

„Jenomže nejsme a v tom je právě ten vtip,“ radoval se Áda,

„Ale my přece musíme...“

„– akorát jen umřít!“

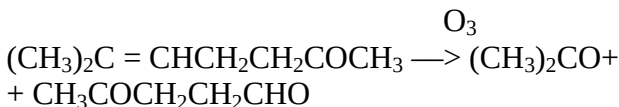
Pravá jízda začíná teprve, až sjedete ze silnice a tam nahoře to s vámi háže jako na moři, tisíc kilometrů nad hlavní třídou a náměstím, hřmít a plát – v té velké světnici byl opravdový krb a v něm opravdový oheň, slyšet praskání, vítr v korunách a potok pod oknem a za

tím oknem hvězdy už docela blízko.

A ráno barevným cinemaskopem bukových lesů po silniče dolů do Všebořic na konečnou pětky (ke skřínce 3631 a do dveří 142, „Dob-rejtro, paní Ido!“ „Ahoj, Bohunko!“ jednoruký přinesl vzorky a pak odnesl atesty, 14.00, zaskočit do svobodárny pro kartáček na zuby a tepláky a rychle na konečnou pětky do Všebořic), za dráty na betono-vých sloupcích zářilo pohoří, Áda už přijížděl s pootevřenými dvířky a po silniče vzhůru barevným cinemaskopem, svět Ádovýmá očima není jen lunapark, když si dost nahráli na truhláře, elektrikáře nebo zedníky – ten člověk se vyznal v řemeslech mnohem líp než v chemii – sedl si s knížkou a obkresloval z ní Bohunce tesařskou tužkou na stůl, jak vypadají silikony (jednoruký odnesl atesty a 14.00, zaskočit do svobodárny pro sešit a knížku a rychle do Všebořic), za mokřými dráty na betonových sloupcích nořily se hory do oblak a hned ve dvíř-kách: „Dneska jsme študenti!“ a ke stolu jak do lavice a to založené místo, kde jsme už tolikrát zkrachovali:

*375. Látka A, poskytující ozonolysou aceton a aldehyd levu-
lový, reaguje se zinkem a chloroctanem ethylnatým na látku B,
jež poskytuje alkalickým zmýdelněním sloučeninu C
(C₁₀H₁₈O₃). Varem C s anhydridem octovým dochází k odště-
pení vody a vzniká kyselina D (C₁₀H₁₆O₂). Když destilujeme vá-
penatou sůl D s mravenčanem vápenatým, resultuje sloučenina
E. Jakou má konstituci?*

Když se do toho opravdu dáte, je to báječná hra, Áda kousal dout-ník, Bohunka se smála a pavoučci sloučenin se rafinovaně pářili:

(citral)

Říše organické chemie je Alenčina země divů a sloučenina E je citral („Dobrejtro, paní Ido!“ a rychle do Všebořic) a vzhůru barevným cinemaskopem, silnička tady vede až do oblak.

„Tak zas máme na krku sobotu,“ řekla paní Ida s upřeným pohledem. „Je to fajn být svobodná, vid', Bohunko...“

„Pohádkový...“, vydechla Bohunka s přivřenýma očima a paní Ida se ani nepřevlékla a běžela si nakoupit na tu svoji sobotu, ve dvaceti byla taky laborantkou a honem se vdala, v pětadvaceti dělá pořád totéž, jen na konci směny podepíše knihu, to je hodnost kontrolorky a šestasedmdesát korun navíc, když to vydrží ještě pět roků, udělá ve třiceti referentku jako paní Vinšová, tím pro tyhle lidi tady končí a černý prapor na vrátnici, kvůli pouhým referentkám se ovšem podnikový autobus do krematoria nevypravuje. Neučit se je tady pro mladýho člověka hotová sebevražda – a Bohunka zkoušela na obálku knihy vzorků co nejnedbaleji napsat *Inž. Boh. Austová*. „Tak jen si dej...“, loučila se paní Ida před polednem a mělo to znít co nejjedovatěji, „– co se do tebe vejde...“ „No to si můžete představit!“ a Nejtrová vztekle odťapkala na vysokých podpatcích, ta ženská byla předešlím chudák.

Už v jednu v umyvárně nával a křik, mezi skřínkami už zas běžaly s tou děsnou atrapou a hned k Bohunce, „Tý to nedávejte, ta má už dva!“ a nenávistný pohled trpaslice s modrým přelivem, jak byly ubohé a zlé, však moc vás možná nezažije za celý život, co já za jedno jediné odpoledne.

Ztracený den: Áda dnes musí domů, Bohunka se loudala do svobodárny, víkendový těžký sladký pach Inčiny milostí pro Kociána, že tihle lidi můžou jíst pořád totéž, natáhla se na postel a dusot strojů z protější prádelny, jak tady ti lidi při tom můžou spát – jela na náměstí a procházela hlavní třídou, davy bloumající od výkladu k výkladu, podrobné prohlížení kubánských ananasů a zlatého náramku za 3160 Kčs, ale kupování zaprášených kedluben a kamnových rour, Bohunka utratila celou výplatu za vysoké kanadské boty a šla zpátky na tramvaj.

„Ahoj B!“ řekl Mirek Machulka a přicházel přes náměstí, „Ahoj M!“ „Co si takhle někam sednout?“ tady dole všechno stejné jak před sto lety a šli si sednout do Zdaru.

„A na kino se dneska vykašlem!“ rozhodl Mirek a objednal dvakrát dvě deci, „a co že se teď nikde neukazuješ?“

„Chodím teď ven.“

„Dyt si můžem taky někdy vyjet na motoru...“

„Tohle je něco jinýho... Tomu bys nerozuměl.“

Nepokusil se o to, objednal ještě dvakrát dvě deci a snažil se, až mu uši zčervenaly: „Vzpomínáš, jak tenkrát...“

„Moc dobře.“

„Já jsem řekl: *Jestli nemáte zrovna nic rozumnýho na práci...*“

„Ale ne, tak to vůbec nebylo.“

„A tys řekla: *Rozumnýho až po krk...*“

„Ale kdepak, prostě ses na tom zájezdu neměl s kým bavit, já taky ne, a tak jsme se dali do kupy.“

Nemohl to popřít, objednal ještě dvakrát dvě deci a najel na to přímo: „Je sobotěnka, Inuška u maminky a na svobodárničce volno...“

„Já mám teď volno celý tejdén.“

Kolem řev k nevydržení a kouře, že nevidět, Bohunka zívla, zaplatala svých šest deci a vstala, „Tak říkáš konec...“, řekl Mirek Machulka a pokrčil rameny, než ji však pustil, potřeboval ji ještě pošpi-

nit: „To ti to ten dědek tak dobře dělá?“ „Líp, než si vůbec umíš představit!“ a Bohunka jela domů, tak tohle měl být jako můj muž.

V neděli ráno už žádné čtení o cizích a dávných velkých láskách, sotva načatý *Román carevny Kateřiny II.* zůstal v tašce a na tvrdé žluté roztřesené lavici se Bohunka nakláněla, aby jí nic neuteklo z té nádherné trati, až do Mostu se tady jede podél Krušných hor a hledala vršky, kde s Ádou ještě nebyli.

Maminka měla zarudlé oči, musela plakat hezky dlouho, ale nechtěla nic říct a jen mávala rukou, snad desetkrát běžela pozvat pana Kotulána ke stolu, až konečně sešel po schodech, „Jdu na oběd do Jednoty!“ zařval, práskl dveřmi a maminka zbledla jak papír.

„Tak si aspoň jednou pořádně osolíme!“ křikla Bohunka.

„Kdepak, holka, co bys ještě nechtěla! Víš, co mi udělal? Všecku sůl v domě vysypal do žumpy! A tak se podívej, jen se podívej...“ a maminka odemykala šuplík šicího stroje a strkala Bohunce před oči umolousaný flanelový pytlíček, „– nebožtík táta by se v hrobě obrátil...“

V pytlíčku bylo jakési ohlazené růžové mýdlíčko.

„Co to je, proboha?“

„Dobyťčí sůl, dceruško, a lízám si ji, aby tamten neviděl...“, a dcera s matkou si v pláči nešťastně padly do náručí.

„...na toho dacana se vykašleš a přestěhuješ se za mnou do Ústí,“ hřměla a plála pak Bohunka, „jeden můj známý je to báječný člověk – má domek, dole tři velké světnice a nahoře ještě dvě, je to kousek za městem, ale z konečné pětky tam jezdí každou hodinu autobus, dům je na stráni u potoka a je tam božsky...“

„...ale copak by sis počala se starou bábou, snad až se jednou vdáš...“, šeptala maminka.

„...ale já se vdávat nechci, ani umřít jako kancelářská krysa, budu studovat dálkovou techniku a za šest let jsem inženýrka, já se budu učit a ty se starat o domácnost, nebo ti ten můj známý – u nás v podniku je velké zvíře – najde místo, aby ses moc nenadřela...“

„Bylo by to krásný, ale já už zas musím běžet. Nechceš česnek?“

„Vezmu si ho na topinky a opravdu, maminko, přijet můžeš, kdy chceš. Já už sem teď jezdit nebudu.“

„A tak aspoň napiš, vid', že mi napišeš...“

A s už nedočteným *Románem carevny Kateřiny II.* vyšla Bohunka na studené černobílé dlaždičky chodby, mezi dvěma oleandry vzhůru po schodišti z umělého kamene pod obsypanými mucholapkami do šera trvale stažených rolet prvního patra a zaplnit čekající mezeru modrozlatých vazeb velkých lásek Lukrecií, Emm a Kateřin, které se asi docela tak neodehrály, ale to hlavní z nich přece trvá, dokud jsou lidé ještě schopni žít – a poslední pohled na obrovský sekretář, nedokončený pomník chudáka tatínka.

Na nástupištětku mezi slepičinci a s nasazením života ulovenými manžely čekaly ztloustlé kamarádky na vlak, který je odveze odnikud nikam a na prstech se jim lesklo to normalizované zlato, je vidět, že jste se teda vdaly, ale co dál – a v šeru vagónu chlapecké hlasy s kytařou: „Na shlédanou, na shlédanou, na-shle-da-nou-rod-né-ú-do-lí. Na shlédanou...”

Na schodišti svobodárny se musí zadupat, je to tak dohodnuté a nutné pro tohle střídání na těchže postelích podle rozvrhu hodin – dřív by se takovému domu říkalo asi pajzl, ale dokud jste v něm, musíte se držet domovního řádu, však jsem podle něj taky vesele fungovala a tohle dupání dokonce vymyslela sama – o nic menší ubožák než ty mumie kolem. Dupání bylo tentokrát zbytečné a svobodárna prázdná, Bohunka nedočkavě vytáhla zpod postele svůj červený kufr, zbytek věcí v něm už jen hrkal, ale to strašný bavlněný pyžamo necháme tady a poslední pohled na tu svobodářenskou bídu, čekárna na doživotí s kýmkoliv, kdo se sem odhodlá pravidelně docházet, chudinka jako Mirek Machulka nebo hnusák jako Standa Kocián – tenhle provoz tady a láska jsou dvě docela různé věci, ale lidi se přece mají brát z lásky, a ne jen proto, že se to tak všeobecně dělá a ze strachu, že by se jim to později už třeba nepovedlo.

A Bohunka s kufrem jela tramvají na náměstí, autobus nahoru už čekal s otevřenými dveřmi, vzrušující pach benzínu a kůže, řidič poslouchal džez ze svítícího rádijka a pomalu vydechoval kouř do tmy, když dokouřil, usmál se do zrcátka a vyjeli sami dva, projížděli ulicemi stažených rolet, už nikdo nenastupoval, proč se bojíte vyjet nahoru, vždyť je to tak docela blízko a vpředu ze tmy zář snového pohoří.

S-2

„Brýtro, šéfe! Dobře. Dokončeny šarže 450, 451, 452 – Už na to letím, šéfe!“ a po politém betonu, plechovými schodišti a po dlaždičkách, na ženským zas rauchrsalón a tak jim tam zvenčí zhasnout, šestka už zas tluče a na chodbě vyšroubovaná žárovka, nafasovat na zítřek amid, rozepsat šichty a padla. Dnes ale žádný trámky ze střechy starýho skladu... Na motor a ke svobodárně, Inka i Mirek mají dneska školu, a tak už konečně s ní promluvit – nemůže zničehonic vpadnout do pokoje, kde bydlí, a rovnou jí to vyklopit, chce to příležitost a najít to pravý slovo, tak zatím zaparkovat v skrytu a s přehledem, tam v tom okně to bylo, kde ses mi ukázala a já tomu rozuměl, na rukách tě ponesu do prvního patra a jak děťátko si tě tam položím – teď už jen příležitost a najít to pravý slovo. Říct, že jsem celý ty dva roky pod tímhle oknem pokaždý si maloval, že Ty jdeš k oknu a Ty mi hážeš klíč. Říct, že jsem to každou neděli natahoval s Inkou proto, abych Tebe mohl uvidět. Říct, že i při tom s Inkou jsem si Tebe maloval. Říct – najednou vyběhla z domu a letí k tramvaji jak srnka v těch ti-těrnejch botičkách a Standa Kocián rychle nastartoval, ale nevyjížděl, na stanici eliny se to nedá říkat, chce to příležitost a tak opatrně za elinou a vrcholnýho bacha, na zadní plošině Tomík z plánovacího se žábou ze mzdovky, všechno by zkurvily ty jejich úřednický tlamy.

Bohunka se pustila za cirkusový plácek a nákladové nádraží takovou zkroucenou uličkou k viaduktu, pištění lokomotiv a sazí jak v tunelu, hnusná čtvrt' a hned Tě odtud odvezu, odnaproti ta štětka ze mzdovky, a tak zahrnout a kolem bloku zas trapem zpátky, ale kdepaks mi to zůstala? Na plný pecky až k mostu a přes něj na Střekov, ale tak daleko zas pěšky dojít nemohla a na plný pecky zas zpátky, u tohodle kotevního sloupku se ztratila, ale kam tady proboha mohla jít, za obloukem viaduktu je přeci už jen voda.

A Standa to vzal podle Labe stovkou k severu, pozejtří zas Inka ve škole a nová příležitost, já Tě najdu a na těchhle rukách – až pohraniční závory ho zastavily, slezl z motorky a opřen o zídku zíral na zčeřenou vodní pláň, teď už jen najít to pravý slovo.

„Už na to letím, šéfe!“ a po dlaždičkách, plechovými schodišti a po politém betonu, zhasnout ženckým na hajzlu, zahrnat mazače na os-

mičku, zpérovat mistříka z chlorace a při retku v kanclu zapsat lumumbistům návštěvu muzea, po šichtě sekyrku a kleště a až do tmy ty trámky, doma hned zas do montérek pro doma, pásák naboural roh plotu a pro králíky nasekat chrást, rychlá večere vstoje, sekát vedení a padnout na postel, „Brýtro, šéfe! Dobře. Dokončeny šarže 456, 457, 458...”

Z vrátnice 14.01, to snad tady ještě nebylo, Bohunka píchala ze všech první, pustila se kamsi k jatkám a už byla na kolejích vlečky, tam to na motoru nejde, nechat ho tady, ale na čem ji pak odvezu a tak trapem kolem jatek a staré plynárny, tady nemůže nikde zmizet – a už je tady ta naše postavička, na starým hřišti, ale co se jí to proboha stalo, shýbá se k noze, jakoby se jí něco – ještě že jsem na motoru a tohle je ta příležitost, stovkou Tě povezu přes celý město, ať mi za to třeba vemou řidičák – ale nic se jí nestalo, akorát si roztrhla punčochu, no při tomhle ji teď přepadnout by byl vrcholnej trapas... Ale koupit jí tam v tom kšeftě nový, než se odtud vymotá, jsem zpátky, nejdražší, jaký existují, pro Tebe není nic dost dobrýho!

A s dvěma páry v lesklém černém celofánu fičel pak ke stromořadí kolem hřiště, ještě tam stojí, vtom mezí kmeny Vinšova bledě zelená poběda, a tak otočit na fleku a ještě jednou objet starou plynárnu, šéf je sice jak druhej táta, ale tohle zatím vidět nemusí, však na svatbu přijde a budou tři flašky Staré myslivecké extra kvůli němu, ťuknem si všichni tři a pak Tě ponesu do prvního patra – šéfův vůz už uháněl po silnici a vzduch čistý, Standa slezl z motoru a vběhl do křoví s rukou v kapse na šustivém sáčku, klopýtal rumišti, přelézal dálkové potrubí a nakonec vyšplhal na žebřík plynojemu – nic, to děvče má divný procházky a teďka je už dávno doma, teď nepustit tuhle příležitost a říct všechno, to pravý slovo přijde, jak Tě uvidím – před dveřmi svobodárny nabral dech a po třech cigaretách jemně zaklepal – nic a tak před těmi dveřmi seděl ještě tak tři hodiny a zbytek dvacítky lip, najít to pravý slovo – nepřišla, zato už brzy přileze Inka, a tak trapem pryč, zases mi utekla, ale nádherný je, že už ne s tím Machulkou, ten je ve škole! A na motoru do Teplic a nahoru do pohoří, po horských silničkách až do tmy, pololeže na řídítkách štal stroj plným plynem a měkkou spirálou od kraje ke kraji, protijedoucí museli s brečícími brzdami do příkopu, před Naklérovem zas šéfův vůz, Standa to taktak

ještě strhl, v kukle mě nemůže poznat, a pak se ohlédl, na šéfově rameni ženina hlava, ten starej pán si ale umí žít a má taky ženckou k tomu, však u nás na zahrádce chybějí garáže už jen vrata a dvacet papírů už dávno složeno, na téhle cestě ten bourák spolu zasvětime a budu Ti povídat, jak jsem tenkrát tři hodiny seděl před tvejma dveřma a byl šťastnej jak nikdy, sedni si blíž a polož mi hlavu na rameno, podívej, jak se ta cesta leskne, vemu to zkratkou, abysme už byli doma, v tomhle rožku zahrady Ti v létě postavím altánek, u branky pantáta s petrolejkou a stop.

„Brýtro, šéfe! Dobře. Dokončeny šarže 460, 461, 462 – Už na to letím, šéfe!“ na ženským už zas rauchrsalón, nafasovat amid a po šichtě sekyrku a čistit cihly až do tmy; snad už to zejtra dorazíme a doma hned zas do montérek pro doma, pantatínek si hraje na invalidu, oni ti ten pytlík asi budou muset ozářit kobaltovou bombou, a tak sám až do tmy a padnout na postel, dokončeny šarže 463, 464, 465 – to je už pátek a tak po čtvrté volat Ince, jestli Bohunka opravdu bude zas tuhle sobotu na svobodárně s Mirkem, po čtvrté to Inka znovu potvrdila a: „...tobě na tý sobotě najednou nějak záleží!“ „Dyť je to kvůli tobě, ty žencká pitomá!“ všechno to stojí za hovno. Po šichtě se sekyrkou na ty cihly, kerejch spíš přibejvá, protože sem teď svázejí z celý fabriky kdejakej rumrajch, stejně je to samá půlka a závodní rada s tím ještě dělala fóry, prej za dobrou práci, kdybych to ale neodtahal já, tak by za to jinýmu museli ještě zaplatit a doma zas do montérek pro doma, pantatínka už přestalo bavit sekat vedení, klidně se na to vysral a vychlastává si v Lípě, aby ti to neuhnulo, a až do tmy.

Dokončeny šarže 466, 467, 468 – „Už na to letím, šéfe!“ taky bys mohl jednou letět se mnou místo jen tý tvý primářský vizitace, na ženským hajzlu zas rauchrsalón, ani kulometem by to člověk neudržel, ať vám taky přijde jednou zhasnout pan plukovník Vinš, ale když on si zrovna teď musí přečíst noviny, nebo pan major Nejtr, jenže ten si teď zas louská pod stolem německý básničky, na práci je tady lajtnant Kocián, hovno mezi šaržemi a šarže mezi hovny, šestka už zas tluče a jedenáctka vymletá, co s tím ten dobytek pořád dělá, jiráskovci se zas na kroniku vykašlali, no kvůli mně to psát nemusíte, ať vám to tam jednou dopíše pan šéf místo toho ježdění s paničkou po nocích, jakživ se tady po šichtě ještě neukázal, pan Nejtr má teda přesčasů fůru,

jenže si v nich překládá ty svý sviňácký francouzský kusy a ta žárovka na chodbě je už zas fuč, ani tejden se tady neohřála a zas funglnovej pytel pod váhou, vám je celý národní hospodářství tak volný, ale sám to táhnout nemůžu.

A Standa po šichtě zas zaparkoval před svobodárnou, v skrytu a s přehledem, Inka se vykodrcala na tramvaj, za chvílku Mirek a káminíky do okna, Bohunka se vyklonila a hodila mu klíč – a je po ftákách, doma do montérek pro doma a pustit se do chodníčku ke garáži, holt musejí stačit půlky cihel.

Nedělní ráno bez budíku je jak revolver za uchem, do montérek pro doma a už zas vybírat žumpu, to nám sem pantatínek nanosil z Lípy a už zas mete pro další várku, zřejmě to s tím pytlíkem chce zahrát na důchod, ale na to ti nikdo neskočí, máma tvrdne v chrámu a nedělní obědy flinká čím dál víc a tak se hodit do vycházkovýho a že je aspoň ten rum.

Šutřík do okna a už leze jak na orloji, tahle vám nikdy s nikým nezahne, co kdyby sis místo těch tepláků vzala taky jednou něco s kraj-kama, ale notak pocem, ty se už do smrti nic nenaučíš a první číslo je stejně na draka.

A už zas mele kolik bude potřeba gumolina, hubená nohatá žencká kde nic tu nic pozdravtěpambu, tamta svítí jak elektrolytická měď, tahle jak haksna v sádře a kýbl od vápna, na nohách kůži jak krůta, „– no tak koupíme šestnáct metrů, no!“

A teď pod' na rafana – tohle zdvihne každou ženckou, jen téhle se to ekluje a už má dost, poprvní ona bez toho, podruhý zas já, tak to je ta láska nebeská.

„A teď se obrať...“, šeptala mu za zády Inka, ale Standa pořád hleděl na Bohunčinu postel, tady to bylo před týdnem, svítla jak elektrolytická měď – „Staníčku...“, šeptala Inka kdesi vzadu, ale pořád hleděl na tu postel, až za zády vzlyknutí a štkaní, „Ale no tak, Inuš, porád...“, Inka s tváří skrytou do dlaní na stole a řídké pracně nahoněné kadeře se jí drátěně trásly, „... no tak cos mi to chtěla ukázat...“, zvedal hlavu jakoby s námahou a děsný křečovitý úsměv: „Tady, jak se ti líbilo v tom časopise...“, na stole jakýsi zpizděný kapesníky, „...to anglický prostírání...“, šeptala. „To že je vono? To bych teda nepoznal a kde je ta Bohunka tak dlouho – ale notak nebreč porád, no!“

Di se trochu vomejt, kdo se má porád – no di, di si za igeliták...”

Táhlo se to jak tér a konečně dupání na schodech a už je tu, Standa skočil za oponu a chvatně natáhl košili, postál v hrozném zmatku a už ji zas stáhl a vyšel do pokoje – Bohunka se jen vztekle usmála. Ale co taky jinýho může udělat, ty vole, chceš si namlouvat jednu, zrovna když vstáváš z druhý, to ti to už tak vynechává – tak šup, když se Inka nedívá strčit svůj svazek klíčů pod rádio a zopakovat tu poslední příležitost, dneska přijde i pravý slovo – „Nechal jsem nahoře klíče,“ zabručel dole na ulici, „Já ti pro ně skočím!“ řekla Inka a postavila se mu do cesty, odstrkoval ji, ale nedala se, chytila se rukama zábradlí, hlavu sklonila jak boxer a bránila schody ze všech sil – už ví všechno, tím líp a bude to bez vysvětlování. Když se pak Inka vrátila s klíči, motor už běžel, Standa jí beze slova vytrhl svazek z ruky a pololeže na sedátku, aby neměla kam nasednout, vyjel s otevřeným výfukem.

Po blýskavých černobílých dlaždičkách, mezi dvěma oleandry vzhůru po schodišti z umělého kamene, zdvihl ruce, jako by ji už nesl a postál v prvním patře, se svěšenýma rukama pak do fotokomory a dvakrát za sebou otočit klíčem.

A nejbližšího vhodného dne v půli týdne sešel Standa do mužské umyvárny 2. cechu, ticho pod nahými žárovkami, shodil montérky, vběhl do sprchovacího boxu a lesklý vodní film po prsou a zádech, nesmytné fleky po dusičné kyselině, půlmetrová jizva po té urvané hřídeli a modrá hnízda křečových žil, na třicet roků bylo těch radostí sakra pomálu, jen dřina, však teď se to všechno naráz zhodnotí a všechno teprv bude, zasvítilas mi a já vím, že na mě čekáš, ale dostanu Tě, i kdybys nechtěla, i kdyby to mělo být jen jednou.

Aspoň jednou v životě udělat, co člověk opravdu chce... v tichém smíchu zvedal Standa lokty nad hlavu a horký proud ho zpředu oblékal, drhl se, až funěl, a pak se pečlivě hodil do vycházkového, pašovanou bílou košili a černé mokasíny od mámy na svatební den.

A-3

„Dej lokty nad hlavu...,“ jakživ v životě, co jsem na světě, něco takovýho, „... ještě výš...,“ to snad už není ani možný, „...a zas trochu

dozadu...“ Achtymůjbože, vzdychl si Áda, to je za půlhodinu už tisíc a jedna noc.

Byl to okamžik šílenství, báječný okamžik – a houbec, půlhodina šílenství a báječná půlhodina, Bohunka si přitáhla jeho dlaň a dotkla se jí ústy, tak i pro tebe, vid', žes to nečekala s tak starým chlapem, kterej by moh bejt tvým tátou – ale kuš, vždyť se cítím jak štuđent, jak tenkrát ve dvaceti, těch druhých dvacet jsi mi sundala – a Áda dojatě líbal její krátké husté vlasy nad dětskou šíjí, ty moje malá, sladká kočko (teď jsem měl pít pivo v bufetu na náměstí) a kočka už vyskočila a nesla se k oknu, v takový tý moderní krátký košilce, co neschová ani půlku půlek a nad její hlavou Viktoriablau nebe toho královského října.

Přimhouřenýma očima sledoval její obraz na skle, krásná jak tahle nějaká řecká ta, a potvora to o sobě věděla, však taky dala fušku, drzá a něžná, šmajchlovní a vtom už nehty a kolenem, jau, chytrá bez knížek a přitom na všechno zvědavá – zrovna takovou dceru člověk chtěl, pořád to nešlo, a najednou ji máš tuhle před sebou, a dvakrát víc než dceru –

A už je tady zas a dává pryč doutník, aby nám nepřekážel, Áda pocítil už zas vzduťou hladinu sil svého skvělého čtyřicátého léta a jásal, utahala by půl roty, ale dnes k dispozici celej dragounskej pluk, kdepak ta nudlička, co hrála princeznu v Římě, Bardotku zas dostanete na chatu těžko, ale to je jen kino, tohle doopravdy, dvacetiletá dívenka si vybrala právě tebe, kerej bys moh bejt její táta – ale kuš, věk, to nejsou roky, však tahle je víc ženská ve dvaceti než jiná za celej život.

A nebuď zas smutná, princezno z fabrický čtvrti, podívej, udělám ti pejska, jsi tak hezká, když se směješ a popláčem si ještě dost, a lezli po podlaze a ducali do sebe čely, až se zas smála a byla zas tak hezká, pro radost ti udělám klidně ze sebe šaška, když jsme tu tak pěkně zavření a teda buďme, buďme hodně veselí!

Když ho přímo neodháníte, nepřestane vám život dávat nikdy – A teď zas na silnici, kde o mládí rozhoduje jen kuráž, s jakou šlapete plyn, Áda s docela sešlápnutým pedálem projížděl krajem jako tenkrát na motorce, ve čtyřiceti ještě pořád k neutahání, ale teď už na polštářích, s vytápěním a vestavěným rádiem, se Štefankou tenkrát sifony a půlky partyzánek, dnes čtyři večere, havana z Havany, cuba, a Stará

myslivecká do kapsy na dvířkách, Bohunce, na co jen ukáže prstem – dělá se tolik věcí lidem pro radost a vždyť za štěstí jsme přece bojovali.

Nejkrásnějc je tady na náhorních loukách, čistej vzduch a tráva, že se z ní dá jíst (ted' jsem měl v županu sedět proti Jože) a největší psina sjet ze silnice, to pak s váma háže jako na moři.

„My jsme ještě pořád na výletě!“ řehtal se a kvičel Áda,

„A kdo tady říkal, že musíme zpátky?“ ječela Bohunka,

„Jednou zpátky musíme...“

„– ale neříká se kdy!“

Největší psina sjet ze silnice, to pak s váma háže jako na moři, z louky je celá zeměkoule lampión a do nebe je z ní už jen co tam k těm dveřím.

A ráno bučinou vesele dolů do Všebořic (do haly 2. cechu, „Dobře. Dokončeny šarže 490, 491, 492...“, 24 HODIN V ZAHRANIČÍ, předčasný smích vedoucího 4. cechu a poslední staříckého hlavního technologa, v týchž pracovnách různé komise pořád s týmiž spolunáčelníky, zajet domů pro pyžamo a vercajk a do Všebořic), už přešlapovala před budkou konečné, ta úchvatná nedočkavost a za dráty nad její hlavou zlaté stráně až do toho italsky modromodrého nebe, tož nahoru, nebude asi moc dcer, které by bavilo betonovat s tatínkem terasu nebo nahazovat strop, ale guláš z buřtů svede d'ábelsky jak zkušeněj pivař („Dobře. Dokončeny šarže 496, 497, 498...“, předčasný smích vedoucího I. cechu a pět komisí, zajet domů pro svetry, knížku a do Všebořic), když zas prší, zahrajem si na školu a s ní je člověk opravdu jak študent, Bohunka se nestará o žádné Kafky, ale chemických vzorečků umí víc než vedoucí pracovník (dobře dokončeny šarže 499, 500, 501), svět Bohunčinýma očima je pohádkový veletrh a v každé expozici nové dobrodružství – vedle ní to začnete vidět jako ona.

„...a... pane Vinš...“, říkala paní Věrka se sobotně ztopořeným účesem, „...já bych dneska potřebovala dřív domů...“

„Jen si jděte a v pondělí můžete přijít třeba v deset!“ No radši moc neděkuj, jsi tady stejně na hovno, jenže sekretářka u cechaře musí bejt jak u krále žezlo. Na rozlehlém prázdném stole kromě novin dnes sobotně i *Technický týdeník* a *Dikobraz* a ovšem dvacítká líp, cigarety

jak seno, ale kde je psáno, že doutník je jen pro svátek, a jestli, tak už týden držíme svátek až odpoledne, ode dneška celej den!

A se zapáleným doutníkem Áda přečetl titulek PELHŘIMOVŠTÍ BRAMBORÁŘI si VEDOU DOBŘE a už zas vstával, my tady ale mizerně, nekouřit zrovna tak drahý cigáro, tak vlítnu do cechu a všechno to tam zjezdím, když my tenkrát dělali mistra, to byl koncert, ruce na zadku, ale oči na šťopkách a nic nám neuteklo, promluvit s lidma, ale ulejšky křísnot, na mužským záchodě byly tenkrát ve všech kabinách nápisy NESMÍŠ TADY DLOUHO SRÁT PAN ADOLF TO NEMÁ RÁD a tehdy sám cechař, však byl jak druhý táta, nám poklepal na rameno a dal k velení celej úsek D, říkali jsme si „komandýři“ a cechaři s respektem „old kolonel“, kdepak tenhle utahanej Kocián, a když nám pak svěřili celej provoz, himlhergot, to jsme to táhli kolikrát i přes noc, Josku Nejtra ovšem víc bavějí ty jeho Kafky a přesčasů si vybere víc než nad nima tady vysedí – dám se napřed sám trochu do kupy a pak to tady zase rozjedem – a už žádnéj Dikobraz a noviny až večer!

Ztracený den: Bohunka musí jet k mamince, Áda zavezl vůz do garáže a jel tramvají do města, v bufetu na náměstí vypil vstoje pivo a udělal si tu sobotní túru, v Savojsi veselo jak v hrobce, podpatkovité plátky chleba v Domě kultury, na bílých ubrusech v Paláci alpakové košíčky a servírka Jana zvedá v uličce táč nad hlavu, potřebovala bys toho tělocviků víc, Janičko, máš lokýtky jako bys měla mít stehýnka a nad pultem dumá Joska Nejtr se svátečním doutníčkem, my dva se ale teď budem scházet na jiný platformě než u piva, soudruhu vedoucí provozu, a Áda už mašíroval přes most do Lípy, pod nízkými stropy šero, zpěv a povyk, lili to do sebe i na chodbě u záchodu, asi aby to nemuseli daleko nosit, na zdech plíseň a mokré mapy, pivně slzíci kumpáni s pobryndanými klopami plácali Ádu po ramenou a ošíval se, číšník mu přinášel pivní sýr i tlačěnku najednou, aby ušetřil jednu cestu, Áda zavrtěl hlavou, jsme po obědě a už žádný přežíraní, tloustnout znamená stárnout, na okraji své sklenice zpozoroval mastný otisk rtěnky, otrásl se a rychle odešel – vždycky je dobrý prověřit, co chcete pustit.

Byt byl prázdný a Áda v botách přecházel tichým pokojem s balkónem, zapálil si doutník a otočil se na patě, v prádelníku smrad z kdoulí

a mejdla jak v apatyce, přistrkal si kuchyňskou židli do předsíně a vylezl na ni, v přístěnku u stropu náš černý kufr, na trochu toho prádla a rezervní oblek by stačil, Áda se usmíval a něžně hladil tu starou odřenou kůži.

Náhle zarachocení zámku a Joža vplula dřív, než stačil z té židle zaslézt.

„Na večeri jsem s tebou ovšem už nepočítala.“

„To nevadí, já taky ne.“

Prošla kolem té židle a shlížel na ni jak z tribuny, v kuchyni a spíží jak vymeteno a ledničku si napěchovala sladkými likéry, zřejmě to bere už vážně, když se vzdala i svého vaření, posledního falešného trumfu svý nepostradatelnosti – tím líp, bude to bez křiku, a Áda si pohvizdoval a sám večerel vstoje topinky s čajem jak tenkrát před maturitou v pražském podnájmu s oknem na Vltavu a jak tenkrát si pak lehl na gauč do druhého pokoje s touže ohmatanou Organickou chemií od pana profesora Votočka a omalovával si z ní i tytéž vzorečky jak tenkrát. Ve vedlejším pokoji s balkónem si Joža četla ještě po půlnoci, taky si k tomu lehla a dokonce v šatech, jak v nich přišla z venku, to je teda přímo revoluce, smál se Áda v duchu a pohleděl na proužek její šíje nad límečkem, padaj ti lupy víc než mně, staroušku, a Áda si šel lehnout, místo obvyklého sobotního pupenečku vyrážely teď pružné horké výhonky po celém kmeni a košatilo se to do hotové býčí opery – jenže s jinou zpěvačkou a neusínající Áda rozechvěle zíral na zvenčí ozářený strop.

Joža zmizela hned ráno a Áda procházel bos všemi třemi pokoji, nač jsou dobrý všechny tyhle krámy, a myslel na život v domě na stráni, stejně jsem s tím počítal, až budu v penzi, tak proč ne hned, člověk toho potřebuje vlastně pramálo, na balkóně potřásl hlavou nad červenými ráhny mrtvě trčícími do zářivého ranního vzduchu, tak tohle byla práce pro chlapa v plný síle – dnes poslední tak zabitá neděle, aspoň si dát vůz do pořádku a prospat se do zásoby. A již trojí krátké zazvonění, za dveřmi křik a smích, na hracím stolku dvě láhve trnkového vína a už to fičelo.

„Dnes byly buky snad nejbarevnější,“ řekla Joža, lízla a odhodila.

Ida upřela na Ádu zuřivý pohled, lízla a odhodila. „Za týden už převládne měď a bronz,“ řekl Joska, lízl a odhodil. Ten pajzl tady funguje

pořád, jak jsme ho tenkrát sami zkonstruovali, Áda lízl a odhodil, a dokud jste v něm, musíte se držet vlastních pravidel, poslouchat a chlastat ty hnusně přelazený patoky a hrát tu stupidní kanastu, která vás ale vůbec nebaví –

„Celá paleta se tím zklidní a zjemní...“, říkala Joža, Idin úpěnlivý pohled,

„Kompozice zvýrazní temně vystupujícími kmeny...“, říkal Joska,

„Mě to ale vůbec nebaví!“ zasmál se Áda a zahodil karty.

„Nevadí“, pokrčila Joža rameny, „dá se to hrát i ve třech. Iduško, rozdáváš.“

„A nerozdávám“, trucovala Ida, „mě z toho zas tak rozbolela hlava...“, a natáhla se na gauč, Áda se smál, hodil červený župan do koupelny a rychle zmizel, z pajzlu se odchází bez loučení a vy tři ještě přilezete a budete mi zas chtít žrát z ruky, nasedl do vozu a uháněl ke Všebořicím, kdopak by se štěstí bál, nad dráty na betonových sloupcích zlaté stráně až do nebe – tož nahoru!

J-3

„Já – co jsem měla dělat! Áda je hrozně fajn, povídám jí, považ, že mi přivezl dva páry silonek a zajíce!“

„A hyena měla po zábavě!“ smála se Manka.

„Jak symbolické: manžel složil autem zajíčka a na mrtvolce si po druhé pochutnal s legální chotí“, šklebil se Darek.

„Ale punčošky vám přivezl...“, řekl doktor se zdviženým prstem.

„Tak už dost s tím a teď utratíme zápisné nové členky!“ volala hostitelka paní Soňa. „Manko – skleničky! Tak na vaše zdraví, Jožo, a abychom vás tady často viděli!“

„A abyste dostala ještě mnoho punčoch, ale už ne...“, říkal doktor nad griotkou.

„– pořád jen od pana Vinše. Jaké máte číslo?“ ptal se Darek.

„Abyste byla šťastná!“ připila Manka. A Kazan položil na ubrus list z bloku s obrázkem ve steinbergovském slohu: vyjevený tloušťík panáčkuje se zajícem v zubech před dveřmi s nápisem PANÍ JOŽA.

NENÍ DOMA!! připsala k tomu Manka a šla pustit gramofon, dok-

tor šel pro Soňu, Manka se chytla s Kazanem, Darek tančil se židlí a Joska s Jožou, „Tak nelhal jsem?“ usmíval se Joska.

„Ani trochu!“ vydechla Joža šťastně. „Jsou – skvělí!“

„Heleďte...“, zvolala náhle Manka, „tamhle ten strom vypadá jako B!“

A všichni se nahrnuli k velikému secesnímu oknu, překřikovali se a ukazovali prsty na stráž nad řekou (teď jsem měla vléci tašky k náměstí).

„Nad ním je Ypsilon jak ze slabikáře!“ křičel Kazan.

„Tamto by mohlo být K, ale bez dolní nožičky,“ ukazovala Soňa.

„BÝK invalida...“, shrnul to Darek.

„Kdyby jen maličko foukl vítr, měl bych jedno hezké A,“ kombinoval Joska.

„Ale tamty břízky jsou opravdu jak pět I...“, radovala se Joža jak holčička.

„Nechte taky něco pro nně...“, prosil starý doktor. „Támhle... vidíte, no ten, ten!“ naváděl ho Darek.

„No přece dvojité Ch s háčkem...“, a pokračovalo se v tanci, Joža šla z náručí do náručí a všichni se shodli, že na ta léta domácího vězení tančí výborně. „A já ne?“ durdila se Soňa a pustila se s Jožou do polky, až byly obě bez dechu, doktor je ovíval novinami a Darek jim měřil puls, Jože napočítal pět set padesát pět a půl.

„A jde se na večeři!“ Seskakovali ze schodů a s křikem se usadili na strhaných perech doktorova černého předválečného plymouthu, Kazan si potřeboval skočit domů, „Ale Joža ještě neviděla Kazanův ateliér...“, řekl Joska. „Ještě v životě žádný...“, šeptala Joža, a tak se obrátili, cestou do kopce doktorovi několikrát zhasl motor, ale nakonec tam dojeli. Kazanův ateliér bylo podkroví s velikým oknem, na šňůrách se sušily obtisky, v široké posteli zcela skryté závěsy spal nahý chlapec pod huňatým béžovým koberečkem, sedělo se na bednách a každému plechový pohárek s horkou vodou, dílkem grapefruitu a lžičkou medu (teď jsem měla sedět v bytě, kde jen tikají hodiny) a vděčná Joža chtěla koupit hned několik obrazů, „To nemusíš,“ smál se Joska a Kazan dovolil vzrušené Jože natisknout si pár linorytů. A už zas do doktorova „pohřebáku“ a zaparkovali u Domu kultury, Darek zamával legitimací a z lóže shlédli poslední dějství kusu Tennessee

Williamse Sestup Orfeův, Joža slzela při závěru:

Lidé z divočiny nechávají za sebou kůže, čistounké kůže, zuby a vybělené kosti, a to jsou znamení, která odevzdává jeden druhému, aby člověk, když je na útěku, našel cestu za svými druhy...

Mlčky vyšli do noci, překřížili hlavní třídu a uzounkou uličkou do žernosecké vinárničky, ještě chvilku nebylo nikomu do řeči, ale bylo tak dobře s nimi být a za chvilku už zas povyk a smích, když Joža našla na jídelním lístku kuře po čínsku a pověděla o těch svých pěti stech na paprice – zanedlouho na stole sedm zlatových čínských kuřat a Joža polykala to své nábožně jak hostii, Joska se na ni něžně usmíval a stále cítila jeho přátelskou ruku, tady byl docela jiný než v neděli odpoledne při kartách nebo při náhodných setkáních v závodní jídelně, vážen těmi skvělými lidmi a docela jak oni, ten nádherný den bylo jeho dílo – Joža k němu přisunula ruku a maličko ji stiskl.

A našup z toho byla láska nebeská – ale teď už ani sklenku, „Ale teď už vážně musíme domů...“, šeptala Joža, bylo už jedenáct, ale kdepak by ji pustili, do doktorova pohřebáku a k Soňe na kafe, Manka přehrávala z pásku konkrétní kvílení a Soňa se s Kazanem přela o Rauschenberga, svět očima nových přátel byla medicejská zahrada s elektrickými výbojkami a Joska laskavý klíčník.

„Už jsem dávno měla být doma,“ lekala se a plesala Joža,

„Ale tam to už přece znáte,“ smáli se,

„Ale není přece možné...“

„– aby něco nebylo možné!“

Joska byl laskavý klíčník a nejlepší přítelkyně Soňa ustlala Jože v malém pokojíčku s oknem na řeku, Joža za sebou zamykala tiše, jako by se za to styděla, odemčena však krajina přátelství, která již měla patřit jen snům, a z černé vody vyplouvaly teplé hvězdičky.

A ráno podle řeky spící v bílém oparu k střekovskému nádraží na konečnou pětky (do druhého patra a do dveří 86, „Ahoj, Jožo!“ „Ahoj, Vilmo!“, jednoruký přinesl atesty, ke kartotéce, telefonu a psacímu stroji, ve čtyři na náměstí a s taškami tramvaj domů, v tichém pokoji tik-tik-tik-tika modrý župan do skříně, do tašky láhev griotky a šest

sklenic jahodové zavařeniny, tik-tik-tik-tik- a rychle na konečnou pětky na Střekov), zlatá kaligrafie svahů nad ocelovou vodou a u Soni bouřlivé vítání, po griotce se jelo do divadla, Ioneskův Král umíral dvě hodiny bez přestávky, přímo do žernosecké vinárny, před půlnocí Joža nenávidíc se vytáčela u pocákaného pultu své číslo, zvonilo to do prázdna, v Družbě zato plno a ještě na pivo na střekovské nádraží, u Soni se shodli, že jít spát každý den je dost nudné, sedělo se na koberci a všichni jedli Jožiny jahody (jednoruký přinesl atesty, zaskočit domů pro zbytek jahod a ty dva hrnce škvarkového sádla a rychle na Střekov), jemná hudba deště v mokřích korunách a u Soni dnes domácí den o topinkách a čaji, Manka se líbala s Kazanem za záclonou, do které Darek píchal kulečnickovým tágem, pak si nazula taneční střevíčky a oba chlapce si odvedla, doktor střídavě s Joskou přikládali do kamen a probírali ataraktika, Kandinského, ženskou obřízku, Robbe-Grilleta a tandel, v jedenáct se zdvihli, doktor políbil Soňu na čelo, Joska Jožu a pánové si šli ještě na dvě deci do hradní vinárny, Joža a Soňa si povídaly až do rána, už docela o všem, („Ahoj, Vilmo!“ a rychle na Střekov) a našly tolik věcí, které měly společně rády. Za okénkem v životě prvního jen Jožina pokojíčku stoupala horká jitřenka.

„Tak jsme se tý soboty přece dožily...“, říkala pátravě Vilma a neukojena si šla udělat sobotní nákup, Joža přesedla od psacího stroje ke kartotéce a krasopisně opisovala stále tatáž procenta z atestů, práce přiměřená pro patnáctiletou absolventku pomocné školy nebo invalidního poddůstojníka z první světové války, nepustí vás k ní ovšem bez maturity a stejně zmarnělých desíti let v laborce o patro výš, kde v zimě hřeje míň topení, což je asi jediný rozumný důvod pro tuhle kariéru o čtyřiaadvacet schodů dolů, protože těch sto patnáct korun zvýšení referentce ani nepokryje prošoupané šaty (laborantky smějí totiž hačat jen v erárním plášti) a vlastní kalhotky se amortizují v obou patrech stejně. Důkladně se vyptat Soni na to místo aranžérky ve Vksu... „Tak si to pěkně užij...“, říkala pak Vilma s očima jak nebozezy. „Děkuji ti, drahá přítelkyně.“

Ztracený den: Soňa s Mankou jedou do Prahy, Joža jela na náměstí a se splasklou taškou se vydala hlavní třídou, po obou chodnících zoufalý klus ubohých družek: ještě chleba, taťka rád hodně vypečený,

ještě smetanu, musí to mít na smetaně, tady zrovna přivezli diabetické párky a tak si na ně stoupnout, ale kolem vezou citróny a tak tradá za autem, kilo krkovičky a na tramvaj už jak vzpěrač, ještě že jsme si nakoupily už v pátek a dneska ráno – jezusmarjá, vždyť jsme docela zapomněly ještě ocet, kvasnice, sardinky, syrový sádlo, jádrový mýdlo, perleťový knoflíčky, žárovku, pastelky a petrolej – a když to už pak jakž takž je, v uhánějící tramvaji se otevře hlubina beznaděje: co dát taťkovi v pondělí s sebou na svačinu? Joža utratila celou výplatu za chartreusku, které Soňa dává přednost, odpoledne na ruské vejce do Domu kultury, kde vám k němu dají tak výtečný chléb, a na večeri ovšem do žernosecké na čínské kuřátko.

Z hlediska směny je výhodné, že tenhle byt je v prvním patře, ačkoliv proč vlastně ne ten kouzelný pokojíček u Soni s vyhlídkou na řeku – Áda stál v předsíni na kuchyňské židli a už si chystal svůj černý kufr, Joža pod ním prošla jak pod náhrobkem svých groteskních vzpour, vždyť my tenhle kufr dávaly na chodbu vždycky s hrůzou: jen aby ho tam místo spolehlivě fungujících Šmídkových opravdu jednou nenašel Vinš!

Ten pán, co s ním ještě bydlím, si sám udělal a snědl suché topinky s čajem, senzace u tak líného a obžerného chlapa, a zalezl si vedle až do půlnoci, cestou do ložnice nám pak nerozhodně stanul za zády, od této soboty včetně by to muselo být znásilnění, naštěstí po desáté hodině už nemůže a je půlnoc, jeho chvilka nerozhodnosti je jen tabletka sebeklamu na dobré spaní.

Joža si šeptem předčítala a nadnášivě cítila se svým Kafkou

Ten pocit „zde nezakotvím“ – a hned kolem sebe cítit vlnivý, nadnášející příval.

A zářivé nedělní ráno rázem Jože vrátilo ten pocit a navíc touhu jej sdělit, na Střekov na konečnou pětky a s Joskou klikatinou pěšinek vzhůru na hřeben, dívat se na babské údolí shora je prostě hloubková báseň.

„Potřebovala bych ještě jednou zažít ten Vinšův nedělní zvěřinec...,“ řekla Joža po obědě na hradní terase.

„Je dobré ověřit si, co chceme pustit,“ ušklíbl se Joska a zas maličko

upil.

Stačí dostavit se v obvyklou hodinu na obvyklé místo a náповěda překřičí ve vás herce, u čtvercového štolu je Vinš vždycky jaksi v čele. Áda s Idu lízali a odhazovali mlčky, ale i beze slov to byla jejich dvě stě jedenapadesátá repríza.

„Mě to ale vůbec nebaví!“ zasmál se Áda a zahodil karty, nás to baví ještě daleko míň, a to už pět roků – dost žalostné přesto čekat, až s tím zahazováním začne někdo jiný, tady nebyl nikdo oběť, jen čtyři spoluautoři, však bez čtyř svědomitě opakovaných vlastních partů by se nikdy nedal dohromady tenhle zvěřinec.

A když pak Joska odklidil sedolorem nakrmenou Idu domů, Joža svlékla modrý župan, zadělala těsto, mlela mák a tloukla cukr s vanilkou, *Zalezu do kuchyně třikrát tři metry a budu čekat, až zapíská*, Soně se makové buchty nikdy nepovedou a přitom je hrozně ráda a je tak hubená, pan Vinš při těch topinkách s čajem brzo vyhládne, naskládat buchty do krabice vyložené hedvábným papírem, do tašky ještě to kafkovské číslo a pá, kuchyňko, nezlob se, že to už nestačím po sobě umýt, ale už na mě pískají.

S –3

Už jsem si zvykl čekat pod Tvýma oknama a odjet teď už není kam – motor zamaskován u potoka a v křoví na stráni ležel Standa Kocián, v skrytu a s přehledem přes silnici, zahrádku a Vinšův domek, přímo v ose toho okna, které si pootevřeli hned, jak přijeli, a v tom pootevřeném okně se češe Bohunka. A v tom okně stojí nahý, jen v tý průhledný košilce a za ní v šeru, ale pořád děsně viditelná, ta hlava starýho Vinše a ještě jeho nahý ramena – já čekal příležitost pod Tvýma oknama, on si Tě vozil autákem, já hledal to pravý slovo a on si Tě koupil jak pivo, já Tebe jak ještě nikdy nikoho, ani vlastní mámu, jak vlastní život – všechno mi to zkurvil. A já na to „Brýtro, šéfe!“

Učesala se a nedočkavě se vrátila k němu, skryt a přehled už zbytečný a Standa vykročil po ose toho okna, dřív než plot ho zastavily vzlyky z toho šera a její lokty jak na mučidle už k ZEŠÍLENÍ –

Kůl zarazit do země, vyostřený do metrové tenké špice a pomalu ho

na ni posadit, zatáhnout mu za nohy, jen co by špice pronikla do podbřišku a pak ho nechat jeho gravitaci (a já ještě objel na motoru starou plynárnu, aby neviděl mý první rande), pověsit ho za ruce a samopalem do obou loktů, až se zpřetrhají a žuchne na zem, pověsit za nohy a to samý s kolenama, pověsit za ustřílený pahejly ruk a to samý s ramenama, pověsit za ustřílený pahejly noh a to samý s tříslama, ale žádný dávky, páčku na jednotlivý výstřely a s mířením jeden hezky pomalu za druhým...

Až s večerem vyšli a jeli vozem do Hubertusu, široko daleko sami a tak bez světla za nimi a sjeli dolů do Krupky a zas do hospody, kde bylo vydání, musí bejt zas příjem a hezky vyhladovělou krysu mu v skleněném poklopu uvázat řemenem k břichu a svíčkou pomalu zahřívat ten poklop, ještě do Teplic do Saxu a zas po silnici nahoru, nakonec sjel na louku, řetěz na kotník a drncat s ním takhle po drnech, až se nepozná, kde původně měl ksicht, ještě jednou si ji zavedl dovnitř, v světle lampičky jak na divadle (a já se miloval s Tvojí fotkou v plavkách), pak zhasli a pořád nikdo nevycházel.

Aspoň jednou v životě udělat, co člověk opravdu chce – v ruce už horký šroubovák ležel Standa Kocián v křoví na stráni, bílá nylonová košile jak žvanec, už do šeda odřený ty svatební mokasíny hleděl na šedočernou zeď proraženou tím černým oknem, vracet se teď už nestojí za to a tohle je po vojně první noc zas venku, za těch devět roků bylo radostí pomalu, ale dřiny tolik, že by basa byla proti tomu rekreace. Třeba ještě vyjde sám... Podivné šelesty z lesa a na černočerném nebi ledové strnulé hvězdy, pod kterými se může stát a stalo se už absolutně všechno.

A ráno v patřičné distanci zá bledě zelenou pobědou, ve Všebořicích nastoupila do pětky a vůz ji předejel, chce to příležitost a najít bezpečnej způsob („Brýtro, šéfe! Dobře. Dokončeny šarže 490, 491, 492 – Už na to letím, šéfe!“ a po politém betonu, plechovými schodišti a po dlaždičkách, ruce na zadku, ale oči na šťopkách), tahle centrifuga, devět set padesát otáček za minutu je za vteřinu šestnáct a za těch pět vteřin, než bych ho vytáhl, by jich měl v těle osmdesát, za sedm vteřin sto dvanáct, za deset sto šedesát, z vrátnice za bledě zelenou pobědou, ve Všebořicích přistoupila a jeli nahoru zas tam, doma za sklem kredence pantatínkova zamčená láhev hořké, Vinš zas Starou myslivec-

kou, teď co do ní („Brýtro, šéfe! Dobře. Dokončeny šarže 493, 494, 495 – Už na to letím, šéfe!“) z technické knihovny *Kapitoly z průmyslové toxikologie* a hned v kanclu při retku:

Příznaky: kovová pachut' v ústech, bolest v žaludku, zvracení, průjmy, stolice černě zbarvená od vytvořeného sirníku olovnatého, po několika dnech kolikovitě bolesti v břiše, poškození jater a ledvin. Smrtelná dávka 10–50 gramů uvedených sloučenin, smrt za 3–4 dny.

Přistoupila ve Všebořicích a jeli zas tam, pantatínek si dává doutníček už i ve všední den, výluh z pěti doutníkových vajglů by musel stačit, vyextrahnout absolutním lihem a otupit hořkou chuť, do haly vchází přesně na minutu, převalit ho do kyrny, sice jen čtyřiadvacet otáček, ale čtyřicetiprocentní hydroxid rozpustí všechno kromě knoflíků, klíčů a drobných v portmonce („Brýtro, šéfe! Už na to letím, šéfe!“), přistoupila ve Všebořicích a jeli zas tam – nejlíp tam nahoře.

Šarže 502, 503 a 504 hluboko pod normou a tak, jak nás to učí šéf a druhej táta: splnit je tužkou a v pondělí uvařit zas jednu černou z toho ulitýho amidu, za to jsou ty praporky každý čtvrtletí a stovka pro nadporučíka, dvě pro majora, plukovníkovi pět. Z rauchrsalónu už zas lezou jedna po druhý, blejskají očima a vy si u toho vašeho vypínače připadáte jak bachař, ne že je to „málo vkusné“, jak řekl pan Nejtr, trapný je to a těžko vám pak budou psát do kronik, jakej my to tady máme krásnej kolektiv. Když budete vidět, jak rok prší na celý štosy jutových pytlů, až zteřejí, taky si vezmete jeden domů, tím spíš, že v obchodech se tohle zboží neprodává.

„Stanku...“, krouť se Erži, to už je zas v rejži a hned tři zetky za sebou: s tou podmínkou už jasnej padák,... „Peřinová je ve čtvrtým...“, a tohle je už vrcholnej zlepšovák druhýho cechu: nabourané včas odlifrovat, aby odpadly potíže s matkama, který mají zákonnej nárok na pořád jen ranní šichty a co chvíli zůstanou s děckem doma na paragraf – a co je moc, je moc, pane plukovník, nadporučík Kocián splnil vaše rozkazy a končí hlášení, protože hladina sraček vystoupila už nad anténu.

Zupácky se moderní fabrika řídit nedá, pane obršt, a těch dalších

dvacet roků do vašeho důchodu je už neúnosnejch jak pro cech, tak i pro fabriku, a tím i celý národní hospodářství, po dobrým byste asi nešel – a tak tedy jménem cechu, fabriky a celého národního hospodářství!

Ztracenej den: z vrátnice šla do svobodárny, tak zaparkovat na starým místě, chce to příležitost a najít bezpečnej způsob, jela do města a tak opatrně za elinou, procházela se, koupila nějaký veliký boty, na náměstí měla rande s Mirkem Machulkou a šli si sednout do Zdaru... Mladej pro chuť, starej pro, nažrání plus prachy, štetka jak ta Erži – a já se k ní div nemodlil! A Standa jel domů a plival přes řídítka, tak tohle měla jako bejt má manželka.

A doma zas sobotní bordel, krompáče, kýble, štafle a lešení, v base mají v sobotu odpoledne padla a smějí i ležet – domek nedáte do pořádku nikdy, pantatínek na něm dře už třicet roků, ale hotový je to pořád míň a míň, a tak si to už s doutníčkem hasí do Lípy, celej tejden se na to těší a dost smutný na tátu rodiny, když ze všeho nejraděj jde z domu pryč – a ještě smutnější, že si musí narazit pytlík, aby ho vůbec pustili. Člověk se mu ani nemůže moc divit, však máma se zas těší, až vypadne v neděli ráno, a člověk žasne, proč se ti lidi vlastně brali a proč se sám o to braní tak bral a jen aby to už bylo, vem kde vem a všechno bylo dobrý, krůta jako Inka nebo kurva jako Bohunka – ale lidi se přeci mají brát pro milování a ne jen proto, že mají připravený tři pokoje s kuchyní a třicítka na krku.

Standa odkopl zedrané a promaštěné montérky pro doma, nasrat na všechno, co bylo, a znovu od začátku a docela jinak, dokud to ještě jde, a ono to půjde jak naolejovaný: až tamten zmizí, bude práce zas bavit a k tomu život svobodnýho chlapa v dobrým postavení, koupit družstevní garsonku s ústředním a koupelnou, a teplou vodou a každej tejden jinou holku, ale zásadně jen takovou, aby nám to vyšlo oběma dvěma vždycky zároveň a oba dva o to stejně stáli a na koberci a na židli a na stole a v tý vaně v tý teplý vodě a na rafana až do rána...

A v to zářivé nedělní ráno si Standa vyjel na motoru jako kdysi dávno, třicet roků je z života teprv půlka a všechno teprv začíná, labský údolí je z kopečků jak roztažený stehna – jen co tamten zmizí – a všechno bude, jak má být.

Před obědem ani po obědě žádnýho ruma u pultu, rozpárat tu starou

bundu a nejsilnější máminu jehlu, Standa šil kožený pytlík s poutkem a práce mu v rukou jen hrála, zašil do něj broky a ve sklepě tím cvičně přerážel jedlové laťky až do křeče zápěstí. Oblečen pak ležel na posteli s rukama pod hlavou a za oknem pořád ještě nehasl ten dlouhý den, Joska Nejtr, Ida Nejtrová, Joža Vinšová, Mirek Machulka: tolik lidí a každej má tak dobrej důvod ho oddělat, hned čtyři těžce podezřelí, ale taky čtyři těžcí kriplové, že ho už dávno neoddělali – však my těch devět let každý ráno hezky „Brýtro, šéfe!“ a „Už na to letím, šéfe!“ a tak pořád ještě stejnej kripl jako tihle čtyři těžcí kriplové.

Po setmění Standa vstal, opláchl se studenou vodou, tu koženou paličku do kapsy a na uzávěr zipu ještě přidrátovat řetízek, aby stačilo jen trhnout, svět patří chlapům, našlápnout a motor hladce naskočil, a i kdyby to nevyšlo, basa bude rekreace proti tomuhle pokračování.

Městem stažených rolet a zalezlých krys nahoru do pohoří, pololeže na řídítkách štal stroj plným plynem vzhůru do tmy, na svahy nalehl vítr a Standa Kocián se řítil po prázdné lesklé silnici okouzlen a provát svobodou jak při první jízdě.

A-4

„Dej lokty nad hlavu... ještě výš... a zas trochu dozadu... vydrž tak...“ a teď si zas chvilku hrát na pejsky, „Dej lokty nad hlavu...“ a zas na silnici, do Hubertusu na buřty, do Krupky na guláš a zpátky, nahore zas sjet ze silnice na louky a šup do tepla, „...ještě výš...“ když prší, tak se betonovat nedá a kdo by v tom vichřisku spravoval plot, „... a zas trochu dozadu...“ nad knížkou jak studenti, ale tolik vzorečků jsem neuměl ani den před maturitou, „...vydrž tak...“ ten tvůj guláš z buřtů je hotovej koncert a jen ho udělej zas, já si zatím skočím na pivo a hned jsem zpátky, pivo bylo moc hořký a přitom tu správnou hořkost zas nemělo, Áda je odstrčil nedopité, už jsem tomu holt odvykl a to je výborný, a za neustávající vichřice z vrcholků mazal po mokré silniče zpátky, „Dej lokty nad hlavu...“ ráno na poslední chvíli šupem dolů do Všebořic a hned z práce rychle nahoru, „...ještě výš...“ česala se u okna v tý svý košilce a nad její hlavou nebe šedivé jak olověná trubka, „...a zas trochu dozadu...“ když ho

přímo neodháníte, nepřestane vám život dávat nikdy. „Dej lokty nad hlavu ještě výš a zas trochu dozadu.“ „Dej lokty nad hlavu ještě výš a zas trochu dozadu.“ „Dej lokty výš a dozadu a vydrž tak...“

J-4

„Já – co bych měla dělat! Ať si nechá auto a chatu, já zase zařízení a vkladní knížky!“

„A nedávej mu z nich už ani korunu!“ horlila Soňa.

„Leda na soudní kolky,“ šklebil se Darek.

„Napíšu vám žalobu sám,“ slíbil starý doktor, Kazan nakreslil v boscovském slohu smutného tloušťíka držícího zajíce a ceduli NA PRODEJ! POŘIZOVACÍ CENA 50 000, Manka šla pustit gramofon a Joska tančil už jen s Jožou, jsou přece tak skvělí, doktorovým pohřebákem do Kazanova ateliéru na grapefruitový čaj s medem, z lóže poslední obraz *Věci Makropulos*, v žernosecké vinárně na sedmi talířích sedm zlatých čínských kuřátek, k Soně na Jožiny jahody a mo-sazná postýlka v tom kouzelném dívčím pokojíčku, nad níž se chvě-jivě srážely mramorované koule lampy, jaký byl venku víchř, snídat ráno je škoda času, pohodlně až v kanceláři, na náměstí jen koupit chartreusku a tužku na obočí a honem na Střekov, na svazích nad řekou svištěla víchřice a v jejích poryvech se koruny stromů sbližovaly, v Sonině velkém pokoji do červena rozpálená kamínka, nejhezčí jsou domácí dny o topinkách a čaji, Manka si odvedla oba chlapce, doktor se přel s Joskou o Ezru Póunda a Joža si šeptala na pohovce se Soňou o tolika věcech, které měly společně rády, doktor políbil Soňu na čelo a jel ještě do hradní vinárny, Joska však zůstal, a když Soňa na pohovce usnula, sedli si do křesílek naproti sobě a tichounce si předcí-tali, tolik věcí, které měli společně rádi, Joska se pak rozložil ke spaní na zem jako stráž, Joža ležela neusínajíc za stěnou ve své dívčí po-stýlce a tiše se smála, našup z toho byla láska nebeská a jak děti si s Joskou vytíukávali na zeď rytmy, které měli společně rádi, a zas do ateliéru, do lóže, do žernosecké, Jožka, Soňa, doktor, Manka, Kazan, Darek a Joska stále spolu a tolik, tolik věcí, které měli společně rádi.

B-4

Velce dávat i brát, propadat se a vznášet, hřmít a plát. Velce dávat i brát – už čtvrtá nekonečnost jen v tomhle jednom objetí a Áda dosud s ní, skutečný muž a přitom docela jak chlapec, a už zas do auta, do Hubertusu na buřty, do Krupky na guláš a zpátky, nahore zas sjet ze silnice na louky a šup do tepla, velce dávat i brát, kdo by v tom vichřisku lezl ven a tak další příklad, už

420. Jak byste dospěl z N-methylpiperidinu k 1,2-dimethylpyrolidinu?

Za těch pár dní jsme dělali už pětáctýřicet příkladů, jak dřív za celý rok, a vytáhnout mu doutník z pusy, dám Ti něco lepšího, propadat se a vznášet, vyšel pak ven a krájela cibuli a buřty na guláš, v krbu plál opravdový oheň a je tak nádherné chystat u ohně jídlo a čekat muže, přišel tak brzo, že se tam sotva otočil, nemohl se dočkat, hřmít a plát, ráno na poslední chvíli šupem dolů do Všebořic a hned z vrátnice do Všebořic, vichřice rozezněla dráty na betonových sloupcích a sháněla oblaka z hor dolů, velce dávat i brát, ve své žluté košilce se Bohunka česala u okna a rozvlněné stromy na svahu, po němž sestoupilo těžké nebe už k našemu plotu, báječný, obyčejný den včera, dneska, zítra a vždycky, velce dávat i brát, propadat se a vznášet, hřmít a plát a do nekonečna nekonečnost za nekonečností.

S-4

Trhnout řetízkem na uzávěru zipu, prsty na poutko paličky a až metr za ním vytrhnout z kapsy, do výše ramena a ostře trhnout, a udělá, co udělá: ještě dvakrát. Chytit ho za ruku ještě dřív než spadne, přes rameno tu ruku a jakoby ho vést k patníku na okraji silnice, v případě potřeby: „Motal se tady jak vožralej, a tak jsem ho chtěl odvést.“ U patníku do něj maličko strčit a nechat ho skutálet k potoku. „Chtěl jsem si ho líp chytnout, ale vysmek se mi a skoulel se dolů.“

Skoulet se za ním s kolenama u břicha, aby nebyly stopy podrážek. „Jak jsem se za ním nahejbal, ujely mi na tom mokrým listí nohy.“ U potoka je to už dobrý, v skrytu a s přehledem, pořád v rukavicích ho trochu vzkřísit vodou a lít do něj Starou mysliveckou, dokud ji bude brát, „Křísil jsem ho napřed vodou, a když jsem mu našel v kapse kořalku, tak tou.“ Pořád v rukavicích mu vtisknout tu flašku, aby na ni udělal otisky, vrazit mu ji do kapsy, zvednout ho na kolenou a hlavou o ten kulatý šutr. Možná zopakovat. „Když se začal hejbat, pomáhal jsem mu na nohy, ale vyklouz mi a hlavou rovnou na ten šutr.“ Kontrola: palička je v zazipsované kapse a zlikvidovat případný stopy podrážek. Do potoka a vodou až pod mostek, cestou se očistit a superkontrola, na motor a v tý starý stodole „Přišlo na mě, s odpuštěním, srání“, sundat z motorky to Machulkovo číslo a dát zas svý, tu modrou machulkovskou helmu pod bundu a na hlavu hezky zas svou červenou a v druhých rukavicích klid'áňko pro alibi do Chlumce za slečnou Eržikou. „Viděl jsem Machulku ten den ráno ve fabrice a připadal mi nějaký divnej. To s Bohunkou ho těžce vzalo.“ Čtyři věci se likvidují: rukavice, palička, Machulkovo číslo a modrá helma. Aspoň jednou v životě udělat, co člověk opravdu chce –

Chodí teď do Hubertusu pokaždý dřív, 18,47, 18,33, 18,25, 18,16 a dnes už 18,02. K tomu patníku má časy 28, 29, 31, 32 a dnes už 33 minuty, vlíkně se pořád pomalejc, šupem dolů do Chlumce a Erži už jen v teplákách, první číslo je teprv záloha, trhnout řetízkem, prsty na poutko paličky a až metr za ním, a teďka tu rafanskou dobírku, zlatej je život svobodnýho mládence a kdypak já v životě spal devět hodin v jednom kuse, naposledy asi ještě v kočárku, hned ze šichty nahoru na pozorovatelnu, trhnout řetízkem, chytit ho za ruku, dneska vylezl už 17,49, u patníku maličko strčit, dneska se tam škobrtal už 35 minut, nutný zvýšit časovou rezervu a zaplat' pámbu za tuhle vichřici, v té ho ani sám neuslyším, i kdyby řval jak tur. Trhnout řetízkem, chytit ho za ruku, u patníku strčit a hned se skoulet za ním, proč hned? Napřed se rozhlídnout. „Byl jsem už bezradnej.“ Tak znova: trhnout řetízkem, chytit ho za ruku, u patníku maličko strčit...

třetí stadium

A-5

„Dej lokty nahoru...“, nějak to od toho okna táhne a skočíme si na pivo s malým, vítr už ustal, ale zas ve dne v noci chlejtá, u silnice tabule V ZIMĚ SE SILNICE NEUDRŽUJE, no to mám radost, výčepní v Hubertusu asi jakživ neslyšel, že pivní trubky se taky propařují a chleba má tady asi ještě z třicetiletý války, „...vejš...“, a zas s ní do toho Hubertusu, kde platějí kuchaře jen za ohřívání buřtů a zas jeden prasklej, v Krupce mají bezmasej den asi čtyřikrát týdně, a tak ji aspoň trochu pohrncat na tom drnovišti, když jí to stačí k radosti, „...dozádu...“, ale dej už pokoj se vzorečkama, kdyby byla takhle křížovečka nebo aspoň halma, „Lokty nahoru...“, s tím oknem by se mělo něco udělat a už nám zas kuchtí ten buřtovej guláš, ale to víš, že mi to chutná, ale zajedem si ještě do Hubertusu na buřty, žejo, za celej život jsem jich tolik nesněd, a tak to zkusíme ještě v Krupce: bramborovej guláš z buřtů nebo buřty jen tak, pivo jak chcanky a zas na ty louky, ještě že jsem si už tady vyjezdil cestičku, ale ještě tejden a můžu to zavízt rovnou do generálky, „Dej to nahoru“, že se ta nestyda může pořád česat v tom průvanu nahatá, maminka sypala na zimu mezi okenice piliny, a to pak bylo teplo, teploučko, tep-louč- „Já že spal? To se ti jen zdálo!“ jak četník, utahala by celej prapor, a pořád nemá dost, „Kruci, neber mi pořád ten doutník! Stojí korunu deset a stopnutej už nemá tu chuť!“ do Hubertusu, do Krupky, na louku, hvězdičky už dávno spějí a jakpak asi bude zejtra? – Ale jakpak, prosím vás, může zejtra bejt. Do Hubertusu a do Krupky a na louku, buřtovej guláš doma a v Hubertusu buřty jen tak.

Pršelo a choulí se v tom stromořadí u staré plynárny, Štefanka byla při dešti nejveselejší a i jsme tenkrát knajpovali, však z toho bude to regma, do Prahy zacákaní až po střechu a zoo v listopadu ovšem jak cintorín, Číňani už nám zas půjčují tyčinky, však jsme tady už skoro štamgasti, ale za deset knedlíčků s prachobyčejnou rajskou by člověk dal všechny ty vlaštovčí hnízda i s ploutvema a ještě si rád připlatil, na mokré silnici je to o tlamu a čtyřicítkou z Prahy do Ústí hotovej zabi-ják, v chajdě teplo jak na kluzišti a dříví by se mohlo ždímat, „Lokty...“

Za cirkusovým pláckem a nákladovým nádražím tou zkroucenou

ulíčkou a podle viaduktu, tyhle kočičí hlavy tady asi byly už za Žižky a pro pitomý sloupky není ani kde zaparkovat, obloukem dolů po dláždění, ale k řece se už pro bláto nedá jít a pořád kap-kap-kap-kap-, házet při tomhle sajrajtu žabky teda nebyl moc chytřej nápad, a tak aspoň na horký víno do žernosecký, ale kuš, řidiči víno nelze, a tak třeba čaj a něco pojíst. „Že máte čínský kuře jako špecialitu? Tak já si dám rajskou s knedlíkem!... Ahá... ale no tak teda ty buřty...“

„Vzpomínáš, jak tady tenkrát...“, v té uzounké uličce před tou žernoseckou vinárničkou. Šedivé kaluže mžikaly kap-kap-kap-kap... „Nebudem tady přeci stát v dešti.“

Nahore bude cedit jak z konve a Áda jel po mokré silnici s klením čtyřicítkou nahoru, naládovat kamna a jak do rachoty:

„Lokty...“, stačí říct a už se narichtuje, jak je naučená a nepustí vás dřív než za půl hodiny, napřed je vám zima, pak zas hic, teď na zpočenýho na vás fičí průvan z toho okna, roky vám nesundá nikdo a slabá útěcha, že toho housera chytne taky... Endlich allein a snad už dá dneska pokoj. Češe se u toho okna v tý košilce už jak protažený komínem a ten nemačkavej silón už jak by zežvejkala kráva, *když pomyslím, že bych mohl mít stejně starou dceru* – a zvenčí pořád kap-kap-kap-kap...

Ale zhrozit se můžete i v teplákách a Áda si je rychle navlékl dřív, než se vrátila od toho okna.

„Ty sis vzal moje tepláky...“

„Všimla si, bystrá hlavička!“

A Bohunka si šla pro mokrý Ádův hubertus, uklohnla v něm svůj majstrštyk a jediný, co svede: guláš z buřtů, sama se nad ním tvářila jak sirotek, znáte to, jak povídá novomanžel novomanželce, která zrovna sjíždí po zábradlí, co to děláš, ale ohřívám ti večeři, ale no tak pocem, když už jsme tady a když ty bys bez toho neusnula, „Lokty...“ *Když si pomyslím, že bych mohl mít stejně starou dceru*, „...ještě výš...“ *Když pomyslím, že bych mohl mít stejně starou dceru*, „...a zas trochu dozadu...“ *To je otřesné. „Slez!“*

J-5

Tolik věcí společně rádi a tolikrát jsme je už všechny probrali, Kazan teď už začal kreslit v sinéovském slohu, však Manka už použít gramofon, doktor jde pro Soňu, Manka se chytla s Kazanem, Darek tančí se židlí a Joska ovšem s námi, neškodilo by koupit už nějaké nové desky, tož ještě jednu chartreusku a cestou k večeři ovšem do Kazanova ateliéru, na šňůrách samé modré obtisky, ale ten motiv je nějak povědomý a k tomu grapefruitový čaj, v divadle poslední dvě dějství hry Roberta Thomase Past, případný název, a v žernosecké čínská kuřata už bez objednávání, samozřejmě ještě všichni k nám na kafe a Darek si chodí do spíže na jahody už sám, konečně jsem je přivezla, aby se snědly, no však to už hnedle bude, zvednout se tady před půlnocí je faux pas a ještě s Joskou si pak ťukat na stěnu, dnes je zas domácí den o topinkách a čaji, tady se o tajli teda nikdo bát nemusí, Manka se zas nechá ohmatávat za záclonou, asi z hladu, a Darek pak za ní a Kazanem běží, ač je přebytný, spěchají tak zřejmě někam na pořádnou večeři, ještě že mám pod postelí ten uzžený bůček, a Soňa si zas stěžuje na doktora Fouska, tohles říkala už posledně, drahousku, ale no tak se vypovídej, když ti to dělá tak dobře, pořád lepší než poslouchat doktorovy nechutnosti o ženské obřízce v Guineji nebo jak Joskovi uniká to hlavní z Robbe-Grilleta, doktor aspoň zmizí v jedné, ale Joska musí své nepochopení Robbe-Grilleta ještě zdůraznit tím, že ho předčítá jako se na nádraží vyvolávají vlaky, i z Gabriely Mistralové by šlo tímhle stylem udělat masovou píseň, ale no tak si ještě počti a poklepej na zeď tím klíčem, když kotníků je ti na to už líto.

Venku už vítr slábne, ale zas leje ve dne v noci, na chatě je asi jako v tropech, jenže sotva pět stupňů nad nulou, no pozdrav vás tam nahore pámbu, přileze a bude kňučet jak zmoklý psisko, ale nikdo mu už nebude vařit čajíček ani nosit kompoty do postele, ta kurva tam totiž nejela, aby si hrála na ošetřovatelku a ze zanedbaného nachlazení může být našup zápal plic a pak rozhoduje už jen, jak daleko je k doktorovi, zajde tam jak pes – ale vypadal jak řepa tuhle v jídelně.

Kazan se zas vrátil ke steinbergovskému slohu, to se nedá nic zkažit, ještě že už Manka použít gramofon, tanec na vrzavých a nikdy

nemytých prknech a díky bohu, že se už zas jede, ale doktor by si mohl už jednou dát vyčalounit ten svůj opravdu pohřebák, v ateliéru na šňůrách docela tytéž obtisky, jenže dnes holt zase v zeleném, a k tomu ta grapefruitová břecha, tak zas teda do divadla a náš známý poslední obraz *Věci Makropulos*, ten bych už mohla napovídat, ale jestlipak taky někdy uvidím začátek, stejně by to ale musela být fakticky hrůza žít tři sta let, a vrchní v žernosecké už nese tu děsnou čínskou dietu, jít spát každý den je snad nudné, nespát vůbec je však vysloveně otrava, a ještě ty mi tady ťukej za uchem, však to už taky nějak flinkáš.

Hned za střekovským nádražím na konečné pětky začíná mlha jak v prádelně a mokré černé svahy nad řekou. *Tak jsem, to už všechno zařídila, jak jsem Ti psala, milý tatínku* – ale měla bych ti raději přinést kytičku na hrob. Šedivé nebe plakalo do šedivé řeky a nekonečné kapkap-kapkap...

V kamrlíku bude jak v márnici, kamna tam nikdy nebyla a ani by se tam nevešla, služkám se tenkrát netopilo a Joža se ploužila k Sonině domu jak do rachoty.

Stačí se tady objevit, a Manka už jde pro skleničky, Soňa se na alkohol vysloveně třese, doktor se nechutně oblizuje a Darek vám tu chartreusku drze vytáhne z tašky sám, no tak si vychlastejte to jedovatě obarvený svinstvo, koupenny už z knížky, a spust'te každý ten váš monolog, u Soni si může každý vykládat, co chce, pokud mu ovšem nevádí, že ho nikdo neposlouchá, však se tady dala pěkná parta dohromady. Soňa chce ulovit doktora jen asi o pětadvacet let staršího, aby nemusela chodit do práce, na kterou už nestačí, jenže dědek to dávno prokoukl a chodí sem jen proto, že se bojí být sám doma, až ho jednou klepne mrtvička z toho věčného chlastu. Darek je drzej jako vopice a je dost laciný dělat pořád jen cynika, kromě toho jakejpak Darek, když je křtěnej Dalibor. Manka to válí s Kazanem, protože ten jí to zřejmě dobře dělá, ale Darka přitom nepouští, protože ten jí zas slíbil místo v redakci, to se asi načekáš, husičko. Kazan je kapitola sama pro sebe, umí už kreslit jako Steinberg, Bosch a Siné, ale jako Kazan vymyslel zatím jen to grapefruitové projímadlo, v životě udělal zatím jediný linoryt – kdyby byl tak dobřej, jak se tady má za to, pročpak by asi Mistr dělal konstruktéra v továrně na masový mlýnky a

to mi ještě chtěl vnutit jednu svoji mazanici a nestyděl se říct si za ni osm set, a co tenkrát ten nahatej kluk v tom jeho „ateliéru“? A zvenčí pořád kap-kap-kap-kap...

Když konečně odtáhnou, bude ještě Joska otravovat tím stupidním tukáním, stejně se chce jenom pomstít Ádovi za Idu a za svůj zaražený služební postup, ale to si vyřídí ve fabrice, jenže tam se ho bojíš, a tak já musím trčet v tomhle hampejzu, kde se dcera klidně nechá muchlat před matkou, která má z toho ještě psinu, ta naše nejlepší přítelkyně Soňa pořád zpívala, že by už nemohla žít jinde než u řeky, ale najednou se ohromně zajímá o výměnu našeho kvartýru, jak je prohnaná, ale to akorát ti dám tři plus jedna s ústředním, plynem a teplou vodou za tuhle studenou ratejnu a Joska zas mlátí do zdi, dneska asi už pohrabáčem, aby přitom mohl ležet, Joža vzteklé kousala ve tmě do bůčku, takhle si ťukají vězni v celách a to vězeňské okénko lijákem jenjen drnčí, posadila se v té žalostné posteli, už před válkou rozmašírované vojenskými láskami služek a rozhodně: „Ticho!“

B-5

Velce dávat i brát a propadat se atakdál, už zas běží na to svoje „jedno“ pivo, které má nejmíň dva litry, kdyby radši udělal něco s tím oknem, vítr s ním sice už tak necloumá, ale to jen proto, že ustal, zato nám zas pod římsou vyrazil hezký vodopádek, tož do Hubertusu, kde jsme byli naposledy včera a nejpozději zas zítra a po večeři se hodně vydrkat na těch drnech velikých jak hlávky zelí, no když mu tak málo stačí k radosti, doma hned zas atakdál a atakdál, co takhle jednou zas něco jiného:

420. Jak byste dospěl z N-methylpiperidinu k 1,2-dimethylpyrolidinu?

Prej by raději halmu, ale nejraději vystřelí na to své čtyřpivo, den po dni dřív a dříve a zpátky později a později, tož v té prodlužující se chvilce svobody zas hňácet guláš z buřtů, bez kterého by už nemohl

existovat, ještě že se tím autem dá jet někam na večeri, ale někde se usnesli, že horalům stáčejí jen buřty, a zas to drkání, které vám nacpe střeva do krku, a doma hned zas atakdál a atakdál – „Já že spala? To ty jsi spal!“ a nestačil by mu ani celej domov padlých dívek, krb s ohněm vypadá ve filmu náramně, ale když někdo občas neprotáhne komín, je to jak v týdeníku útok slzným plynem na demonstranty a už zas nástup na trasu Hubertus-Krupka-drkadlo, včera a zítra dtto, buřtů už třikrát kolem rovníku a atakdál a atakdál.

V lijáku po kolejích vlečky, vláčet se mokrým houštím nebo si dřepnout na vodotrysk přijde asi nastejno, ale vše pro jeho inkognito, chudák ta holka Cabirie, radši bych dělala v kamenolomu, a kde zas tak dlouho tvrdne s tím auťákem, zoologickou by měli zavřít, když si všecky zvířátka zalezou a oknem vidíte z žirafy akorát metr krku, vlašťovčí hnízda chutnají asi jako borůvky s petrolejem a proč k tomu dávají ty tyčky, když s nima stejně nikdo nejí, aby oslnili hloupý venkovany, smyku se bojí tak moc, že odrážet se nohama od patníků by bylo rychlejší, na topení už línej, když zahrát, tak atakdál s atakdál.

Za cirkusovým pláckem a nákladovým nádražím tou uličkou, jak postavenou k přepadání, do čtvrti, kde všechny zdi dostaly svrab, zazděný viadukt je smutný jak opuštěný slepec a jak do hrobky kluzkým kamenným podchodem dolů, z *Azurového pobřeží* zbyly hromady bláta oslizlého nepřestávajícím kap-kap-kap-kap, kroužky na vodě, ale laguna už není a víc než k pláči je to ošklivý.

„Vzpomínáš, jak tady tenkrát...“, v té uzounké uličce před tou žeroseckou vinárničkou. Šedivé kaluže mžikaly kap-kap-kap-kap... „Nebudem tady přeci stát v dešti.“

Tož nahoru na ten náš rozmoklej kopeček a ovšem oklikou mimo město, aby ho pan řídící nevykrákal za uši, přezout se a jak do rachoty:

„Lokty...“, říká už jen koutkem, to je ta tak zvaná předehra před atakdál s atakdál a ovšem „Číčo...“, víc slov lásky za toho svého skoro půlstoletí nevydumal a odejít se dá jen k oknu a jen pod záminkou česání, ve skle ten starej mužskej v červených trenkách s bílým pruhem už jak špek, ale když si nepospíšíte, buď vám usne, nebo uteče na to své jedno čtyřpivo, pivní srandista a ohromný znalec ženského srdce dnes nečekaně zpestřil naše milování: natáhl si naše vlastní tep-

lácky, na které maminka našila bílý náplet a zvenčí pořád to kap-kap-kap-kap-, jako když nás ťukáním na čelo budila.

Co je nám tamten ve skle, který by mohl být naším tátou, zítra nás ještě zaveze do Hubertusu, i pozítří, ale je taky za měsíc a za rok, už jen to dávání a propadání zbylo, ošklivě málo, když je vám teprve dvacet, vždyť by mohl být *naším tátou*, „Lokty...“ NAŠÍM TÁTOU – „ČÍČO...“ Víc než ošklivý, je to k pláči a „Pust’!“

S-5

Trhnout řetízkem na uzávěru zipsu, sice dobře přidrátovanej, ale ten drátek se už začíná trhat z bundy s celým zipem, prsty na poutko paličky a až metr za ním, dneska vyrazil na pivo už v 16,10, do výše ramene a ať udělá, co udělá: ještě dvakrát, k tomu patníku potřebuje už 37 minut, leze jak šváb a tak jsme pro dnešek hotovi, dolů do Chlumce za Eržikou, ty jsi, žencká, za celej den vyválená, ale já mám v těle dneska už dvě šichty a po té třetí s tebou je deset hodin spaní už málo, kromě toho život svobodnýho chlapa potřebuje jiný kalorie než pořád ty tvoje topinky s čajem a padnout na postel, ve dne v noci jak z cedníku a tak dneska domů pro celtu, trhnout řetízkem, prsty na poutko, chytit ruku a jakoby ho vést k patníku, „Motal se tady jak vožralej, a tak jsem ho chtěl odvést.“

„Jak mohl být opilý, když teprve do hospody šel?“

„To nemůžu vědět, třeba si lokl už dřív...“

„Jak si mohl loknout dřív, když sem přece přijel vozem?“

„To nemůžu vědět, ale třeba se nalil hned, jak přijel...“ „Když přijel na chatu ve tři, jak mohl být za tři čtvrtě hodiny už tak zřízený? Proč máte s sebou láhev jeho oblíbené kořalky, dvě helmy a dvoje rukavice? Proč máte falešné číslo Miroslava Machulky? A co ten kožený zabiják...“

Dneska vyrazil už o půl čtvrté, fakticky teda moc krátká doba, no promyslíme si to cestou do Chlumce, u Erži hned do naha jak doma do montérek pro doma, sekát vedení do kamene je proti tomuhle lehárna a padnout na postel, ze života svobodnýho chlapa může být šupem pěkná otrokárna a už nutný se z toho začít ulejšvat, při pomýšlení na

Mléčnou dráhu už jen zacukání v ledvině.

Je vidět, že se už po pátý slezli u starý plynárny a jedou do Teplíc nebo do Prahy, tož zbytečný pojíždění v tak praseckým cákání, leda tak ještě zajet do tamtoho kšeftu, co jsme tenkrát zahodili prachy za ty silonky a pořídit si teplý podkolenky na to vartování. Dneska zas metou do té hnusné čtvrti pod viaduktem, tudy stačí jednou projet a můžete si dát motor rovnou přechromovat, však tam taky dlouho nevydrželi a už zas do žernosecký vinárny, sedějí si v teple, vy číháte za veřejným hajzlíkem jak úchylák a na kuklu a na záda a na ruce a na motor pořád jen kap-kap-kapkap... Místo oddělání chlapa pořád jen moknout a koukat, jak si pořád dává – to se do nekonečna táhnout nedá.

A Standa jel na motoru domů, máma už připravila makový buchty a termosku s čajem jak na noční šichtu, a tak zas do lesa už fakticky jak do rachoty: Trhnout řetízkiem – to známe už nazpaměť jak vojenskou přísahu, prsty na poutko a dál jsme zatím nedošli, zato jsme si udělali z cely kryt a sedíme tady v károvaných vlněných podkolenkách s buchtou a teplým čajem, už jen petrolejový kamínka a porculánku – však ta celta nebyl špatnej nápad, pes by se před tímhle schoval a pod tímhle plátnem slyšíte jen kap-kap-kapkap...

Zároveň šust, mokré plácnutí a měkký plošný úder – tvrdě probuzený Standa bez dechu vyskočil, ale to jen cíp cely sjel pod vahou vody a patnáct litrů přímo na hlavu, chce to zarazit kolíky a lankem k větvi – to už raději zrovna zemljanku, srub nebo montovanou chatu s terasou, ty kříple, jezdiš sem kvůli zdravému vzduchu nebo oddělání toho chlapa, na to druhý bylo už dvacet příležitostí a tys dobře věděl, že všechny stojí za vyliž, kap-kap-kap-kap... Machulkovi stačí jít do kina nebo na pivo a ze všech podezřelejších jezdiš na motoru už jen ty a zrovna sem poslední dobou, od patníku k šutru v potoce by Vinše musel někdo katapultovat, existují taky rekonstrukce, laboratoře a cvičený psi, Erži je na VB stará zákaznice a radši desetkrát vymění fabriku, než by seděla za křivý svědectví a napomáhání, Inka s radostí vycinká motiv, místo Vinše přijde sígr, kerej začne provozákům tvrdě šlapat na paty a nutit je do všelijakejch posranejch škol, Bohuna se do roka vdá a ty vyfásneš špagát za úkladnou chladně uváženou – „Hovno!“

A-6

V tmavém výčepu Hubertusu Áda jedl vlažný prasklý buřt, přikusoval chleba jak vojenský kramflek a ještě zakyslý, k tomu vlažné kalné pivo bez pěny, docela ztracenej den a přitroublý výčepní z nudy pleskal pořád dál, dál: „...a ten chlap sem jezdí na motocyklu každěj den jak hodiny, na stráni si postavil kryt, buď diverzant, nebo chce zahnout za kopečky, viděl ho pan revírní, pan Houška, soudruh tajemník, pan kaplan, ta ochechule z Prahy, co má tu žlutou chatu a ten škrabák z Ústí, co sem chodí sbírat samorosty a pokaždý si umazává z tácku a paní Rousová z Jednoty a učni, co sbírají smrkový semeno, a ženský ze školky a péesáci ho už hlídají z věže dalekohledama...“ plesk, plesk a plesk, z neutěšeného kohoutku kapalo do umývacího dřezu kap a kap a kap, za oknem stromy už nahaté bez jedinýho lístku, leda duby, ale ty se nepočítají a jehličnatý přeci nemaj listí, holka si vlezla do postele přímo z auta, ještě, aby tak začala marodit, když pomyslíte, že byste mohli mít stejně starou dceru, *To je otrěsné. Byl to okamžik šílenství. Báječný. Šílenství.*

Když ho přímo neodháníte, nasral by vám život do bot až po kotníky, ale všeho do času, holka by chtěla hned všechno a hned zas nic a tohle přece nikdy není k dispozici, však ona přijde k rozumu, vdá se a bude mít tři děti – „To je von!“ vydechl výčepní a utekl do kuchyně.

Do výčepu se připlížil Standa Kocián, promoklej jak pes a po kotníky olepenej blátem, „Ahoj, Stando!“ zařičel potěšený Áda. „– Brýden, šéfe...“ šeptal zdrchaně, však měl chudák rýmu, až mu teklo z nosu, „...chtěl jsem si jenom dát horkej čaj...“ „Ale to se báječně hodí, já se nenapil s chlapem už celou věčnost...“

Už podruhé musel výčepní do sklepa pro Starou mysliveckou, „Však jsem vám říkal, že máte vzít hned tři flašky...“ smál se Áda a výčepní přinesl dokonce celou štangli libereckého krvavého salámu, „Ale to je docela už banket!“ plesal Áda, Standa vyklopil na stůl celou hotovost a stačilo to na metr malých panáků, v půli metru už slzeli a ve třech čtvrtích se plácali po zádech.

„Kdypak my spolu naposledy pili, Stando?“

„Tenkrát o tom metálu, šéfe!“

„Máš recht a jakpak dlouho my už spolu válčíme, Stando?“

„Hned jak jsem přišel z vojny, šéfe!“

„To už bude takovejch vosum roků, Stando?“

„Devět roků a čtyři měsíce, šéfe, a celou tu dobu jste byl jak druhej táta...“

„Ale pořád s tím šéfem, copak jsme ještě u Bati – kámoši mi říkají Ádo!“

„Šéfe – Ádo...“

Výčepní musel do sklepa potřetí.

J-6

*stalo se to jinak ano úplně ano ale jak žádná odpověď jak se to
stalo žádná odpověď co se stalo žádná odpověď CO SE STALO
řev dobrá*

četla Joža úryvky z Beckettova *Jak to je* v tom Savoju, kde vysedávala až do desíti večer, kdy zavírali, mělo to tady ohromnou přednost: ticho a nikdo známý, nic se nepřejí tak brzo jako věci, které máte společně rádi, život je totiž složitější a škoda, že tady opisují jídelní lístek ze dne na den pořád stejně, k tomu ty nepohodlné židličky a to smíšené světlo tak nezdravé pro oči, ten chlap od protějšího stolu už mrká docela drze, od předvčerejška tady vysedává už celé hodiny, co chcete, je to veřejná místnost – Joža vzdychla, docela ztracený den, pečlivě znovu přečetla ten beznadějně známý jídelní lístek od *sajry s cibulí až po sýr ementálský s máslem. 20 g*, který tady ostatně nikdy neměli, objednala *100 g hovězí s rajskou omáčkou a knedlíkem*, objednávat musíte pořád, aby vás tady nechali sedět a kam jít, venku už sice přestalo pršet a dokonce se vyjasnilo, ten surový jas končícího roku, ověřující, že opravdu nezbylo už nic... A kam taky můžete sama...

Našup z toho bude nechutný poměr, když neudržíte mužského v mezích, ostatně jsou všichni tak zoufale stejní a všem jde banálně jen o tu jedinou a tak málo zábavnou věc – ať si to Joska dělá s Idou, a

když mu ji Áda otahal už před svatbou, proč si ji teda potom bral; však vám to takhle vyhovuje nejlíp, hovězí vyvařené jak dršťky a koho to napadlo dávat do rajske maggi... „Ano, ještě jedno pivo . . Ne, velké.“

Joža se zamračila na vojáka s děvčetem, aby je snad proboha nena-
padlo přisednout, objednala 100 g hovězí s koprovou omáčkou a
knedlíkem a vrátila se ke svému Beckettovi:

*tak to se teda může změnit žádná odpověď plus zasvinít bahno
žádná odpověď tmu žádná odpověď plus porušit ticho žádná
odpověď chcípnout žádná odpověď CHCÍPNOUT řev MOHL
BYCH CHCÍPNOUT řev CHCÍPNU řev dobrá*

„Ano, ještě jednu griotku... Ne, velkou.“

S –6

Vinš nalinkovanej jak zákon káže, ale nám to pořád ještě myslí, po
mokré silnici od patníku spirálou k patníku, tendle ještě ne, tendle
ještě ne, tendle ještě ne, na motor by se teda už vlízt nedalo, však nás
kámoš pozval přespat, tendle ještě ne, tendle ještě ne – a to je von, ten
nahnutej.

„...a Bohunka na to prej kdepák, to jsou samí srabaři, jedinej oprav-
dovskej chlap ve fabrice je u mě Standa. Kocián...“, namáhal se ká-
moš Áda, až chraptěl.

„Ale to ty jen tak říkáš, Ádo, abys mi udělal radost...“

„Ale kdepák, kdepák, zrovna tak to řekla a jindy zas povídá...“

„Ale ty jsi namazanej víc než já, a tak zas já teďka povedu tebe –“

Trhnout řetízkem, prsty na poutko paličky a jsme zrovna metr za
ním, být při tom a neutéct je vrcholný alibi a nad všechny rekonstrukce,
laboratoře a psy, „Byli jsme oba docela zkárovaní, vedl mě k sobě
přespat a já vím jedinež to, že k baráku jsem došel sám...“ Oběť si ne-
pozve vraha na noc a vrah se zas nedá s obětí do chlastu...

Áda se trošku zapotácel, Standa ho chytil za ruku, dal si ji přes ra-
meno a jakoby ho vedl k tomu nahnutému patníku, v kapse ruku na už

zas horkém koženém poutku, vytrhnout z kapsy, do výše ramene a ostře trhnout, ať udělá, co udělá: ještě dvakrát, maličko strčit a odpadá všechno to křísení a zas lití do něj z té připravené flašky a taky obojí to koulení dolů, otisky na flašku, likvidování stop, brodění potokem, ujždění, převlíkání, alibi s Eržíkou, prostě mu křápnout kebulí hned o tenhle patník, jít klidně do baráku a už se o nic nestarat, „Vím jen to, že jsem byl strašně ožralej, a je mi ho strašně líto, protože byl jak druhý táta a zrovna jsme si začali tykat...“ „Tak můžete jít domů a už jen maličkost: proč jste měl s sebou dvě helmy, dvojce rukavice, na motorce číslo Miroslava Machulky a co tenhle kožený zabiják...“

Aspoň jednou v životě udělat, co člověk opravdu chce, je ohromná příležitost a bezpečnej způsob na seznámení s katem – po odstranění té poslední hráze se alkoholické moře rozšumělo i na posledním dosud hájeném poldru a Standa vytáhl z kapsy tu vlastním tělem zahřátou láhev Staré myslivecké, která s ním procestovala již stovky kilometrů a cpal ji Ádovi.

„Ale kdes to vzal,“ řehtal se Áda a odstrkoval ji, „tys chtěl svého šéfa oddělat, vid’?“

Aby dokázal, že ani trochu ne, obrátil Standa do sebe celou tu půllitrovku a s Ádou se pak na nahnutý patník svorně vymočili. Jestliže dráhu od domku k nahnutému patníku do kopce urazil Áda vždy pod čtyřicet minut, Standa na ni spotřeboval půl druhé hodiny s kopce a s podporou.

B-6

Na zdi pod oknem vykvetla mapa pohádkového světa, z kterého nám zbyla jen tahle venkovská cimra s vlhkými stěnami a krbem fungujícím jako mašina na saze, za tím oknem odleva doprava nedohledná plantáž nahého a už namočeného proutí jak na milión metel, dostávat pravidelně na zadek nemůže být horší, než být pravidelně nechávána sama a přijde dost líto bez svatby skočit hned do manželství po deseti letech – Bohunka vzdychla a otevřela si knížku na tom založeném místě:

420. *Jak byste dospěl z N-methypiperidinu k 1,2-dimethylpyrolidinu?*

Dálková technika trvá šest let a to nám bude už šestadvacet, tenhle rok je ale už pryč a tak sedmadvacet roků a to vám kdekdo řekne, že v tom věku už má ženská život za sebou. A dneska zas jeden docela ztracený den...

Báječný obyčejný den hezké dvacetileté holky – a Bohunka bušila pěstmi do dubového čela té cizí postele, dokud se neunavila, a leží~ pak na zádech hodinu za hodinou čekala, už jen na spánek nebo zázrak.

Najednou rámus, pokřik a zpěv, klika cvakla a ve dveřích – ne, to přece není možný – a ve dveřích Standa Kocián! „Stando...“, vykřikla Bohunka a ve vteřině už stála na nohou, ještě že mám ty tepláky, a Bohunka pobíhala po světnici, utřít stůl, přiložit do krbu, než se to rozhoří se učísnout, postavit na čaj, najednou toho bylo tolik na práci, „Ale no tak povídej už, co je novýho na svobodárně? Co dělá Inka? A co Miran? A co...“

Vinš zůstal u dveří a rozpačitě přešlapoval, musel poznat, že tady překáží, „Máte si toho tolik povídat,“ řekl, „a na mě už jde spaní. Lehnu si nahoře...“

„Ale kdepák, Ádo, co tě napadá...“, volal Standa jak na lesy a klopytal k němu, Áda ho chytil za ruku, dal si ji přes rameno a jakoby ho vedl k okraji své postele, malinko do něj strčil a Standa se docela skutálel do toho rozváleného lůžka.

„Tak přece už povídej, Stando...“, šeptala pak Bohunka, ale se Standou žádná řeč, jen zbledl a držel si ruku na ústech, najednou vyskočil, rozrazil okenice a křečovitý vodopád pleskal do mokré trávy.

A ráno mezi donaha orvanými buky po silničce dolů, na tandemu za Standou a Bohunka tiskla na klíně svůj červený kufřík, pod paží Standovu mokrou celtu a na hlavě stejnou modrou přílbu, jako má Mirek, před Všebořicemi je lehce předjela Vinšova poběda, Standa přidál plyn; prudce se sklonil k řídkům a to znamená honem se sklonit taky, nebo vás přímo udeří ten volný vzduch.

A-7

Můj zlatej červenej župan!

S-7

Mý zlatý montérky pro doma!

J-7

Můj zlatej modrej župan:!

B-7

Moje zlatý bavlněný pyžámko!

J-8

„Tak jsme se tý soboty přece dožily...,“ radovala se Vilma, ani se nepřevlékala a šla si nakoupit, však my půjdem taky, jen co se vrátí, je to taková privilej zasloužilých dlouholetých zaměstnanců ve vyšších službách, kterou nám ta negramotná laborantská pakáž o patro výš strašně závidí, proto nutno chodit jedna po druhé, však referentka s referentkou se vždycky domluví a Joža si zajela pro smetanu.

„Tak si to pěkně užij...,“ chichotala se pak Vilma a znovu její nevěřící pohled na ten náš zlatý náramek od Ády, „... kolik že to stálo?...“ ptala se už jistě popáté a naše

odpověď jí bezpečně zkazí celou sobotu: „Bez-krabičky-třitisíce-sto-šedesát...“

To je jako kapat jí na břicho horký louh, ještě víc ji však mučí, že Áda se vrátil domů dokonce o půl druhé hodiny dřív než my, chudinka Vilmuška honila toho svého přes SNB, a když ho pak konečně vypát-rala v Chomutově, musela za něj ještě zaplatit podnájem a neměl ani

na vlak!

A teď honem na náměstí, chybí nám ještě tolik tolik věcí a vzít to teda poklusem: ještě chleba, Áda má rád vysoký a hodně vypečený, ne zas ovšem přepečený a hlavně ne s brouskem, „To víte, že si vyberu, paní!“ smetanu a kuře už máme, papriky na dva roky dopředu a tady stojí fronta na diabetické párky, v lednici nám snad vydrží, ale kolem zrovna vezou citróny, však my je přece jednou dostanem – a šťastná Joža pobíhala s těžknoucími taškami od fronty k frontě, už jak vzpěrač, ale láska je především sebeobětování a ještě koupila kilo hřebíků, žiletky, dvoje pánské spodky s vlasem, černou nit, holicí štětku z jezevčích chlupů, náplasti a lepicí pásky, vanilku, křen a narpasan – probůh, zděsila se už v tramvaji, vždyť já docela zapoměla rokfór na Ádovu pondělní svačinu!

Radost přijít do svého útulného vyhřátého bytu, kde je tišeji než v lese a sotva slyšíte jen tikání hodin (ted' bych poslouchala ten virvál v té Sonině studené ratejně), člověk potřebuje být někdy sám, milý tatínku, pustit rádio, zvlášť při tom sobotním fofru, Joža se znovu pokochala Ádovým černým kufrem v přístěnku a pečlivě uložila napřed spodky do Ádovy části skříně, zatížila je kdoulovým jablíčkem a do večera se pak už nezastavila, vychlazený sulc byl tuhý jak parafín a na povrchu jemně opaleskoval (a strčte si do zadku ty vaše topinky s čajem), ještě naředit ocet a honem do koupelny osprchovat, vystříhat už zas nový mozol na dlani, krém, rozhodně pudr a již na chodbě Ádovy kroky a už na rohožce Ádův polibek.

Obléci večer modrý župan je jak dát si květy do vlasů a místo manželů je proti sobě u sebe... Joža si tiše šeptala se svým Františkem Kafkou:

Schodiště, které není od kroků notně vyšlapané, je samo o sobě jen kusem nesmyslně sroubeného dřeva.

(a protože bylo teprve za tři minuty deset:)

„...co bys řekl tomuhle, Ádo?“

„To je docela jasný: doma je holt doma!“

Svou přirozenou inteligencí dešifroval Kafku jistě srozumitelněji než pan doktor Goldstücker s Nejtresem a Maxem Brodem,

(ale protože bylo už deset:)

vstal, protáhl se a stoupl si za křeslo: „Už je deset, číčo!“ a cítila jeho ruku na šíji.

Což znamená: „Mám tě pořád rád!“ Tak ještě honem honem zavřít okno v kuchyni, a otevřít větračku v pokoji, zamknout a jako kdysi ve starém Římě růžový olej a pižmo, my dnes ústní vodu, pessar a broskvový krém, „Číčo...“, zašeptal, což znamená „Toužím po tobě...“, v hierarchii hodnot stojí nejvyšší svatá Jistota a je už podružné čeho, přijímat jeho sebeobětování, ale ne zas přes míru, tuhle večer si stěžoval na srdíčko, oběť se protiobětí násobí a proto radši už: „Achtymůj-bože...“

A-8

Z vrátnice nádvořím do haly 2. cechu, zvolna mezi dvěma řadami tříposchodových aparatur, důležité je nevyhýbat se kalužím, za dveřmi s modrobílou tabulkou VEDOUCÍ ÚSEKU: „Dobře. Dokončeny šarže 582, 583, 584...“, za dveřmi s modrobílou tabulkou VEDOUCÍ PROVOZU: „Dobře. Dokončený šarže 582, 583, 584...“, funguje nám to bezvadně a jen blázen by si do toho začal sám vrtat.

Áda vyšel na vlečku a obešel celé svoje území, zadíval se na známou linii hor s Nakléřovským průmyskem, pod nímž tenkrát dostal Napoleon na frak, teď už pod sněhem, v zimě se tam silnice neudrží, k tomu nebezpečí lavin a nadechl se, pod teplou vložkou koženáku ještě z revoluce lahodící dotek svěžího těla s chladivou a jemnou dederonovou košilí, vrcholnou možností ve svém žánru a v zemích RVHP, mělš vědět, kdy přestat, Napoleonku, a mohls císařovat dál, ve čtyřiceti je čas sklízet, a vydal se do správní budovy a cestou odpověděl snad na čtyřicet pozdravení.

„...a... pane Vinš... já bych potřebovala přijít v pondělí později... já si to nadělám...“

„To jak kdyby řekl basista kapelníkovi, že přijde pozdějc a bude pak brnkat dýl. Už toho bylo až až!“

Na rozlehlém prázdném stole čerstvě vonící noviny, *Technický týdeník* a *Dikobraz*, při čtení rubriky 24 HODIN V ZAHRANIČÍ si za-

pálil už zas cigaretu, doutník chutná nejlíp, když je jednou týdně, a cigareta je pro pravidelnou stolicí hotové požehnání – a už se spolehlivě dostavoval onen příjemně nutkavý tlak a už to zas tak libě fungovalo, Áda si umyl ruce a nohou zapnul elektrický ručník, takovej malej teplej větyrek, šlápnete a už vám fouká, přestanete šlapat a hned zas přestane, v jednom kuse, ale nejdýl tři minuty, aby se to nespálilo – však to bohatě stačí, vždyť jen co to vychladne, můžete přeci šlápnout zas!

Již před pointou náměstkovy anekdoty vyrazilo Ádovo hlučné zasmání vítězně v čele pelotonu smíchů, na pointu čekal už jen staříčků hlavní technolog, jenže ten ovšem nedoslýchá a pak už jen: „Dobře. Dokončeny šarže 582, 583, 584...“ Není to ovšem náko zvlášť zábavný, ale pro zábavu přeci člověk do fabriky nechodí!

V sobotu po poledni je všude otevřeno a Áda se šel znovu přesvědčit, že v Savojské je opravdu veselo jak v hrobce a v Domě kultury chleby pořád jak podpatky, vždycky je chytrý prověřit, co chcete pusť, co vám zbude, pak nahradí i to, co mohlo být, a. v Paláci alpakové košíčky s čerstvými makovými houskami, bankovkové plátky šunky a skvělá chlazená smetanová pěna z královského města Plzně (ted' bych seděl v Hubertusu nad kalnýmá slivkama s prasklým buřtem) a už přisedá kamarád Joska Nejtr, u piva se vždycky všecko vyřídí, dvě Staré myslivecké a dva sváteční doutníčky, nová servírka Eliška má zadeček tuhej jak melounek, Áda si ji představil vkleče odzadu a udělal ještě dvě plzně.

Dejte žencké pusy už na rohožce a můžete s ní pak dělat jak s voskem, Áda klímal ve svém křesle v tichém pokoji naproti zlaceným hodinám a v deset vstal, stačí ji pohládít po krku a doma si to obstaráte daleko nejpohodlnějc, přijde vymydlená a navoněná broskvíčkama (ted' bych čuchal tu měsíc nemytou holku) a udělá vám pomyslení, když v neděli ráno přečtete na teploměru pět pod nulou, najdete na židli přichystaný chlupatý spodky.

Nedělní nuda je na nervy jak rašelinová lázeň a po dvou spaních před třetím přijde trochu neškodné legrace vhod. A již trojí krátké zazvonění,

„Ten můj řezák se už zas ozejvá,“ usmál se Áda, lízl a odhodil.

„Ale notak honem k zubaři,“ usmál se Joska, lízl a odhodil.

„Ta moje stolička už vyvádí jak divá,“ usmála se Ida, lízla a odhodila.

„Včasná prevence dělá u zubů vše,“ usmála se Joža, lízla a odhodila.

Áda rozlil zbytek prvního litru a dojatě si ťukli, vždyť z nás čtyř každý každému má být za co vděčen, jen spolu všichni čtyři jsme mohli na to takhle vyzrát a už to vesele fičelo dál.

B-8

„Tak zas máme na krku sobotu,“ smála se paní Ida. „Aby do ní hrom uhořel!“ smála se Bohunka, paní Ida se ani nepřevlékla a běžela si nakoupit, však taky budem chodit, za tři roky jde baba Vršecká do důchodu a na řadě jsme teď už my, povýšení z laborantky na kontrolorku je děsně prima, protože děláte pořád dál to samý, jen se na konci šichty dvakrát podepíšete a za to máte o šestasedmdesát korun víc... Ale to ještě není všechno: když budete sekat latinu, máte za takových pět let naději udělat referentku... A to je jen trošku psaní, jinak samý telefonování, práce jak na velvyslanectví a přitom v druhém patře, kde je teplo i v zimě a k tomu zas ještě o sto patnáct korun víc...

Náhle telefon z vrátnice, na nádvoří u brány se krčila maminka s ohromnou taškou, „Já jsem jenom myslela...,“ breptala zmateně, „...že bych teda jako přijela... kdybys ještě potřebovala... jak jsi tenkrát říkala...“

„To už je dávno pryč...,“ řekla Bohunka a dcera s matkou si v pláči padly do náručí.

„...s Kotulánem už vůbec nemluvím a však já si už někde něco najdu!“ hřměla a plála maminka.

„...ale no tak to s ním ještě zkus, třeba to už nějak vydržíš...,“ šeptala Bohunka.

„...myslela jsem si teda, že my dvě spolu, ale to nevadí, já to už nějak udělám...“

„Bylo by to krásný, ale já už zas musím běžet, maminko...“

„A tak si tady aspoň vem, co jsem ti přivezla...,“ Bohunka přešlapovala se staženým králíkem a bandaskou okurek, „Tak aby ses s tím

nemusela zas tahat zpátky, maminko. A napiš mi někdy, vid', že mi napíšeš..."

„To je fajn být svobodná, vid', Bohunko...,“ loučila se před polednem paní Ida a oči jí jen jen hrály.

„Už mě to omrzelo, a tak se budu vdávat. Ještě letos!“

„A to ti chválím, to ti chválím,“ smála se paní Ida a odtančila na jehlových podpatcích, pěkná potvora a vyzná se!

Už v jednu v umývárně nával a křik a zas už běhaly s tou mužskou atrapou, hrozná legrace, když jsou žencký samy mezi sebou, žádná nám teď už nemá co vyčítat a rozesmátá Bohunka se s nimi pustila do té děsné srandy.

Odpíchnout 14.00, a kdyby už pak nebylo kam spěchat – někdo řekne svoboda, ve skutečnosti však nuda k ukousání nebo ještě něco horšího (ted' bych jela dělat kurvu do lesa) a Bohunka vyběhla z vrátnice v čele proudu, Inka už vyklidila svobodárnu, přijde na řadu až v neděli, nám zůstala naše zlatá sobota a Bohunka napřed utřela prach, smetákem vysmýčila už několikrát pečlivě vysmýčené své dva rohy stropu a ted' honem co, sukni dolů a zas podlahu, kdepak jak se jednou zastavíte a v sobotu je největší fofr (ted' bych okusovala tužku nad blbýma vzorečkama), při namáčení hadru jí pokaždé sjel ten náramek od Ády až k dlani, sňala jej a z oblých zlatých zrcádek se na ni mezi kapkami špinavé vody ušklíbaly čtyři Bohunky s ohromnými nosy a zas maličkými myšími oušky, pěkněj drek, tohle stálo Vinše šestadvacet korun a z tohohle materiálu se dělají taky ešusy – náramek letěl do kufru pod postelí a zpocená Bohunka popolézala dál mydlinkami po červeně otačených kolenou, dokud její polovina podlahy nezářila proti Inčině tak, že si toho každý musí všimnout...

Pak už jen čistě prostřít stůl, na něj talíř s pyramidou sladce vonících božích milostí, které se nám nakonec přece jen povedly, donaha a jen tepláky na holé tělo.

Z protější prádelny dusot strojů, který nikdy neustane, takže jej už ani nevnímáte a jak v naprostém tichu slyšíte málem tikot vlastních hodinek.

S-8

„Brýtro, Ádo! Dobře. Dokončeny šarže 582, 583, 584 – Peřinová je ve čtvrtým. Tamto byla Pecoldová. Už na to letím, Ádo!“ Po politém betonu, plechovými schodišti a po dlaždičkách, ruce na zadku, oči na šťopkách, ale už žádný štvání, pěkně klid'áňko lup a už zas máme osmadvacet kilo k dobru, v pondělí z toho bude černá šarže za tu havarovanou 583, splněnou zatím jen tužkou. Erži je rozumná holka a pokaždý jen ve výtahu a jen na půlku retka, ale těch pět minut vám ušetří tři hodiny lítání a tři dny ptaní, od zavedení blokových pokut jsou všechny žencký najednou nekuřáci a kroniky jim teď píšu mistřici, aspoň to není pořád stejným písmem – každěj vůl ví, že by se na to mělo jít úplně jinak, ale při konci roku není na žádný sraní čas.

Standa ještě jednou zvolna prošel svůj oddíl a pokuřoval si pak v kanceláři (teď bych někde čekal na vejslech), bezvadně nám to funguje, po třicítce vás už omrzí honit se pořád jak pingl, a co je v hlavě, nemusí přece bejt už v nohách.

Pantatínek se už konečně zastyděl a přestal simulovat skrz ten pytlík, však na obskáknutí řemesníka stačí sám a Standa krémoval, leštil a znova nanášel tlusté vrstvy černého krému na ty mokasíny od mámy, zadělané až běda při těch polních cvičeních (teď bych už někde držel nakládačku), ale budou to zrovna tyhle, když jsme se tak tenkrát usnesli a hodit se do vycházkovýho na ten náš velkej den!

Zaparkovat na tom starým místě ve skrytu a s přehledem, sice už zbytečný, ale aspoň pro ten rajc z týhle chvilky, *celý ty dva roky pod tímhle oknem jsem si maloval, že Ty jdeš k oknu a Ty mi hážeš klíč*, bylo to tak, .ale s motorem teď bude lepší zaject k domu.

Celý ty dva roky pod tímhle oknem – však všechny šutříky jsou tady už vysbíraný, nejmíň stovku jich spotřeboval Mirek Machulka, tož touhle škvárou a už jak na orloji, s hlavou na lopatkách moc rajcu neužijete a tak po těch našich schodech nahoru.

Tenkrát tři hodiny jsem seděl před Tvejma dveřma a byl šťastnej jako nikdy, teď ani za třicet roků ti nebudu moct zapomenout starýho Vinše, ale kuš s tím porád! – a byl šťastnej jak nikdy, jak už nikdy asi nebudu a Standa vrazil do svobodárny, Bohunka vstává, jde vstříc a bosýma nohama si stoupá na ty mokasíny a: „Stando...”

„Bohunko...,“ pod teplákama nemá už nic; „...kde máš tu... tu žlutou košilku, jak tenkrát...“

„Ta byla už hrozně dodělaná, a tak jsem ji zkasírovala...“

„Tak se voblíkní a jedem!“

„Bude to lepší... Vem si zatím kousek cukroví...“ „Tohodle máme doma dvě plný škatule od margarínu – Tak dělej!“

Vemu to zkratkou, abysme už byli doma a na Střekově ovšem závory zas dole, ta kráva je tady pokaždý spouští půl hodiny předem, těžkotonážník vezl šestasedmdesát vagónů, se služebním sedmasedmdesát. *V tomhle rožku zahrady Ti v létě postavím altánek*, ale kam by pak přišla betonová ohrádka na kompost, na mastně lesklých černobílých dlaždičkách chodby se Standa sehnul a vzal Bohunku do náruče, z kuchyně se ovšem vyvalila máma a: „Ale tak nám ji napřed aspoň vokaž...,“ a za ní pantatínek žvejká vajgla a pitomě se chláme: „Ale dyť máte tepruvá vodpoledne...,“ starejse radši o řemesníka, ty starej švejhulo, „Půjdu radši sama...,“ šeptala Bohunka a vzpírala se, první číslo bude stejně na draka a přitiskl si ji silou.

Na rukách Tě ponesu do prvního patra a mezi dvěma oleandry v zeleně natřených soudcích ji vynášel po schodišti z umělého kamene, při vytáčení rohu se jí připlácla na čelo mucholapka ještě z léta, „Mám už vařit kafe...,“ hulákala máma zezdola, „Dej mi klíče od skříně...,“ povykoval na ni pantatínek, vyčíhl příležitost a uvidíme ho už zkárovanýho, Standa vyběhl poslední schody, otevřel dveře loktem, šestá vrstva skloviny ještě pořád lepí, to ta poslední plechovka laku –

Odklonila tvář do polštáře a zavřela oči, jak ztuhlá, s Vinšem jsem tě tenkrát viděl jinak rozdělanou, ALE KUŠ S TÍM UŽ PROBOHA a hladil ji, studené tváře a krk a ramena a tělo... Jak elektrolytická měď, ale nějak už nesvítla, ale co to s tebou udělal, ale co se to s náma stalo...

první stadium

(BJ) –1

Pohnout kastrolelem ve dřezu jen co by zaskřípal o plechové dno, ještě dvakrát a nechat ho v té chladnoucí špinavé vodě, (už rok kontrolorka) Boža Kociánová se tiše usmívala, dnes se nebude až zas do noci dělat půda, ve tři přijdou Mirek a Inka Machulkovi na kanastu, báječná neděle – a opět zakvedlat kastrolelem o dřez, za zdí klímá Standa nad Technickým týdeníkem, ale poslouchá přitom, co se děje v kuchyni, nemá rád, když žencká sedí jen tak naprázdno spustit lžíci z výše na okraj dřezu a ještě jednou – po kartách půjde Standa ukázat Ince tu dekorační mříž v ložnici, kterou sám smontoval z trubek a natřel jahodovou červení, ti dva se vždycky vyvztekají na takovýchhle hračkách, chvilka osamění s Miranem v kuchyni a vzpomenem si na starý časy,

„*Jestli nemáte zrovna nic rozumnýho na práci...*“, řekl tenkrát a

„*Rozumnýho až po krk...*“, já na to.

Nad Božinou hlavou milosrdně neumdlévající hodiny, jejich vítězné tik-tik-tik-tik a klepnout zas kastrolelem o pekáč a zas pekáčem o kastrol.